

உ

கணபதி தலை.

குருகூர்ச்

சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர்

இயற்றிய

பிரயோகவிவேகம்

மூலமுமுரையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலநிரதீஸ்ரபங்களைக்கொண்டு பரிசேசாதித்து,

சிதம்பரசைவப்பிரகாசலித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

விசுவநாதபிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் பதிப்பு.

இரத்தாக்ஷிஸ்ர மார்ச்சு 1864

(Copyright Registered.)

GF
P21 7-21-13
2598/11807

கணபதி துணை.

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அடைமொழி	௭௬	திருநுதலாய்	௭௪
அண்ணியகர்மத்	௭௭	துன்னுத்தொடர்	௭௩
ஆக்கியசொற்க	௭௮	தேற்றத்தமிழுந்	௭௩
ஆக்கும்பிரதி	௭௯	சித்தமசித்த	௭௦
ஆதியதென்ப	௮௦	சிற்சூழ்துணை	௭௧
ஆயுமலந்த	௮௧	சீர்கொண்ட	௭
ஆவியெழுத்தச்	௮௨	பகுதிக்குரிய	௭௭
ஆரெடுமைத்தொடு	௮௩	பழியாவின்செய்	௭௭
இந்திரன்ருமரை	௮௪	பன்னியபோதரி	௭௩
இருமொழி	௮௫	பன்னும்பகாப்பத	௭௯
உடனிகழ்கின்ற	௮௬	பூதத்தொடு	௮௧
உண்ணுமதன	௮௭	பெரும்புங்கவர்	௮௮
எடுத்தல்படுத்த	௮௮	பேர்கொண்ட	௮௭
எயுங்கருமஞ்	௮௯	பொற்பமர்	௮
காலத்திரயம்	௯௦	மண்டலத்துப்பதி	௮௯
கூறுபிரச்சுவ்	௯௧	மருளறுகாரணங்	௮௭
கூறியவையிரண்	௯௨	முட்டாதுகூறிய	௮௯
சாமானியமங்	௯௩	முற்றியகாரக	௮௭
சாற்றியதெய்வப்	௯௪	முன்மொழிப்பண்	௮௯
சின்மயஞ்சாரந்த	௯௫	முன்மொழிப்பேர்ச	௮௯
சீதளசந்தர	௯௬	முன்னிலையேவ	௮௯
சுட்டெழுத்தாதி	௯௭	வல்லாரினங்	௮௯
சொன்னதொகைக்கு	௯௮	விடையமொரோ	௮௯
தற்புருடத்தொகை	௯௯	விரிக்கும்பெய	௮௯
தற்புருடன்றுவிருக்கர்ம	௯௯	வினைப்பெயரோடங்	௮௮
தற்புருடன்றுவிருப்பில	௯௯		

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது

காரகபடலம்.

க. நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சரன் பாணினி நீர்கடல்குழி
பார்கொண்ட நீர்த்தி வரஞ்சி ஞான பதஞ்சலிபூர்
தார்கொண்ட வானவர் கோன்பா ரதிரிவர் தான்வணங்கி
யேர்கொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மிபம்புவனே.

இது சற்சிறப்புந் கூறுகின்றது. மகேச்சரனாதிமாகப் பாரதி
மீறாகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிர
யோகவிவேகமென்னும் வடமொழிச்சரத்தசாத்திரத்தை யான்
கூறுவேன். எ - று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்
லது எழுத்திலக்கணங் கூறுமையின், சொற்பிரயோகவிவேக
மென்றும். காத்தியாயனரெனினும், வரஞ்சியெனினுமொக்கும்.
பதஞ்சலியெனினும், பாடியகாரரெனினுமொக்கும். மகேச்சரன்
பாணினிக்காசாரியன்.

“ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென வினம்
பான் பெயரது விகாரமென் - றோதிய புலவனு முளறொரு
வகையா - னித்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.” என
அகத்தியத்தின்கண்ணும், “ஐத்திர சிறைத்த தொல்காப்பியன்”
எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தின்கண்ணும், வருதலின், இவர்
கட்டு முதலால் பாணினியுமும் ஐத்திரமுமாமென்க. அகத்திய
சிறைத்த தொல்காப்பியன் என்னுமையானும், “கடிசிலை யின்றே
யாசிரியற்க” எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரெடுத்தோ

தாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னூல்செய்தார் தத் தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவாரேதினார், அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தாக்குரைத்தார், அது பொருளன்மையறிக. * (க)

உ. பொற்பம் தெய்வ மொழிப்பாகு பாடும் பொதுவெழுத்தாய்ப் பற்பல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்டுணர்ந்தோர் முற்பகர் ஞாலுட் சிறுபான்மை பேர்க்கு மொழிபெயர்த்தார் தற்பவத் தற்சம மேபெரும் பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கினையும் பயனுக்கற்றுகின்றது. 'பிரதிக்கினேமேற் கோளெனப் பெயர்பெறும்.' இஃதுரைக்குத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும் உரைக்கு முன்னாகப் பின்னாக உரைக்குத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டிகற்றோர் முன்னாலுள் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும் அது தற்சமத்தற்பவமாகப் பொதுவெழுத்தாய்த் திரிவதுக்கறிஞர். யாம் இத்தூலுட்சொற்காசின் பெயரை ஏகதேசத் தமிழாகவும், பிராயிக் தற்சமத்தற்பவமாகவுங் கூறினும். ஏ - று.

'சிறுபான்மையேயேக தேசமாகும்.' 'பிராயிக் பெரும்பான்மை பேசுங் காலே.' 'தேசிகச் சொல்லொடு செறிவட மொழியினைத்—தற்சமத் தற்பவத் தாமென மொழிப.' இவை உரைக்குத்திரம்.

இனிப் பண்டுணர்ந்தோராவார் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாருமென்க. அவர் கூறிய வடமொழியிலக்கணம் பெற்ற தற்சமத் தற்பவமாகத் தத்தனாலுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகறியாகிய யோகருட நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறிஞர். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறாது, யாம் இத்தூலுட் பெரும் பான்மையும் தற்சமத்தற்பவங்களாற் கூறினும். இப்பெரும்பான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்குத் இலக்கணமொன்றென்பதறியாது சம்ஸாரபேதத்தாலும்

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பனவற்றிற்குப் பாணினீயம் ஐத்திரமென்னும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதனூலென இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்ணெய்த் சிவஞானமுனிவர் மறுத்து, அகத்தியம் தமிழ்க்கு முதனூலேயெனவும், தொல்காப்பியம் அதன்வழி நூலெனவுஞ் சாதித்தனர். அது தொல்காப்பியக்குத்திரவிருத்தியிற் காண்க.

பாடையேற்றுமையாலும் இசுழ்த்து வேறென்பாஊரே கோக்கியென்க. இன்னுல்செய்ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமர்த்தற்பவமாவன,— குத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அத்தத்தமக்கிலவே, அவ்வேமாத்திரை, காயப்பெயர்வயின், கருமமல்லாச்சார்வு, இன்னுனெதுவீங்கனம், அம்போதாங்கம், குஞ்சரம் பெறுமே. குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை எனவும், பாயிரத்துள் குமரி, ஐத்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினார். “திங்களுநாளும்” என்னுள் குத்திரத்தால், ஆரியாடிதையொழிந்த திங்களும் சாரிருபத்தேழும் தற்பவமாகவின், அவை தமிழாற் புணரும் புணர்ச்சியுள் கூறினார். விகற்பம், பகுதி, விசுதி, அச்ச, அவருக்கம், கருவிகருத்தா, பார்த்தம் என இன்னும் பிறவும் என்னுலார் கூறினார். பிறர் புலுதமெனவுள் கூறினார்.

பகுதி, விசுதி, பார்த்தம், விசற்பம், புலுதம், பதம், குத்திரம், உதாரணம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கும் வரியையானுற்போல யாமி! இங்ஙனவுட் கூறிய வடமொழிக்குறியெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமென்க.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாகுபாடுத் திரிவும் யாவையெனின்,—நன்னுலார் சொல்லதிகாரத்துள் “பொதுவெழுத்தானுள் சிறப்பெழுத் தானு—மீடுமுத் தானு மியைவன வட சொல்.” என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழுதும் வடசிறப்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்டுமென்றி வடசிறப்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுங்கலத்து வருவனவுமென, இயற்கையாய் சிற்கும் வடமொழிப்பாகுபாடே கூறி, பின் எழுத்ததிகாரத்துள் “இடையினுக்கும்” என்னுள் குத்திரமுதல் ஐத்து குத்திரத்தான் முழுதும் பொதுவெழுத்தான் வருத் தற்சமமொழித்து மற்றையிரண்டனுள்ளும் புணர்த்த வடசிறப்பெழுத்துக்கள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், குங்கும, குங்குமம்; மலய, மலயம்; மாலா, மாலை; சிலா, சிலை; கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்துள்ளும் இன்னபொதுவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்கணங் கூறினார். தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமை நன்னுலார்க்குத் தொல்காப்பியனுக்குமொக்கும். இவ்வாறு இவ்விலக்கணம் பகுத்தறியாதார் மூன்றுபாகுபாட்டிற்குத் தமிழ்மொழுத்தாலுதாரணங்காட்டினவற்றை கோக்கி, நன்னுலைப் புணருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் “வடசொற் கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாசுபாடொன்றற்கே விதி கூறி, மற்றை பிராண்டிற் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் “செதத்தன வரினு மியைத்தன வரையார்.” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலுரைத்தார். உ - ம். சீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவை தற்சமம். சித்தி, புத்தி, சந்தி, தச இவை வடசெறப்பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ் செறப்புங் கலத்தன. இவற்றை வடவெழுத்தாலே எழுதி மூன்றுபாசுபாடுமறிசு. வடவெழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொன்னாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்ஷியானம் என்பன ஆணை, வட்டம், ஈட்டம், விண்ணுணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருமுனர். ஆக்கிஞபயதி, விக்ஷிஞபயதி என்பனவற்றை ஆணவேதி, விண்ணவேதியென்பர். பிறபாடையுள்ளுங் காண்க.

“கடிசொ லில்லை காலத்துப் படினே.” என்பதனால் தற்பவம், தற்சமம், தற்புருடன், உற்பலம் எனவுந் தகாசத்தை நகாசமாக்கிக் கூறிலாம்.

இனி “எந்திர லுந்தி யியற்றயி னென்றான்.” என யகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், “தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி” “தெய்வஞ் சுட்டியபெயர்சிலக் கிளவி” என ஐகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், “கொங்கணக் கூத்தருங் கொடுங்கரு நாடரும்” என்பதில் கோங்கணம் என்னுந் தெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தாயும், “அமிர்தினு மாற்ற வினிகே” “சோள வளநாடு சோறுடைத்து” எனற்பாலனவற்றை “அமிர்தினு மாற்ற வினிகே” “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என ரகார எகாரபிராண்டிற் தமிழிற் செறந்த முகாச மாயும், “அற்புத னூரா யணனரி வாமன—னிற் பது மேவி யிருப்பதென் னெஞ்சக—நற்புகழ் வேதியர் ஞான்மறை நின்றதிர்—கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே.” எனத் தகாசமும் லகாசமும் நகாசமாயும், “சுசற் கியாம்வைத்தவன்பு” “கடிசிலை யின்றே யாகிரி யற்க” “அதங்கோட்டாசாற் கிறிபப்த்தெரிந்து” “செவன்றமர்” “திருநாராயணன்னுள் காலம்” பெறச்சிந்தித் துய்மினே,” என அகரவீறுனகரமாயும், திரிந்து பிராணேராகிய சான்ரோர் செய்யுட்கண்வருதலின், திரியாதென்ற ஐந்தும் தமிழ்ச்செறப்பெழுத்துக்களாய்த் திரிதலுங்கொள்க, திரயினமென்பது தமிழெழுத்துத் திரிதலுமது. “பிராணேர் முன்னோ ராதுனிகர் பின்னோர், இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விண். எ-ம். என்று, எரி, ஒன்று, ஒது, கொன்றை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாழை, மழை, சோழை, கூழை. எ-ம். தமிழ் இம்முன்றுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கட்டுசென்று வழங்கித் திரியாதத் திரிந்தும் பொரு ளொன்றாகாமையின், தற்பவச் தற்சமமாகாவென்க. மணலூர்புரம் என்னுந்தமிழ் வியாசபாரதத்திற்சென்றது தேசிகமல்லது தற்சமத் தற்பவமாகாதென்க. (உ)

கூ. பெரும்புங்க வர்புகழ் போதா உனிசுப் பிரமணிய னரும்புங் குருகையிற் கோதில் குலோத்துங்க னாரிடமாய் னிரும்பும் பொருளைத் தரும்பிர யோக விவேகத்தன்னைக் கருப்புங் கனியு மெனப் பாடினான்றமிழ் கற்பவர்க்கே.

இது தன்னைப் பிறன்போலும் காந்தி கூறுகின்றது. குருகை யிலரும்புமெனக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுரையுஞ்செய்வார். இத்தாலும் வடநூலைத் தற்பவமாகச் செய்தலான், யாமும் பதிகமுமுரையுஞ் செய்து, உதாரணமும் காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதா ரணங்காட்டினாற்போல யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதா ரணமங்காட்டினும். இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினா ரும் திவாகாரரும் பதினெண்டிற்குக்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதிகமென்பது பதிகமென நின்றது. 'பாயிர காந்தி பதிக மென்ப.' இஃதுரைக்குத்திரம். (உ)

சு. ஆவி யெழுத்தச் சொடுசுர மாரு மவற்றின்பின்னே மேயிய மெய்கள் விளம்புமல் லோடு கியஞ்சனமாந் தாவி யெதிர்த்து மதர்த்தரி பாய்ந்திரு தாழ்குழைதோய் காவிரெடுங்கட் கதிர்மதி வானுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. 'குறியே சயிக்கை கூறுங்காலே' இஃதுரைக்குத்திரம். உயிரெழுத்தெல் லாம் அச்ச எனவும், சுரம் எனவும், பெயர்பெறும். மெய்யெழுத் தெல்லாம் அல் எனவும், வியஞ்சனம் எனவும், பெயர்பெறும். எ-து.

அச்ச அல் என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தி யாகரித்தலாவது ககரமுதல் னகரவிறுவாய்ப் பதினெண்ணெழுத் திற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அந்தத்திலே நின்ற னகரத்

தையும் கூட்டி, கண எண்ப்பெயரிட்டாற்போல்வது. யாலவழன என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யள எண்ப்பெயரிட்டாற்போல்வது.

மெய்புட் சிலவெழுத்தை மகாப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அர்த்தப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அற்பப்பிராணன் என்றும், கூறுவர்.

௨. கூரு மிரச்சுவந் தீர்க்கம் புலுதந் குறினெழிலோ
டாரு மளபெடை வல்லின மெல்லின மடப்பரிசுந்
தேரும் யாலவ வாமந்தத் தாக்காஞ் சீர்த்தசத்தி
சாருமை மெளவுடனே யோமயக்கங்கள் சையுத்தமே.

இதுவுமது. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்றும், அளபெடை புலுதமென்றும், வன்மையும் மென்மையும் பரிசாக்காமென்றும், யாலவ நான்கும் அர்த்தத்தாக்காமென்றும், ஐ ஒள ஏ ஓ என்னுநான்கும் சந்தியக்காமென்றும், மயக்கம் சையுத்தமென்றும், பெயரவாம். ஏ - று. சையோகமுமது.

வடதூலார் சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வர் அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வர். அக்கருத்தறியாத நச்சினர்க்கினியார் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொன்னாது உதாரணமிறத்தவென்பர்.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மென்மை அறுநாசிகம். இது பற்றி “மூக்கின் வளியிசையாப்புறத் தோன்றும்” என்றார்.

இனி வடதூலார் குறில் தனியே ஒருமாத்நிரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்டுமாத்நிரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தமானாற்போலப் புலுதமும் தனியே மூன்றுமாத்நிரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோபங்கம் வாராமல் குறில் சின்றலிடத்தும் நெடில் சின்றலிடத்தும் புலுதும் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் போலப் பொருள்வேறுபடுக்க வாராதென்றும், உலகவழக்கிற் சம்புத்தி சம்போதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபடிமான சம்புத்தியிற் குறிலும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேய்மை விளியிலே தானவோசைமணியோசையென்கின்ற அறுகாணத்தொணியோலுமென்றும், கூறுவர். அவர் குறில் சின்றலிடத்தும் புலுதம் வருமென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியர் “மூகர வுகர நீடிட னுடைத்தே—புகரம் வருத லாவயி னுன.” எனச் சூத்திரஞ்செய்து,

“பழுதப்பல் லன்ன பருவுதிர்ப் பாவடி” என உதாரணங்காட்டுவர். அதிலே உபலக்கணமாக நாலடியில் “விராஅய்ச் செய்யாமை நன்று” “கெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா நெய்ப்போல் வதுஉம்” எ - ம். திருவள்ளுவர்குறளில் “துப்பார்க்குத் துப்பாய துஉ மழை” “நீன கிற் றெறுஉல் குறுகுக்கால்” எ-ம். குற்றெழுத்து சிற்சூயிடத்தும் சிறுபான்மை அசைசிலையாக அனபெடுத்து வந்ததாகாண்க. குீஇ, உஉஇ எனவரும் இறுதிரிலையனபெடையுமிது.

இனித் தயிழ்துலார் “துரேருகுஞ்ஞது நென்பா ணுடங்கி டைக்கு மென்முலைக்கு—மாறேமா லன்றனந்த மண்.” உப் போகுஞ் வெனவுரைத்து மீன்வா னொளிமுறுவற்—கொப்போ நீர் வேலி யுலகு” என இசைவிளிபண்டமாற்றயினவற்றை இயற் கையனபெடையென்றும், “கடாஅக்களிற் றின்மேற் கட்டபா மாதர்—படாஅ முலைமேற் றுகில்.” “செருஅஅய் வாழிய கெஞ்சு.” எனக் காரியமுள்வழி வரும் அசைசிலையனபெடையைச் செயற்கையனபெடையென்றும், கூறுவர்.

இயற்கையென்பது சகசம். செயற்கையென்பது ஆகத்துகம். ‘இயற்கை சகசஞ் செயற்கையா கத்துகம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். இயற்கையனபெடை செயற்கையனபெடையென இருவகைப்படு மெனவே, இயற்கையாவது பொருட்குப் பின்றேன்றது உடனி கழுத்தன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே திரிபுத்தன்மையாக லின், “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை சிறைக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி செயற்கையனபெடைத்தல்லது இயற்கையனபெடைக் குப் பொருத்தாமை தெற்றெனவறிக. இயற்கையனபெடைக்கு வடதுலார் சொன்னவண்ணமேயாம். “அனபிறத்துயிர்த்தல்” என் னுஞ் சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருத்திற் பொருத்துமென்க. இரண்மொத்திரையாய்ப் பிறந்த டெட்டெழுத்துக்கள் மூன்றுமாத் திரையாய் அனபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின், சிறுபான்மை யென்றும், ‘உவாஅப்பதினாஞ்’ ‘இவாஅப்பகல்’ என்னும் எழுத் துப்பேறுகன் “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை சிறைக்குல்” காரியமில்வழிவந்த புதுதசந்தி. வடமொழியினும் ‘அக்கிரீஇஇத்தி யாக’ எனவரும்.

இனிச் சந்தியக்கரமாவது,—‘அகர விகரமே கார மாறும்.’ ‘அகர வகரமோ கார மாறும்.’ இகர வகார மென்னு மிவற்றே— டகாரம் ஐஞன வாகங் முரித்தே.’ இவ்வுகாச்சூத்திரங்களால் ஈரெழுத்தாகிய சந்தியக்கரிமென்றும் ஒரெழுத்தாகிய ஏகாக்கர மென்றும்விக. அம்முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியரும் “அகர

விகர மைகர மாமும்.” “அகர வகர மௌகார மாமும்” “அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.” எனச் சந்தியக்கரமாக நேரே கூறினார். அவ்வாறு கொள்ளாது உரைகாரர் “ஐயொத்திசைக்கும்” “ஒளவோரன்ன” என நன்னூலார் மதம்பற்றி “ஐகாரமாமும்” “ஒளகாரமாமும்” “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” என்புழி ஐகாரம்போலவாகும் ஒளகாரம்போலவாகும் ஐயெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் என விரித்து, விகாரமாக்கி, நலித்து பொருள் கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடர்ப்படுவர். அவர் போலியெழுத் தென்றால், “வைகிற்றெம்மனை வாழிய போதெனக்—கையி னுலடி தைவரக் கண்மலர்ந்து” எ-ம். மெய்யணி செம்பொற் சுண்ண மேதகு நான்கிரி—னைதுபட் டொழுதி யானை யளிமதங் கலந்து சேராய்” எ-ம். “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.” எ-ம். “ஐயத் திரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய்க்கடு சிலையு மிரு சிறை கோற்றே” எ-ம். “கையி னாற்சொலக் கண்ணினிற் கேட்டிடு—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்.” எ-ம். “கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி.” எ-ம். “கௌவையங் கடும்புன லொலியுங் காப்பவர்—செவ்வனா ருயிரஞ் சிலக்கும் பம்பையு—மெவ்வெலாத் திசைதொறு மீண்டித் தாரொடும்—பெளவசின் றியம்புவ வெத்த வென்பவே.” எ-ம். “வெவ்வியை வெகுண்டு சார விழுநிதி யழுத மன்னிர்—கௌவிய வெல்கி சின்ற கயக்கடி னிலைமை கோக்கி—யௌவிய மகன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி கீக்கி—யிவ்விய லொருவற் குற்ற திற்றென விளம்பு கின்றான்.” எ-ம். “ஒளவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடு சினைக்கப் படும்.” எ-ம். வருவனவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்களை நெருமுத்தாகக் கொள்ளாக்கால், செய்யுளியலுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறுபடவருமென்க. அதுபற்றி “ஆயிருதொடை” என்னுஞ்செய்யுளியற்குத் திரத்துள் உரைகாரர் ஐகார ஒளகாரம் போலிவகையார் கிளையெழுத்தெனப்படுமென்றார். இனி நச்சினார்க்கினியார் எழுத்ததிசை த்திள் போலியெழுத்துக் கொள்ளற்கவென்பர். கொள்ளாவெழுத்திற்கு இலக்கணங்கூறின், அந்நூற்கு சின்று பயனின்மையென்னுங் குற்றத்தங்குமென்க. நன்னூலாரும் போலியைத் தன்னாது எழுத்திலக்கணம் “பன்னிருபாற்றதுவே” என்றவின், போலி எதுகைசிறித்தம் அங்கீகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெழுத்தைக் கொள்ளற்கவென்று கூற்றை அவருரையிற்காண்க. தொல்காப்பியர் இயற்கையாயிரமென ஒரெண்ணுக்கொண்டதன்

றித் தொன்னாயிரமென்பதன்கட் சந்தி கோக்கி தூறுதிரிந்தவாயிரமும் கொண்டாற்போலவும், தாமரையென்பதி செம்மொழியும் பிரிமொழியுமானாற்போலவும், இயற்கையாய் நொழுத்தைகார ஷகாரங்கள் கொண்டதன்றி எதுகைகோக்கி ஈரொழுத்தியைந்த ஐகார ஷகாரங்களுங் கொண்டாரென்க. உயிர்மெய்களை ஒற்று மையங்கருதி நொழுத்தாகவும் வேற்றுமையங்கருதி ஈரொழுத்தாகவும் கொண்டாற்போல, ஐகார ஷகாரங்களைபும் அவ்வாறு கொண்டாரென்பதும் ஒன்று. போலியொழுத்தென்பார் இலக்கணப்போலி ஒப்பில்போலியோல எழுத்துப்போலியுங் கைக்கொண்டு, எதுகை கொள்வாரென்க. மியா, அக்கையென்பன ஒரு செய்யுட்கும் பயன்படாது இக்காலத்து சின்றுற்போல அஇ, அஉ என்பனவும் இக்காலத்துப் பயன்படாமலே சின்றனவெனினுமமையும்.

(இ)

சு. கூறிய வைபவாண்டா னொடுமுன்றுதவ்வோடு பொருட் டடறிய நான்குமற் றேழொடு கூடி யினைபத்தின்று டடறிய விண்ணார் ததுதவ் அடைய அதுநிலக்கண்ணோழ் தேறிய சத்த மிவற்றன்றாத்தஞ் சிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியர்த்தமென்னும் வேற்றுமைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்னுற்போலத் தொல்காப்பியரும் 'இரண்டாகுவதே' 'மூன்றுகுவதே' 'காட்சாகுவதே' என மொழிபெயர்த்துக் கூறுவர். துதியையாகிய இரண்டாம்வேற்றுமையாம். திருதியையாகிய ஆன், ஸ்மி முன்றும்வேற்றுமையாம். சதுர்த்தியாகிய கு காண்காம்வேற்றுமையாம்; சதுர்த்தியர்த்தமாகிய பொருட்டி காண்காம்வேற்றுமைப்பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன் ஐந்தாம்வேற்றுமையாம்; பஞ்சமியர்த்தமாகிய மேனின்ற என்பது ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளாம். மந்தேற்ற மிகையானே மேனின்ற எனவியைந்து வருதலு மன்றித் தனியே சின்று எனவும் வரும். சட்டியாகிய அதுஅ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆறும்வேற்றுமையாம்; சட்டியர்த்தமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறும்வேற்றுமைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல் ஏழாம்வேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் சத்தமியர்த்தமமாகிய கண் ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளுமாம். கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியர்த்தமென்னும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் ஏகதேசமுமாம். எ - று.

இதனுட் கூறுதன உளி, மாறு என்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டென்னுமேச்சமும், திருதியையர்த்தமாகிய ஆன் என்னும் வேற்றுமைப்பொருளாம். ஆசாரியதண்டிகள் உவமவுருபுகளைச் சார்த்தியென்றும், ஒப்பில்வழியாற்பொருள் செய்வனவற்றை ஆர் த்தியென்றும், கூறுவர். அவ்வாறு சேனாவரையர் முதலாயினரும் பொருளுென்றும் பொருட்டென்றுங் கூறுவர்.

உ-ம். 'நிலத்தைக் கடந்தான்.' எ-ம். 'தச்சனுவியற்றப்பட்ட டது மாடம்.' 'வேலாலெறித்தான்.' 'கொடியொடு துவக்குண்டான்.' 'ஊசியொடுகுயின்ற னாக.' எ-ம். 'இரப்பாணுக்குச் சோறிட்டான்.' 'சுதுதற்பொருட்டன்று ஈட்டல்.' எ-ம். 'கன்னரினஞ்சும்.' 'போதாரமளியின்மேனின்றும் புரண்டிடுங் கன்.' 'சிறக்கண்யாயொடு பெருத்தேரெய்தி யாமவணின்றும் வருதும்.' எ-ம். 'சாத்தனதுகை.' 'சம்பத்தன செத்தமிழ்.' 'சம்பிக்கு மகன்.' 'தம்முடைய தண்ணளி.' 'என்னுடைய தோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்.' எ-ம். வரும். வடமொழியுள் பரிமௌலி, அநுகரி, அதிகாகம் என்பன சத்தமியர்த்தமானுற்போல, உன்னார், கீழ்கீர், நீகண், என மாறி நின்றும், 'ஊர்க்கணிக்குத்தான்.' 'ஊர்க்காணிவந்த பொதும்பர்.' 'ஊர்ப்புறத்திருத்தான்' எனமாறி சில்லாதும், முறையே வருவது காண்க. 'இடைக்கண் டுரித்தார்.' 'கடைக்கால்.' 'தலைக்கண்ணதாகி.' 'அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாக்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை, மருங்கு என்பன ஓரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல் என்பன உருபாகியும், மாரியிரட்டித்தும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான இடமாக்ளபும், பின்னின்றனவற்றை உருபாக்கியுங் கூறுவர். இரட்டித்து வாராவிடத்து இல்லென்னுமுருபு லுக்கு ஆயிற்றென்பர் வடநூலார். கண், கால், புறம், அகம் முதலாயின அவ்வியமென்னும் உபசர்க் கமாயினும், அவை ஓரிடத்தில் ஏகதேசமாகவும் பொருள்படுமென்பதுபற்றி நன்னூலாரும் "இடப்பொருளுருபே" என விதந்தோதினார். உருபுகள் பிறிதோருருபுமாதிரிரையாய் நிற்பனவற்றையும் வேற்றுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளுென்றும் சேனாவரையர் முதலாயினருமுரைப்பர். 'இயல்புனிச்சோலோச்சும்' 'மரபுளிவழா' 'இதன் மாறென்னும்' 'சிறந்தோன் பேரன் பிறத்த மாறே' 'விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய' என்பனவும் ஆனென்னும் மூன்றும் வேற்றுமைப்பொருளாயினவாறு காண்க. 'இவற்றைத் தொல்காப்பியர் "வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குறவும்" என்பர். அது சேனாவரையருரையானுங் காண்க.

இனிச் சகார்த்தமாய் வந்த திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியை என்றும், சகார்த்தமென்றும், தாதர்த்தியமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் தாதர்த்தியேசதுர்த்தி என்றும், தாதர்த்தியமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் துமர்த்தமென்றும், சத்தமியர்த்தமாய் வந்த கண், கால் முதலிய உபசர்க்கத்தைச் சத்தமியர்த்தமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த துவா என்பதைத் துமர்த்தமென்றும், ணிச் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சொல்லு ணிசர்த்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய் வந்த துவிருசமாசனைத் தத்திதார்த்தமென்றும், சுவார்த்தமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவர்த்தப் பிரத்தியயமென்றும், சுவார்த்தமென்றும், அதுவே பிரதிருதியர்த்தமென்றும், இன்னும் பல கூறுவர். இனிச் சகார்த்தபதத்தை உத்தரத்திலேயுடைய திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியையென்றும், ஒன்றினிமித்தத்தைத் தாதர்த்தியமென்றும், கூறுவாரமுனர். அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டிக் காண்க. (க)

எ. பன்னும் பகாப்தப் பேரே பிராதிபதிகமது
தன்னுங் குறிபெற் றொருமை யிருமை தோலினில் பன்மை
யென்னும் பிரதமை சேர்ந்தெழுவாபென லாமிவைபோய்
மன்னும் பிறவுரு பாறொடவ் வாறு வடமொழிக்கே.

‘குறி’ லிங்கம். ‘தன்னுங்குறி’ பொருளை நீங்காத குணமென்னுஞ்சாத்திரலிங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது “பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்” என்னும் சன்னுற்குத்திரம் வடமொழிப்பாருபாட்டினிலக்கணங் கூறி னுற்போல, வடமொழியகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரதமாலிபத்தியென்னும் முதல்வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபு பெறுமாறுங்கூறுகின்றது. பெயர்ப்பகாப்பதம் பிராகிபதிகமாம் அது குறி பெற்று, ஐகவசனமும், துவிவசனமும், வெருவசனமுமாகிய பிரதமாலிபத்தியோடு சேர்ந்த கருத்தாவென்னும் எழுவாயாம். இம்மூன்றுவசனமும்போக, ஒன்றுமூன்றைய ஐ முதலிய விபத்திகளாறோடும் பொருந்தும் எ - று.

‘அருத்தவ ததாதூர்ப் பிரத்திய மாகித்—திருத்தக சிற்பது பிராகிபதிகம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுற்று.

உ - ம். இறை, உமை, தையல், கோ, வேள், பெண்டு, காய், கரி, சிலம், நீர், என்னும் பெயர்ப்பகாப்பதங்களைப் பிராகிபதிகமென்றும், அவை பிராகிபதிகமாவதன்றி முதல்வேற்றுமையுருபு பெற்

நனவல்லவென்றும், அவை எழுவாயாகாவென்றும், பின்னர் அன், அர், ஆன், ஐர், கன் என்னும் பிரதமாலிபத்தியாகிய முதல் வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர், உமையான், தையலான், தையலார் என சிற்றுமென்றும், இறை கடியன்; 'இறை காக்கும்'; 'உமையமர்ந்து விளங்கும்'; 'தையல் வரும்' என அன்னீதும் ஆனீதும் பெருது நின்றவற்றை அன்னீது ஆனீது என்னுஞ் சுப்பிரத்தியயமுதலாயின வந்து லோபமாயினவென்றும், கூறுவர். அன்றியும், கோ, வேன், பெண்டு என்னுமுயர்நினையிற்பெயரும், நாய், நரி முதலிய அஃறிணையிற்பெயரும், அவன், அவர், அவன், அது, அவை என்பனபோல ஒருமையிறும் பன்மையிறுங் காட்டாது சின்று, பின் கண்டித்து பெற்று, கோக்கன், வேன்கன், பெண்டுகன், நாய்கன், நரிகன் என பெருவசனமாற்ற போலவென்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும்நீ இருமைக்கும் வேறுவிபத்தி வந்து பிரதமாலிபத்தியாமென்றும், இம்மூன்று விபத்தியும் போக இயையென சிறுத்தி, வளை, வரை, உளேடு, உரோடு, வற்கு, வர்க்கு, வரின், வரின், வனது, வரது, வன்கண், வர்கண் என பெருவித்து, இறைவனை, இறைவரை, இறைவளேடு, இறைவரோடு, இறைவற்கு, இறைவர்க்கு, இறைவரின், இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவர்கண் என சின்றுற்போல, இம்முதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவ்வாறு புணர்ந்து சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமென்றும் கூறுவர். ஒருமை பன்மை யென்றால் இருமையென வகுக்குமாறென்றோவெனின்,—பன்மையுள் சில பலவென்னுஞ் சுருக்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குபோலவென்க. இருமைக்குதாரணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லையென்க. வருமொழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாக்கவேண்டி, அது, அ என ஆறனுருபு இரண்டாய் வந்தாற்போல, வடதுவார் நிலமொழிப்பொருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக்க வேண்டு, எழுவாய்விபத்தி முதல் எழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய் இருபத்தொன்றாமென்பர். இனி ஏகமென்னும் பதத்தில் ஒருமைபிறய் வரும் எழுருபுமன்றி இருமை பன்மைபிறய் வரும் பதினான்குருபும் வடமொழிக்கு மில்லை. பாணினி பிராதிபதிகத்தையும் தாதுசித்பன்னமென்றாராவெனின்,—எழுத்துமாறுட்டமென்னும் அக்காரப்பிரஞ்சம் வாராயைபற்றி அவ்வாறுரைத்தாரென்பர் பாடியகாரர். இனித் தொல்காப்பியரும், தமிழில் “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.” என்றாராயினும், வடதூலில் எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு நாம் என்னுமொருபெயரைமாத்திரம்

காரகபடவடிமயூர

எழுவாய்வேற்றுமையாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி, பின்னர் நம்மை, நங்கண் என இரண்டிழுதல் எழிததிலும் வேறுபடுத்து வேற்றுமையாக்கி னற்போல, “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரவிதிக்கொண்டு சீயிரென வேறுபடுத்து, எழுவாய் வேற்றுமையென்னும் பிரதமாலிபத்தியாக்ருவர். இவ்வாறு நின், தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதிபதிகமாக்கி, பின் சீ, தான், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரித்தனவற்றை எழுவாய்வேற்றுமையாக்காமையானும், “எல்லாசீயிர்சீ” எ-ம். “சீயிர் சீயென வளுஉங் கினலி” எ-ம். பெயரிபலன் பெயர்ப்பிராதிபதிகமாகச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலார் அறிதற்கே செய்தாரென்க. சிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாம்வேற்றுமையானுற்போல நம் மென்னு சிலைமொழிவிகாரம் முதல்வேற்றுமையாமென்க. மேல் வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருத்தம், பாஃபதம் என நான்கும் பிராதிபதிகமெனப் பெயர்பெற்று, வேற்றுமையேழுமேற்று, ஈபத்தமென சிற்ருமென்க. (எ)

அ. தேற்றுந் தமிழுக் கெழுவாய் விடத்தி திரிபில்பெயர்
தோற்றம் பிறவுருபோரானும்வேற்றுமை தோன்றித்திரு
பாற்றுவ கருத்தாக் கருமம் காண மலதிகொள்வோன்
காற்றந் தொழிந்நிட மென்றறு காரகத் தாமுளவே.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றலும், காரகமாகலும் கூறுகின்றது. தமிழுக்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபபேத நின்றித் திரிபில்பெயராம். அஃதல்லாத உருபுகளானும் ரூபபேதத்தோன்ற வரும். கருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினை ஆகும். எ - று.

“வினையே செய்வது” என்னுஞ்சூத்திரத்தான், சேனாவரையரும் அவ்வெட்டிணையுங் காரகமென்பர். செய்யுளாகலின், அவ்வினைய முன் வைத்தாம். ‘பன்னும்பகாப்பதம்’ என்னும் பாடீடுப் பிறந்ததக்கூறி இப்பாட்டுத் தத்துணிபுரைத்தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதக் காட்டும் வேற்றுமைபுருபு வடமொழிக் கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லாமை கண்டு, ‘எழுவாய் விபத்தி திரிபில்பெயர்’ என்றும். “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று சிலையே.” “எழுவா புருபு திரிபில் பெயரே.” எனத் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாரும் கூறினாரென்க. இனி உரையாசிரியரும் கச்சி

னூர்க்கினியரும், பெயர் தனித்து நின்ற காலு எழுவாய் வேற்றுமையாகாதென்றும், அது “பெயர்தோன்று நிலை” என்பதற்கு வலிந்து பயனிலை தோன்ற சிற்றுகிலையாகிய அவசரத்தில் எழுவாய்வேற்றுமையாமென்றும், உரைத்தார். பெயர்தாம் பயனிலை தோன்ற நின்றதற் கர்த்திரகாரகமென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமையாமோவென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாறே ‘நிலங்கடத்தான்’ முதற் ‘குன்றக்கூடை’ இறுதியாக ஐயறையும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற சிற்றுகிலைமையேயமையும். அங்கனம் அமைவனவற்றை “ஐயெனப் பெயரிய” “ஓடுவெனப் பெயரிய” எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் அடுத்தோதியது நின்றபயனின்மையென்னுமாறுநற்குற்றத்தங்குதற்கோடுவெனக்கூறி மறுத்து, அஃதுரையன்மையாதலிக. இனிச சேனவுகரையர், அக்குத்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவது பெயர்தோன்றியதுணையாய் சிற்றுகிலைமையென்றும், பெயர்தோன்றியதுணையாய் சிற்றுகிலைமைவாவது உருபும் விளியுமேலாமையும் பிறிதொன்றனோடு தொடராமையும் சிற்றுகிலைமையென்றும் கூறி, பொருண்மைசட்டதின் உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதையிழப் பெயராமாறுபோல எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாத்தியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழுவாய்வேற்றுமையேயாமென்றும், செயப்படு பொருண் முதலியவற்றிற்குக் கருத்தாலிற்கும் பொருண்மாத்திரமே ரூபபேதங்காட்டும் வேற்றுமையென்றும், பன்மைபற்றியவழிக் காலே ரூபபேதங்காட்டாத கருத்தாவாகிய பெயரையும் எழுவாய் வேற்றுமையென்றொன்றுக் கூறி, உரையாசிரியர் முதலாயினுரை மறுத்தலானும், யாமுரைத்ததே பூருவாசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. பின்னாலு் செய்த குணவீரபண்டிதரும் “பெயரெழுவாய் வேற்றுமையாம் பின்பதுதான் னாறு—பயனிலையு மேற்கப் பதெல்—கயல்விழியா—யீற்றி னுருபாறு மேற்றன்முக் காலமுந்—தோற்றுமை நின்ற றணிவு.” என நேமிநாதத்துட்குறிஞர். ஆதலால், பெயரொழிந்த ‘பிறவுரு போராறம் வேற்றுமைதோன்ற நிற்கும்’ என்றும். ‘விபத்தி வேற்றுமை யுருபென விளம்புவர்.’ இஃதுரைக்குத்திரம். “எற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ ருய்ப்பொருள்—வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை.” எனப் பொருள்வேற்றுமைப்பெய் உருபேற்றபெயரையும் வேற்றுமையென்னுது வேற்றுமைசெய்யும் உருபைமாத்திரம் வேற்றுமையென்பர் நன்னூலார். தொல்காப்பியர் “உருபுதொடர்ந்தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி” “ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” என உருபேற்ற பெயரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பர்.

௧. பழியா வினைசெய் பலன்கருத் தாச்செயப்பட்டபொரு
ளபழியாது சிற்சூக் கருமம் கருநி யருங்கரண
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழியாவதி .
பழியா வடுகர ணந்தா னிடமென்ப ரேந்திழையே.

இது காரகமாறினுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்
கான் கிருத்தியுட்குறின்றது. (௧)

௧௦. இந்திரன் குமரை கைக்கரத் தாற்கொய் திறைவனுக்குத்
தந்தருங் குற்றத்தி ளீங்கினிண் மேலிருந் தானெனலும்
வந்தருங் காரக மெல்லாம பிறக்குமோர் வாக்கிபத்துட்
சுந்துர வானுதற் செவ்வாய்க் குறங்கைத் தேமொழியே

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (௧௦)

௧௧. வாயுங் கருமஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணிநித
தாயுங் கருத்த நபிகித மொன்றே யந்நிதந்
சாயுங் பிரிநி னபாதான மாகுஞ் சலமசலம்
காயுங் கதிர்வடி வேல்விழித் தேமொழித் காரிகையே

இது கர்த்திருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறு
கின்றது. கருத்தாயுன், கருமமுதலாக ஏதுவீருக அபிதிதகருத்தா
மூன்றவகைப்படும், அபிதிதகருத்தா ஒன்றேயாம். அபாதானம்
சலம், அசலமென இருவகைப்படும். எ -று.

உ - ம். 'கூரை மேய்த்தது?' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது?' 'பசு
க்கறத்தது?' 'திண்ணமெழுதிற்று?' 'சோறட்டது?' 'கறிபொரித்தது'
எனக் கர்த்திருவற்பாவமெனுங்கருமகருத்தா வரும். 'செயப்படு
பொருளைச் செய்தது போல' என்னுஞ்ஞத்திரத்தன், சேனாவ
ரையர் 'அரிசி தானேயட்டது' எனவுதாரணங்காட்டி, அத்துணை
எளிதினடப்படுமெனவுங் கூறுவர். இனிக்குணிலிருத்திவாரர்
"பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்ன—பிற்பகற் ருமே
வரும்." "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல காணும்—வரிசை வரி
சையா னந்தும் - வரிசையால்—வானூர் மதியம்போல் வைகலுந்
தேயுமே—தானேசிறியார் தொடர்பு." என்னும் இவற்றன் 'தாமே'
'தானே' என்னுஞ் சயமேவபதந்தொடர்த்த 'வரும்' 'சந்தும்'
'தேயும்' என்னும் அகண்மீக பாஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படு
பொருள் குன்றிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வரும் கருமத்தைத்

கருமகருத்தாவென்பர். இவை சகன்மகபாஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடியகாரர் கருமகருத்தாவாகாவென்பர். பாடியகாரருக்குமுன் குணிலிருத்தி, பாடியகாரருக்குப்பின் காசிகாலிருத்தி எனவறிக. 'இனி எழுத்தாணியெழுதும்;' "கண்ணவனை யல்லது காணு செயியவன்—தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வல்தா—லழலங்கை கொண்டான்மாட்டன்பு." "கோளில் பொறியிற் குணிலிலவே யெண்குணத்தான்—ரூபை வணங்காத் தலை." எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், "இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொன்வர்" எனச் சம்பிரதானங் கருத்தாவாகியும், "அகழ்வாடைத் தாங்கு சிலம்போல" "அறபோக்கி யாற்றுக்கொல் னையம்" "உசைமிலா உண்பயன் குன்று யிசையிலா—யாக்கை பொறுத்த சிலம்." என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின், அல்லவென்க. என்னை அபிதிதகருத்தாவும் அபிதித கருமமும் பிரதமையோடே ஒருமெனவும், ஒழிந்த கரணமும், சம்பிரதானமும். அவதிகும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெனவும், 'ஆதிய தென்பது' என்னும் பாட்டினும் 'ஆடுருகு மைத்தொடும்' என்னும் பாட்டினும் விதித்தமை யாலென்க.

'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்;' 'சோற்றையட்டான்' தேவதத்தன்' இவை சுதந்திரகருத்தா.

'தேவதத்தன் என்னுத்தனையஞ்சுவித்தான்,' 'ஆசாரியன் மாணக்கனையறிவித்தான்' இவை ஏதுகருத்தா. 'ஏவுதற் கருத்தாப் பிரயோகசகனே—இயற்றதற் கருத்தாப் பிரயோகசியனே.' இஃதுரைக்குத்திரம். இனித் காரிய காரணத்தொடரின் அஃறிணைக் கண்ணும் வரும். உ-ம். 'அல்லலுழப்பிக்குஞ் குது.' 'அம்மகேட்பிக்கும்' 'அறிவிப்ப போலும்' 'துறத்தமை தேற்றுகொல்' எனவரும்.

'தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது மாடம்;' 'மாடத்தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது.' இவை அபிதிதகருத்தா.

'ஏயும்' என்ற மிகையாற் பாவகருத்தாவுமுண்டு. கருமமும் கருத்தாவும் தமொறி நின்றலுமுண்டு. உ - ம். "தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுறவுந்—தீரா விடம்பை தரும்." "கோறல்—பிறவினை யெல்லாந் தரும்." இவை பாவகருத்தா. "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப." இது தமொறி நின்றல்.

சலம்: 'குதிரையினிழிந்தான்.' அசலம்: 'மலையினிழிந்தான்.' 'நிலத்தினையசல மியங்குதினை சலமே.' 'சொல்லப் படுகிலை சொல்

ல்ப் படாநிலை - யபிதித மாபி கிதமென மொழிப -- தெரிநிலை
தெரியா நிலையென வும்பெறாஉம்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'சாயும்' என்ற மிகையால் சலமும் அசலமும்ன்றி "குடிப்பி
றந்து குற்றத்தி னீங்கி" எ - ம். "சிறுமையு னீங்கிய வின்சொல்"
எ - ம். வரும் புறப்பாட்டெல்லையென்னும் வெகிச்சிமைக்கண் வரு
வது அபாதானம். (௧௧).

௧௨. அண்ணிய கர்மத் தரிசித மொன்றே பரகிதத்
தண்ணிய வீச்சிதத் தன்னொ டீச்சிதத் தானிருந்
யெண்ணிய நற்கருத் தாடவா டகித மென்றொரைத்தாங்
கண்ணிய காலே யாம்புற மாகுங் கணங்களை.

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமும் கூறுகின்றது.
கருமத்துள், அபிதிதகருமம் ஒன்றேயாம், அபிதிதகருமம் ஐந்து
வகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ - று.
'கன்' அசை.

உ - ம். 'மாடத்தசைஞலியற்றப்பட்டது,' 'தசைஞலியற்றப்ப
ட்டது மாடம்' இவை அபிதிதகன்மம்.

'பாயை நெய்தான்,' 'பொண்ணையாசைப்பட்டோர் வறியர்,'
'சோற்றையுண்டான்,' 'துவரப்பசித்தான்,' 'வேலியைப்பிரித்தான்,'
'நஞ்சையுண்டான்' இவை அபிதிதத்துள் ஈச்சிதகருமம். 'சோற்
றைக்குழைத்தான்,' 'திக்கஞ்சைக்கண்டான்,' 'வழிசெலப் புகுத்
தான் வாணிகனைக் கண்டான்,' 'புன்றெய்தி னாறினக்குட்டுதர்,'
இவை அபிதிதத்துள் அச்சிதகர்மம். இவற்றைக் கல்லாடர் முத
லாயினர் கருத்துள்வழிச்செயப்படுபொருள், கருத்தில்வழிச்செய
ப்படுபொருள் என்பர். 'ஈச்சிதத் தன்னொ டீச்சிதத் தாமே—
கருத்துள் வழியில் வழிசெயப் படுபொருள்.' இஃதுரைச்சூத்திர
ம். 'ஊரைச் செல்வான் பசும்புல்லே டிதித்தான்,' 'பாற்சோறுண்
கின்ற சிறுவன் அதன்கண்யீர்த்த தூளியைத் தின்றான்.' இவை
அபிதிதத்துள் ஈச்சிதாச்சிதகர்மம். பசும்புல்லே டிதித்தலும் தூளி
யைத் தின்றலும் அச்சிதம்; ஊரைச்சேறலும், பாற்சோற்றையுண்
டலும் ஈச்சிதமாமென்க.

'மாணக்கணையூர்க்குப் போக்கினானிரியன்,' 'மகட்போக்கிய
தாய்' என்புழிமாணக்கன், மகன் என்னுமிருவரும் தனித்தனியே
போவாரும் போக்கப்படுவாருமாகலின், கர்த்திருகருமமாம். 'தன்
னைத் தந்த கற்பகம்,' 'தன்னைத் தான் காதலன்,' 'காணுலுயிரைத்
தறப்பர்,' 'நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானு' தன்னை--நிலை

லக்கிக் கீழிடு வானு நிலையினு—மேன்மே லுயர் நிறப்பானுத் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுத் தான்.” என வருஞ்செய்யுட்களும் கன்மவற்பாவமான கர்த்திருகருமமாம். வடநாலார் ‘ஆத்மா நஞ்சிததி’ என்பதனைத் தமிழார் ‘தன்னைக் குற்றினுன்’ என்பர். இதுவுமது.

‘பசுவினைப் பாலினைத் நற்தான்?’ ‘ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ இவை கதிதமல்லாத அகதிதகருமம். ‘துணைநிலையகதிதத் துன்மக மென்பர்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். ‘ஆசாரியனையை புற்றபொருளை லினுவினான்’ என்பது பசுவினது ஆனையினது எனப் பொருள்படுதல்போல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அகதிதம்.

‘அண்ணிய’ என்ற மிகையால் அந்நிலைச்செயப்படுபொருளென்னும் அத்தர்ப்பாவிதகருமமுங்கொள்க. அது ‘வந்தான்’ என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கருமபாவத்தின்மேல் துதியை விரித்து சிற்றுகொள்க. “ஏரினுழாஅர்” என்புழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தல்காண்க. வடமொழியினும் ‘ஆகச்சதி ஆகமரங்கரோதி’ என வரும்.

இனி வாக்கியபதியத்துள்ளும் கையடத்துள்ளும், நிர்வர்த்தியம், விகாரியம், பிராப்பியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவரையர் முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செயப்படுபொருளை மூன்றாக்குவர். இயற்றாதலாவது முன்னில்லதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமின்றித் தொழிற்பயனைபுறுத்துணையாய் நின்றலென நிருத்தியுக்கறி, ‘எயிலையிழைக்கும்?’ ‘மரத்தைக் குறைக்கும்?’ ‘பொருளைப் பெறும்’ என வுதாரணங்காட்டுவர். நன்னூலாரும் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் முதலாகச் சைனேந்திரன்மதம்பற்றிப் பலவாக்குவர். ‘இயற்றப் படுவது நிருவர்த்தியமே.’ ‘வேறுபடுக்கப் படுவது விகாரியம்.’ ‘பிராப்பிய மெய்தப் படுவதென் றிசைப்பர்.’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

‘பத்துத்திசையும் மனத்தான் மறைத்தபின்?’ ‘மனத்தான் மறுவில ரேனும்?’ ‘மனத்தானு மன்னுயிர்க் காக்கம்?’ பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்?’ ‘உள்ளத்தாலுள்ளல்’ இவை யெல்லாம் அகக்கரணம்.

‘காலானடந்தான்?’ ‘கண்ணாற்கண்டான்?’ ‘ஊசியாற்குயின் றான்?’ ‘நெய்யாலெரிதுதுப்பேம்’ எனப் புறக்கரணம் வரும்.

‘காணுலுயிரைத்தறப்பர்?’ சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன் அதனாற்றைப்புவக்கும்; ‘கெனவையாற் காம நுதுப்பே மெனல்’ என வருவனவெல்லாம் ஏதுவின்கண் வந்த மூன்றும் வேற்றமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும். உ-ம். ‘வாணிகத்தானுயினான்’ என்பது காரகம். ‘மூயற்சியாற் பிறத்தலி னெலிசிலையாது’ என்பது ஞாபகம். ‘அப்பியம் தரமே வாகிய மென்னச்—செப்பிய கரண மகம்புற மாகும்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

கக. விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் விபாகமென் றடைபளிம் மூன்று வகையான் விரிபு மறிக்கலாம். பெடைபயி லேயசி ராகருத் தாவும் பிரோகமுங் கொடையெதிர் கூற்றது மந்தாவுமாமென்பர்கொள்பவனே.

இது அதிகாரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமும் கூறுகின்றது. விடயமுதன்முன்றும் அதிகாரணமெனப்படும். அந்ராகருத்தாரு தன்முன்றும் சம்பிரதானமெனப்படும். எ-று.

‘விடய முரிமை விளம்புங் காலே.’ ‘ஒரோவழி மேவுத லுப ச்சி லேடம்.’ ‘வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயினு—மொற்றமை நயத்தா லொன்றி விடயபகம்.’ இவை உரைச்சுத்திரம். கொடையெதிர் கூற்றாயி கொள்பவனைக் கூட்டுக. ‘எங்கும்விடயபகம்’ அபிவிடயபகம்.

உ-ம். ‘கடலுண்ணின் றிரிகின்றது?’ ‘காட்டுணரிதிரிகின்றது?’ ‘கெடும்புன லுன்வெல்லுமுதலை?’ ‘பகல்வெல்லங் கூடையைக் காகை’ இவை விடயாதாரம். ‘கடலோடா கால்வ னெடுக்கேர் கடலோடு—காவாயு மோடா சிலத்து.’ ‘ஆலத்தின் மேல குவளை குளத் துள—வாலி னெடிய குளத்து.’ இவ்வெதிர்மறையானும் விடயம் உரிமையென்பதற்கு.

‘மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து?’ ‘குன்றின்கட்குவடு?’ ‘கையி ன்கண் விரல்?’ ‘ஆன்மன்கணிருது.’ எ-ம். ‘பாயின்கணிருத்தாளை?’ ‘தேர்க்கணிருத்தான்.’ எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

‘எள்ளின்கணைய்; தயிரின்கணைய்;’ ‘அரணிக்கட்டை?’ ‘மணி யின்கணைய்;’ ‘உயிரின்கணைய்;’ இவை ஒருபொருளின்கட் பிறிதொருபொருள் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிக் கலத்த அபிவிடயபகம்.

இவ்வுதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயங்கள் அருவாயும் உருவாயும் வரும். உ-ம். 'வடக்கணவெங்கடம்?' 'தெற்கட்குமரி' 'ஆகாயத்தின்கட்பருத்து?' 'மகத்திற்பிறத்தான்?' 'சல்லார்கட்பட்ட வறுமை' எனவரும்.

இனி வடநூலார் உன்னென்னுஞ்சத்தவிவிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமின்றி வருவதனை சிந்தாரணே சத்தவியென்பர். உ-ம். 'உடையா னரசருளேறு?' 'அநன்கடை சின்றுரு னெல்லாம் பிறன்கடை— சின்றுநிற் பேதையா சில்?' எ-ம். 'வையத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்ப வன் வானுறைபுச்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.' 'புத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மந்தையான்—செத்தாருள் வைக்கப் படும்.' எ-ம். வரும். இவை அதிகாணமன்மையறிக. 'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட் - னிறையென்று வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச் சட்டி வருதலின், சிந்தாரணேசட்டியெனப்படும்.

'மூக்கண் மூர்த்திக்குப் புலிட்டான்.' 'கன்னார் துறாயுங் கணவாலங் கூவினாயு—முள்ளார் முளரியுமாம்பலமுன் கண்டக் காற்—புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடத்தான் பொன்னடிக்கென்— றுள்ளாதா ருள்ளத்தை புள்ளமாக் கொள்ளோமே.' இவை அஃதா கர்த்திருசம்பிரதானம்.

'வறியார்க்கொன் றீதிலே றீதல்?' 'இரப்பார்க்கொன் றீதல்' இவை பிரேரகசம்பிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணுக்கனுக்குக் கசையடிக்கொடுத்தான்' இது அநுமத்திருசம்பிரதானம். 'அருமறை சோரு மறிவிலா ன்செய்யும்— பெருமறை தானே ஈனக்கு.' என அபேதத்தினும் வரும். (கூட)

கச. ஆதிப தென்ப ரபிகித உத்தா வரபிகித

மாதியட்டாறொடு மூன்றுப் பெறுமென்பராய்க் துணர்ந்தோ

ராதியதென்ப ரபிகித கன்ம மரபிகித

மாதியைந்தே தொழிந்தல்ல தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவுருபுகளோடு வருதல் கூறுகின் றது. அபிகிதகருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருமம் துதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, சட்டியென்னும் இந்நான்கோடும் வரும். எ - று.

உ-ம். 'நிண்ணை மெழுதிற்று'; தேவதத்தன் சோற்றையட் டான்; 'விழுமியோர் கண்மையினைச் செய்வர்' என அபிதிதகருத் தாப் பிரதமாலிபத்தியால் வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மக்கா ரியம்'; 'அவரார் செய்யத்தகுமக்காரியம்' என அபிதிதகருத்தா வோடு ஆறும் மூன்றும் வரும். "விண்ணுதல் கருவியினைமுதற் றதுவே." என்பதனாற் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு ஈண்டு ஆறு பெறுதலுங்கொள்க. ஈண்டிக் குகரம் ஆறனுருபு.

'சோறு தேவதத்தனுடப்பட்டது' என அபிதிதகருமம் பிர தமையோடுவந்தது.

'நூலையிந்தான்'; 'மரத்தைக் குறைத்தான்' என அபிதித கண்மம் துருதியோடு வந்தது. 'பாலையோமஞ்செய்தான்'; 'பாலா லோமஞ்செய்தான்'; 'தயிரையோமஞ்செய்தான்'; 'தயிராலோமஞ் செய்தான்'; 'ஆலத்தி னூலிர் தாக்கிய கோன்றில்லை' என அபிதி தகண்மம் திருதியையால் வந்தது. 'ஆலத்தினூல்' என்னுந் திருக் கோவையாரூர் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாற்ற றிராக்கினான்' என்பதுமது. 'அவனைக் கொள்ளுந் தீவ்வினிகலம்'; 'அவட்டுக் கொள்ளுந் தீவ்வினிகலம், இது அபிதிதகருமம் சுதூர்த ியோடு வந்தது. 'நூலக்குற்றங்கூறினான்'; 'நூலதுகுற்றம்'; 'தாயைக் குடர்விளக்கஞ்செய்தான்'; 'தாயதுகுடர்விளக்கம்'; 'அவனை யிகல்வெல்ல லார்க்கு மரிது'; 'அவனதிகல்'; 'குடும்பத் தைக் குற்றமறைப்பா னுடம்பு'; 'குடும்பத்தினது குற்றம்' இவை சட்டியோடு வந்தது. 'கிராமமகச்சத்' 'கிராமாயாகச்சத்' என்பத ற்கு 'ஊரைச் சென்றான்' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' என வடமொழி யிலிருந்தவண்ணமே த் திழுரைகாரரும் மொழிபெயர்த்து, உதார ணங்காட்டினர். இவற்றை வடநூலார் கர்மணிசட்டியென்பர். அபி திதிதகண்மமென் னாலே 'அபிதிதம்' என்ற சேடத்தாலே 'நூனைச் சார்த்தான்'; 'நூனின்கட்சார்த்தான்'; 'கண்ணைக்குத்தினான்'; 'கண்ணுக்குத்தினான்'; 'கோட்டைக் குறைத்தான்'; 'கோட்டின் கட்டுறைத்தான்' என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு கேரே முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கங் களைக் காரகவிபத்தியென்பர். 'நூலைக் குற்றங்கூறினான்' பாலைத் தயிராக்கினான்; 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பான்' என்பன உபப தத்தோடு முடிதலின், உபபதவிபத்தியென்பர்.

'ஆதிய தென்ப ரபிதித கர்த்தா' 'ஆதிய தென்ப ரபிதித கண் மம்' எனவே, கருமகருத்தாவும், சுதந்திரகருத்தாவும், ஏதுகருத்தா வும், அபிதிதமேயாம். அபிதிதகண்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அக

பிதிதமாம். ஆயினும், தத்தம்பொருள் வேறுபாட்டால் வேறுகுறி விட்டானவேண்டிச் சுருத்தாவைத்தென்றும், கருமமேழென்றும் கூறுவர். (சுச)

கரு. ஆறொடு நான்கொடு மூன்றொடுத் தோன்று மருங்காண், மாறொடு நான்கொடு மூன்றொடுத் தோன்று மணிததல் கொள்வோன, வீரொடுத் தோன்று மைந்தன்றிப் பெருது விடுமவது, வீரொடுத் தோன்றுங்கண் ணன்றப பெருதுட யேந்தியே.

இதுவுமது. காரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். சம்பிரதானம் சட்டி சதுர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். அபாதானம் பஞ்சமியோடு வரும். அதிகாரணம் சத்தமியோடு வரும். எ - று. 'சுரொடுத்' என்றது செய்யுள்விகாரம்.

உ - ம். 'செவிக்குக் கேட்கலாம்.' 'செவியார்கேட்கலாம்.' 'கண்ணிற்குக் காணலாம்.' 'கண்ணிற்காணலாம்.' 'வாய்க்குத் தக் கது வாச்சி.' 'வாயாற்றக்கது வாச்சி.' 'கோடாலியது வெட்டு.' 'கோடாலியால் வெட்டும் வெட்டு.' 'படலொல்லா பேதைக்கண் கண்.' 'பேதையாலென்கண்' எனக் காரணம் ஆறனுருபோடு வந்து, எதுவிற்காரணமாயடங்கும். 'சுண்டிப் பேதை சுருத்தாவாகாது காரணமாய்க் குகாம் ஆறனுருபான் வந்தது. 'யாங்கண் ணிற்காண னருப' எனப் பஞ்சமியாற் காரணம் வந்தது. 'செய்யா லெரிதுது ப்பே மென்றற்றால்' இது திருதியையால் வந்தது.

'நாக து பலி.' 'நாகர்க்குப் பலி.' 'வரைவின் மகளிரான் மால் வழுங்கியோன்' எனச் சம்பி. தானம் இம்மூன்றனோடும் வந்தது. 'அறிவுடை யத்தண னவளைக் காட்டென்றான்.' 'தய்வையைக் காட்டி விடும்' எனச் சம்பிரதானம் வடநூலார் கூறாத இம்மூன்றனோடும் வந்தது.

'யததி வீங்கித் தெளிந்தார்.' 'குடிப்பிறந்து குற்றத்தி வீங்கி.' 'சிறுமையி வீங்கிய லின்சொல்' என அபாதானமென்னு நீக்கம் ஐந்தன்கண்ணே வந்தது. 'சீனைப்பாளை நீங்குந் திரு.' ஊர்க்குத் தீர்த்தான்' எனத் தமிழில் அபாதானம் துதியையோடும் சதுர்த்தி யோடும் சியமர்த்தப்பி வந்தது. உவமைசமை எதுவென்பனவற்றி ன்கண்ணும் பஞ்சமிவிபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமியிலே வரும் என்பது ஆசிரியர்கருத்து. குற்றத்தினின்றும் ஐயத்தினின்றும்

என விரிச்ச. 'வாணிகத்தினுயினுன்' என்பதனை வாணிகத்தின் கண்ணின்று மாயினுன் என விரிக்கிற் குற்றமாமென்க.

'தேரிலேயிருந்தான்'; 'தேர்க்கணிருந்தான்' என அதிகர்ணம் எழின்கண் வந்தது. 'நெறியிற்சென்றான்'; 'நெறியைச் சென்றான்' என அதிகரணத்துதியை நியமந்தப்பி அகன்மகதாதுவில் வந்தது. வடமொழி நளன்கதையில் 'வனத்திலரமனையைச் சென்றான்' என்னுங்கதிதாதுமது. 'அத்துவாகங்கச்சரி' 'அத்துவ நிகச்சரி' என வடமொழியில் வரும். சேனாவரையரும் "வழங்கியன் மருங்கிற்குன்றாக" என்னுங் குத்திரத்துச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையுணர்ந்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியையாதென்றார். இனி "இ ஈ யாகு மையா யாகும்" ஒவு முவ்வு மேவொடு சிவ ணும்." "உகர்த் தானே குற்றிய லுசரம்." "எனை யுரிசே யுயர் தினை மருங்கிற்—ரூம்விளி கொன்னா வென்மனார் புலவர்." இவை யெல்லாம் நியமனித்ச்குத்திரம். இச்சியமங்கடத்து 'புரிவே?' மக ரிவே? 'திருவே? 'மகவே' என விளிபெறுதல்போலக் கொன்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அஃதாவது தன்பொருளிற் தீராத பிறிதொன்றன்பொருட்கட்சென்று உருபேற்ற சொல் லும் உருபுகோக்கிய சொல்லும் நிறுபான்மை தம்முளியையுடைத் தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தன்பொருளிற்றீர்த்து பிறிதோருருபின் பொருட்டாதல். அவ்வாறு "யாத னுருபிற் கூறிற் றுயினும்" என் னுஞ்குத்திரத்துள் சேனாவரையர் முதலாயினார் கூறியதானுத்தே ளிக. உ - ம். 'கிளையரி காணற் கிழங்குமணற் கீன்ற—முனையோ ரன்ன முன்னெயிற்றுத் துவர்வாய்.' 'காலத்தி னுற்செய்த கன்றி' இவற்றுள் காண்கும் மூன்றும் எழன்பொருட்டாய் சின்று, உரு பேற்ற சொல்லும் உருபுகோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமலே சின்றன. 'கொக்கிணக்கிழிந்த தீம்பதம்'; 'காருவேயொடு நகுபு வீங்கு தேனன்' இவற்றுள் காண்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன்பொரு ட்டாயும் இரண்டாவதன்பொருட்டாயும் சின்றன. 'செதலெழும் பாதிமூக் கறிவிண்மூ வறியுயிர்.' இதனுள் இன் ஒடுப்பொருட்டா தல் அவ்வுரையிற்காண்க.

'பழியையஞ்சினுன்'; 'பழியினஞ்சினுன்' என்பது உருபும் பொருளுமுடன் மயக்கம், "அச்சப் பொருளை யிரண்டிற்கு மைத் திற்கு—மெச்ச வில்" என்று மயக்கத்துள் விதித்தமையாலென்க. 'புலிகொல் யானை'; 'வானை மீ னுள்ள நலைப்படல்' இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகி

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினு
மொக்கும். ஆதலிற்றெல்லாப்பரியரும் 'ஒருவினை யொடுச்சொல்'
என்பர். ஒடுப்போலே ஆணுருபு சகார்த்தமாய் வருவது உமன்றித்
தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகனொடா
சிரியன் வந்தான்.' 'ஆசிரியனொடு மாணவகன் வந்தான்.' 'தாயொடு
மகள் வந்தாள்.' 'மகளொடு தாய் வந்தாள்.' 'நிறப்பொடு பூசனை
செல்லாது' இவை சகார்த்தத்திற்கு கிணைப்பென்னும் அதனோடியை
ந்த ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாலில் வந்த
வேற்றுமையும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவென்னுஞ்
சகார்த்தப்பொருளாய் சிந்தது காண்க. 'அறத்தான் வருவதே
யின்பம்.' 'நூலுக்கு கையா னோங்கு கையாய்.' எ-ம். 'ஊரானொரு
தேவகுலம்.' எ-ம். ஆணுருபு சகார்த்தப்பொருளாயும், தொறுமெ
ன்னும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'பிப்பிசை யென்ன விளம்
புவர் தொறுவே.' 'ஆதி என்ற ஆகிருதிகணத்தால் வினையின்மை
யென்னுங் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையென்னும் பின்னக்
கிரியையோடும், இதரோதரமென்னும் அதனொடு மயங்கலோடும்,
அதனொடொப்பலொப்புரையோடும், ஒப்போடும், அபேதத்தோ
டும், கொண்டென்னுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலை
யொடு பொருத மாஸ்யானை.' 'கன்றுபத்தொடு கழுதைபாரஞ் சும
ந்தது.' எ-ம். 'காவொ டறக்குளக் தொட்டான்.' 'தொடியொடு
தொல்கலின் வாடிய தோள்.' எ-ம். 'என்னொடு விராயவரிசி.'
'பாலொடு தேன்கலத்தற்றே.' எ-ம். 'பொன்னொடும் பணையர்
சின்னொடு பிறரே.' 'விலங்கொடு மக்க ளினையர்.' எ-ம். 'ஆன்ற
ரொ டொப்பர் சிலத்து.' 'மதியொடொக்கு முகம்.' எ-ம். 'எழுத்
தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.' எ-ம். 'வேலொடு சின்ருன்.'
எ-ம். முனையே வருவது காண்க.

தாதர்த்தியேசுதார்த்தியாவது கொள்வோனை விட்டு ஆதிகார
ணகாரியம் சிமித்தகாரணகாரியம் என்னுபிரண்டன் பின்னரும்
வருங்குசரிவுருபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்.' யூபத்திற்கு
மரம்.' சோற்றுக்கரிசி.' 'ஆடைக்கு நூல்.' 'நூற்குப் பருத்தி.'
'தயிர்க்குப் பால்.' 'எண்ணெய்க்கெள்ளு' இவை ஆதிகாரணகாரி
யம். 'கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்தான்.' 'சோற்றிற்குப் பணம்'
இவை சிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'அது
வாகுகிளவி, 'அதற்பொருட்டாதல்' என்பர். இவற்றை விரிக்குங்
கால் பொருட்டென்னு சிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவர்க்குப் பகை'
'கட்டார்க்குக் காதலன்.' 'வெகரகார்க்குச் சிறந்தார் சோழியவர
சர்.' 'இச்சொற்குப் பொருள்.' 'கிணக்கு வலி.' 'அவ்வுர்க்கிவ்வுர்

காதம்; 'மனைக்குப்பாழ் வாணுதலின்மை; 'உற்றார் குரியர் பொற்றொடி மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆளுவதன்பாற்படும். 'பொருட்டு சிமித்தஞ் சமாளர்த் தகமே.' அது 'நானு லயினர்த் தறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா—னாண்டிறவார்' என வருதலானுமறிக. ஆதிசத்தத்தால் 'பூவிற்குச் சென்றான்; 'தண்பத்திற் கியாரே துணையாவார்; 'மறத்திற்கு மலிதே துணை; 'பிணிக்கு மருந்து' என்பவற்றின்கண் பறித்தல் கீக்குதல் என எடுவே பெய்து பொருளுரைத்துத் துமர்த்தம் என்பதுவகொள்க.

'புல்லி விடாஅப் புலவியுட் டோன்றமென்—னுள்ள முடைக்கும் படை.' புலவியன் புலவாசிந்தமனாவில் எனப்பொருள் பட்ட சரிசத்தமியென்னும் வினாசிகழ்ச்சியாம். அது பரிமேலழகருரையானுந் காண்க 'தட்டுப்புடையன் வந்தான்' என்றால் பிறனொருவன் தட்டுப்புடையாசிந்தமனாவில் வந்தானென்று பொருளாம். கட்டுரைத்தல் கட்டுரையென சின்றாற்போலத் தட்டுப்புடைத்தல் தட்டுப்புடையென சின்றது. 'ஒடின வினரித்தட்டுப்புடையலம்' என்னுமுள்பாட்டித்தன்மை யெதிர்மகதமுற்றுவினையாலுமறிக.

'கடனிகழ் வேற்றுமை தாமினையான்முற்றல் காரகம்' என்றதனானும், 'கிரியாங்குர்வந்தி காரகம்' என்றதனானும், 'சேவதத்தன் வந்தான், செல்க, வேண்டி, பரிம், தரும்' என்பனவற்றோடு முடிவதே கர்த்திருகாரகமாய்தன்றி உண்டு, இல்லை, வேறு, யாரென்பனவற்றோடு முடிவன கர்த்திருகாரகமன்றோவெனின்:—இவை யும் சுருயமாணக்கிரியையோடொக்குங்கம்மியமாணக்கிரியையென்பர். 'கம்மிய மாணங் குறிப்பென லாகும்.' 'சுருயமாணங் தெரிசிலையாகும். இவை உரைக்குத்திரம். 'தம்முடைய தண்ணளிபர் தாழுந்தம் மானறேரு—மெம்மை சினையாது விட்டாரேல்.' 'தானுத்தேரும் பாகனும் வந்தென் னைனுண்டான்' 'திங்ளுந் சான்றோரு மொப்பர்.' 'தானுத்தன்புரவியுத்தோன்றினுன்' என்பன தலைமைப்பொருள்வினையோடு முடிவதே தலைமையில் பொருளின் வினையுமுடித்தாய்க் காரகமாம். "பலவயினனுமென்னுத்தினை" என்னுந் குத்திரத்துள் சேனாவரையரும் இவ்வாறுரைத்தார். 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானம்—தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே.' இஃதுரைக்குத்திரம். இன்னும் வடநூலார் 'தேவதத்த னெடியன்; 'தேவதத்தனொருவன்' என்னுந்தத்திதனோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை கெடியனயினுன் ஒருவனயினுன் எனச் சன்கொடுத்துக் காரகமாக்குவர். 'ஆக்கஞ் சன்

னென் மறைந்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'செயிரிற்றலைப் பிரிந்த காட்சியா ருண்ணர்' என்பதனுள் உண்ணாரென்ற எதிர்மறைவினை உண்பாரென்ற விதிவினையோடொத்துக் காரகமாமென்பர். 'விதியறு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இவ்வாறன்றியும் "எல்லையின்னு மதவும் பெயர்ஊ—மல்லவினையொரு நான்கே ழிருமையும்—புல்லும் பெரும்பாலு மென் மனார் புலவர்." எனச் சித்தாந்தஞ்செய்த சூத்திரத்துள் 'அல்லவினையொரு' என்பதனுள் இரண்டும் மூன்றுங் காரகமேயாம், பெயரொடு முடியும் எல்லையின்னும் அதுபுமன்றி வினையொடு முடியும் மந்தையின்னும், கிரியாசட்டியாகிய குவ்வும் காரகமாம், பெயரொடு முடிவனவன்றி மந்தையினையொடு முடியும் காங்கு மேழும் காரகமாமென்பர். 'மரத்தைக் குறையான்.' 'வேலாவெறியான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையன்மையின் மரமும் வேலும் கருமமும் கருவியுமாமோவெனின், இவையும் 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணர்' என்பது போலக் கொள்க. இவ்வாறு "எதிர்மறத்து மொழியினும்" என்று சூத்திரத்துள் சேனாவசையருமுரைத்தார்.

இனி முற்கூறிய ஒடுச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் 'ஆசாரிய னொடு மாணவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி. "ஒருவினை யொடு சொ லுயர்வின் வழித்தே" என்பர். இனிப் பாணினி ஒடுவென்னுமுருபேற்ற சொல்லு அப்பிரதானமென்றும், வந்தானென்னும் வினையொடு முடிந்த சொல்லுப் பிரதானமென்றும், கூறுவர். "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு—தானஞ்செய்வாரிற் றல்." என்பதனுள் 'மொழியிற்செய்வார்' என வரும் வினையொடு முடிந்த செயப்படுபொருளையே பிரதானமென்பர். 'மகன் வினைகிளப்பின்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'மகன்ருயொடு கலாய்த்த கலாம்' என்பதுமது. (கக)

கா. முற்றிய காரகமாய்க்கி யாசட்டி மெய்குழலாய்

பற்றிய பேத மபேதமென் னானசம் பந்தசட்டி.

மொற்றிய காரகமாகாது பன்மை பொருமைகளிளி •

தற்றிய சம்புத்தி சம்போ தனமெனத் தோன்றிடுமே.

இஃது ஆறனுருபின்விகற்பமும் எழுவாய்விகற்பமும் கூறுகின்றது. கிரியாசட்டியென்னுஞ்சுதரம் காரகங்களோடு வரும். சம்பந்தசட்டி அபேதம் பேதமென இரண்டாய் சிற்பதல்லது காரகங்களோடு வராது. ஒருமைவிளியும் பன்மைவிளியும் சம்புத்தி சம்போதனமாம். எ - று.

‘பன்மை ஒருமை சம்புத்தி சம்போதனம்’ என்பது எதிர்சிர னிறை. ‘பேதஞ்சாமா னியம்பரி யாயம்.’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

மேல் வேற்றுமைமயக்கங்கூறிய ‘ஆதியதென்பர்’ என்னும் பாட்டு முதலியவற்றுள் அபிகிதகருத்தாவும் அபிகிதகருமமும் கரணமுஞ்சம்பிரதானமும், ஆறொடு வருமெனக் கூறிய குகரவுருபு வினையான் முடிதலின், அது கிரியாசட்டியாய்க் காரகமாம். அதற் குதாரணம் ஆண்டிக் காட்டினும்.

இனிச் சம்பந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேத சட்டி சமவாயசம்பந்தம், சையோகசம்பந்தம், சுருபசம்பந்தமென மூவகையாம். ‘சமவாய சம்பந்தஞ் சினைகு ண்டொழிபு—சாதி விகார மெனவைத் தாகும்.’ ‘சையோக சம்பந்தம் பொருளிடங் கால மெனமு வகையா மென்மனார் புலவர்.’ ‘கிழுமைசம்பந்தங் கினக் குங் காலே.’ ‘இவ்விரண்டல்லவை சுருபமாகும்.’ ‘சுருப்யாதானு மோர் சிமித்தமாகும்.’ இவை உரைக்குத்திரம் உ-ம். ‘சாத்தனது கண்’; ‘சிலத்ததகலம்’; ‘சாத்தனது வரவு’; ‘என்னது குப்பை’; ‘என் னது சாந்து.’ எ-ம். ‘முருகனதுவேல்’; ‘முருகனது குறிஞ்சி’; ‘மென் னியதாட்சி.’ எ-ம். ‘சாத்தனது செய்.’ எ-ம். கரும். வடநூலார் ‘என் னது சாந்து’ என்பதனை விகாரசட்டியென்பர். ‘விறகது சாம்பர்’; ‘சொல்லது பொருள்’; ‘செல்லது பொரி’; ‘கோட்டது நூறு’ என் பனவுமது.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருத்தாவுங் கர்த்திருகரும மும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளுமாம். உ-ம். ‘இராகுத்தலை’ ‘கனவினாற் காண்டலி னுண்டென் னுயிர்’; ‘தன்னுடம்பு தார மடைக்கலக் தன்னுயிர்க்கு’ என வரும்.

இம்மூன்றுவகையாய் சிற்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொரு பேதமாய் விரியுமென்று பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பர். காகிகா விருத்தியுரைகாரர் முப்பத்தாறுபேதங்காட்டினர். இனிச் சேன வரையர் முதலாயினர் சொல்காப்பியத்துள் இருபத்திரண்டுபேதங் காட்டினர். இத்தச்சம்பந்தசட்டிவேற்றுமை வினையான் முற்றமல் அண்டயடுத்த பெயராய் நின்றவின், காரகமாகாமைகாண்க. ‘ஆடை சாத்தனது’ ‘சாத்தனதாடை’ என சிற்றாற்போல ‘புருஷோ ராஜ்ஞ’; ‘ராஜ்ஞ’; ‘புருஷ’; என சிற்கும்.

‘வணிகீர்’; ‘குருகீர்’ என்பன சம்போதனம். ‘வண்டே’; ‘சாத்தா’ என்பன சம்புத்தி.

(௧௭)

காரகபடல முடிந்தது.

(இ)ரண்டாவது

ச ம ா ச ப ட ல ம்.

கஅ. பண்டலத் துப்பநெண்டெ சிந்சொல் வடசொலென்ப்,
பண்டை வழக்கொடு பாராட் டிரிச்சொற் பலபொருட்ரக,
யொண்டொடி யாய்பின் நொருமொழி யாய்மற் றொருபொ
ருட்ரக, கொண்டியல் பன்மொழி யாய்ச்சத்தி யாற்றலுங்
கொண்டெழும.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொதுவிலக்கணங்களுங் கூறுகின்றது. நிசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உரிச்சொல்லென்னுந் தனி மொழிகள் நாகார்த்தபதமாகியும் சமாதார்த்தபதமாகியும் ஆற்றலோடு வரும். எ - று.

ஆற்றலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உகரையுணர்த்தாது விரலையேயுணர்த்தி நின்றலாம், அதுபோலச் சொல்லியற்கையாய் நின்றலென்பது.

‘நாகார்த்தகமே பலபொரு நொருசொற்—சமாதார்த்தகமே யொருபொருட் கிளவி.’ ‘சத்திசங் கேதம் போட மாற்றல்.’ ‘துன்னரு மெழுத்துச சொற்றொட ராற்றல்—வரணபத வாக்கிய போட மென்பர்.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

வழக்காவது உலகவழக்குந், செய்யுள்வழக்குமென இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் லெளகிகப்பிரச்சினையவைதிகப் பிரக்கிரியையென்பர்.

உம்மையான் மொழிப்பொருட்காரணமுங் கொண்டெழுமென்க. அதனை வடநூலார் பிரவிருத்தி சிபித்தமென்றும், விபுற்பத்தியென்றும் கூறுவர்.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுத்தானும் பேதயின்றி அபேதமாதற்குரிய சொல். குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளும் பேதயின்றி அபேதமாய்த் தோன்றுமென்றும், சொல்லுநித்தியமென்றும், விபுவென்றும், திரவியமென்றும், சத்தநூலார் கூறுவர். அர்த்தநாசிகவரனென்னும் பார்வதிபரமேசுவரன்போலே பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுளர். காளிதாசனும் “வாகர்த்தாவில” என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன். உரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் நின்றுணர்த்த

தற்குரிய சொல்லன்றோவெனின், “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொண்மைதெரிதலுஞ்—சொல்லினதும்” எனக் காணமாகவும், “கொடையெதிர் கிணலி” எனச்சம்பிரதானமாகவும், “முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு—மிகுமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலும்” என அதிகரணமாகவும், “அதிர்தும் விதிர்ப்பு கடுக்கஞ் செய்யும்.” ஆதே வறிமொன் மகடு வறிசொல்” “முதலறி கிணலி கிணையறி கிணல்” “அம்மகேட் பிக்கும்” எனக் கருத்தா வாடவும், சொல்லைக் கூறுவர். அவையெல்லாம் உபசாரமென்க. “கமகிறைத் தியலும்.” “உருவுட் காகும்.” “செல்ல லின்ன லின்ன னையே.” “எல்லே வினக்கம்.” “கொல்லே யையம்.” எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுத லின், தொல்காப்பியர்க்கும் அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனா வரையரும் சத்தநூலாருரைத்தாங்குரைப்பர். என்னை? “ஆயிரு னிணையினிசைக்குமன சொல்லே” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் “பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்.” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் முறையே ‘செல்லினும் வரலினும், என வருதலானும், ‘அண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிணலி’ என ஒற்றமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமென்றும், இரண்டிம் ஒன்றேயாமென்றும், “மொழிப்பொருட்காரணம்” என்னுஞ் சூத் திரத்திற் பொருளொடு சொற்கையதல் இயற்கையாகலா லென் றும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் ‘திரிந்து வேறுபடேம்’ என்பதற்கு உதாரணம் ‘என்னது சாந்து’; ‘கோட்டது துறு’ என்பனவற்றோடு ஒருங்கு ‘சொல்லது பொருள்’ என்பதனையுக்காட்டி முழுவது உத் திரிந்தவென்றும், கூறுவர். இனி கச்சினர்க்கினியார் சத்தநூலா ரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுரைத்ததற்குக் கருவியென் பர். தார்க்கிகர் சுவாஸப்சம்பந்தமென்பர்.

இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதென்னுது ஈசரசங் கேதமெனவும், சாமரசங்கேதமெனவும், நானார்த்தபதங்களைபுஞ் சமானார்த்தபதங்களைபும் சுட்டியவழக்கெனவும், சில வுடதூலார் கூறுவர். அது பொருந்தாது. வடமொழிபுள் வழங்கும் இருவ கைப்பதமும் ஒருவராற் சொல்லப்படாமற் சுயம்புவாய் சிகழ்கின்ற வேதபுருடன் கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயா மென்க. “செய்யா மொழிக்குச் திருவன் னாவருரைத்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரந்தன ரே.” எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயம்பு என்றார்.

இனி உரிச்சொல்லென்பது பறினெண்டேசிகச்சொல் வட சொல்லெனத் தொகையாற் பத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்

வொன்று நானார்த்தபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான் மூப் பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுத் திரிசொல்லும் வேறேயில்லையென மறுக்க. நானார்த்தபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதல்பற்றிப் “பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி.” என்னுராகலானும், இயற்சொல்லுத்திரிசொல்லுத் தனியேயில்லையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் “பிங்கல முதலா—நல்லோ ருரிச்சொல் நையத்தனர் கெடனலே.” என்னார். “மூட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்” “முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்” என வருதலின், தமிழும் திசைச் சொல்லேயாமென்க.

இரிக செப்புள்வழக்காவது “ஆலோ டாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.” “இனாசசட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை” என வரும். உலகவழக்காவது “செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல” என்னுஞ் சூத்திரத்து உதாரணமுதலாயினவென்க தொல்காப்பியர் “வெளிப்பட வாரா டுரிச்சொல்” எனவே ஏனையன வெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றும். இதனாற் சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (௪)

௧௯. ஆக்கிய சொற்க டகுதி யவாய்லே யண்மைசிலே

தொக்கியமூன்றும பெறச்சேர் வதுதொகை துண்டலவோர் வார்கிய முயமக தூரான் வயச்சொல் மருடத்தொகைச் சீக்கிய கட்டுரை சார்த்தகொலன்னை சிலபெறும.[சொ

இது தொகைசில தொகாசிலையென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது. தனிசிலைச்சொற்கள் தகுதி முதலாகிய மூன்றுத் தோன்ற அவ்வழியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவதுதொகைசிலையாம்; பிளவுபட்டு விரிந்தது தொகாசிலை. வாக்கியங்களும் தகுதி முதலிய மூன்றுத் தோன்ற வரும். தூரான்வய முதலாகிய நான்கும் அண்மைசிலையோடல்லது வாரா. ஏ - று.

தகுதி யோக்கியஐத எனவும், அவாய்லே ஆகாங்லை எனவும், அண்மைசிலை ஆசத்தி அல்லது சர்ச்சி எனவும் படும. ‘தகுதியவாய்லே யண்மைசிலை முறையே—யோக்கியதையாகாங்கிசையாசத்தி—சர்ச்சி மற்றுமா சத்தி யாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். இக்

கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “சிறுத்த சொல்லுங் குறித்து வரு கிளவியும்” என்றார்.

வாக்கியமாவது ‘தேவதத்தனறத்தைச் செய்தான்’ என வருங் கர்த்திருகாரகமுதலாகிய தொகாசிலத்தொடர்மொழிகள்.

அரான்வயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும் அடிமறிமாற்று மல்லாத “சுரையாழ வம்மி யிதப்ப.” “நல்ல படாஅ பறை” முதலிய எழுவகைப்பொருள்கோளிலக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மருஉத்தொகையாவது ‘பின்மலை’; ‘முன்மலை’; ‘அரைக்காசு’ என்பன.

கட்டியசொல்லாவது ‘முயற்கோடு’ கூர்மனோமகம்பலம்; ‘கரதலரோமபாசம்’; ‘துன்னாசிக்குடர்’ என்பன.

சார்த்தசொல்லாவது இடைப்பிறவரற்குத்திரத்துநாரணங்களாம்.

இனித் அரான்வயத்துள், பதத்தோடு பதம் பிரித்துக்கூட்டலன்றி, விருதியைப் பிரித்தும், உம்மையைப் பிரித்தும், விபத்தியைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டவர். உ-ம். ‘பொறிதுதல்வெயர்த்தல்’; ‘அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்’; ‘அருங்கேடன்’; ‘அன்புந் தமர்த்த வழக்கென்ப வையகத்—நின்புற்று ரெய்துஞ் சிறப்பு’; ‘செய்தகேள்வியர்’; ‘பயத்தோ ளிடுக்கண் களைத்த புள்ளி—னிவத்தோங் குயாகொடிச சேவ லோயே’; இவற்றுள் வெயர்ப்பொறித்த துதலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்வான், கேடரியன், அன்புற்றுர், வேள்விசெய்தவர், கொடியோய் என விருதி பிரித்தல் வரும். “புணரிய நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே.” இதனுள் நிலையிடைபுகுறுகலுரித்து. எ-ம் ‘இறிய புளவாக வின்னாது கூறல்—கனியிருப்பக் காய்கவர் தற்று’ இதனுள் இறியகனி, இன்னாதகாய். எ-ம். ‘நீகண்’; ‘கீழ்கீர்’; ‘செல்லுத்துநெல்லாதலை’ இவற்றுள் கண்மீ, கீர்கீழ், எல்லாவற்றுள்ளுந்தலை. எ-ம். ‘நடுவரு ணச்சுமரம்’ இதனுள் ஊர் நடுவுள். எ-ம். முறையே உம்மையும், பண்பும், உருபும் பிரித்தல் வரும். அறுபதங்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுங் கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோளும் செய்யுள்வகாரமும் விருத்தரத்தினாகரவிதியாகலின், வடநூலார் சத்தநூலுட்குறாரென்க. நன்னூலாரும் பொருள்கோட்குத்திரத்துள் இவ்வாறெழுதுவர்.

இடைப்பிறவரலுட்சிறுபான்மை பொருத்துவனவும் முழுதும் பொருந்தாதனவுமுள. உ-ம். ‘அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான்’;

‘வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினான்.’ ‘பாடினான்றேவதேம் பண்ணினுக்கரசன்.’ ‘குளஞர்கழனி குற்கண்ணன் குறுக்குடி.’ ‘அடுஞ்செச்செற்சோறு.’ ‘உப்பின்று புற்கையுண்ட.’ ‘அளமரு குயிலின் மழுக்கிப் பூம்பொழி—லுளமெலி மகளிரி னெடுங்கும்’ இவை சிறுபான்மை பொருத்துவன. அளமருவென்றது லளயோர பேதமாம். அளமருமென்பது அளமருமென்றாயிற்று. சிலம் சிலன், கோவில் கோயில் என அபேதமிகவரும். ‘காமனை யெரித்த கண பதி தத்தை—வாம தேவன் மலரடி பணிவாம்.’ என்றால் காமனை யெரித்தல் கணபதிக்கின்மையின் இது பொருந்தாது. ‘காமனை யெரித்த வாம தேவன் --கணபதி தத்தை மலரடி பணிவாம்.’ இது பொருந்தும். ‘வல்லமெறித்த நல்லினங் கோசர்த்ததை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி.’ என்றால் வல்லமெறிதல் நல்லினங்கோசர்க் கின்மையிற் பொருந்தாது. ‘வல்லமெறித்த மல்லல் யானைப் பெரு வழுதி நல்லினங் கோசர் தத்தை’ என்றற் பொருந்தும். இவை யெல்லாம் அண்மைசிலையல்லது பெருமை காண்க.

தனிசிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அல்லவழியாக அவ்வப் பொருண்மேற் பிளபுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைசிலையெனவே, வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிசிலைச்சொற்கள் தம்முட் கூடுவது தொகையன்றோவெனின்;—நன்று சொன்னாய், “அல்லவழி வேற்றுமைப் பொருளிற் பொருத் துழி” “வேற்றுமை முதலிய பொருளின்” எனவும் “உருபுவமையுண்மை விரியி னடைவே—புருபுவமையுண்மைத் தொகையாம்.” எனவும் நன்னூலாரும் கேமிசாதத்தாருங் கூறினர். அன்றியும், உயிரிற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உயிர்மயங்கியலினும், மெய்நிறுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் மெய்மயங்கியலினும், நிலமொழியீராக வைத்துக் கெடுத்துப் பின் வரு மொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவ்வாறுரைத்தல் மலையிடறென்க. வடநூலாரும் அச்சச்சத்தியினும் அல்லுச்சத்தியினும் அவ்வாறு உருபுகளையும் உம்மையையும், உவமையையும், ஈராக வைத்துப் புணர்த்தார். இஃதன்றியும் ‘தவளைவாய்’ ‘குவளைமலர்’ ‘ஆம் பிகாபதி’ என்பனவற்றை ஆறும்வேற்றுமை நிலைமொழியீராக நின்று கெட்ட சத்தியென்றால் இயல்புச்சத்தியாகாமையானும், ‘கோடி - தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது’ ‘பெயலும் வீளைபுளுத் தொக்கு’ ‘மருவின்னெருகுதி’ ‘மக்கட்பெயர்த்தொகுதி’ ‘அன்ன மரபினிரண்டொடுத் தொகைஇ, என்புழிக் கோடி முதலிய சொற்களெல்லாம் ஈறு கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், ‘உவாப் பதினாண்கு’ ‘பொற்றொடி’ என்னும் உம்மைத்தொகையும் அன்

மொழித்தொகையும் வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையானெ ன்னுஞ் சொல்லுங்கெட்டவெனவும் வேண்டுமொகலானும், வேற்று மையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென்பது மலையிடறென்க. பாணினிபகவான் ஆரூமத்தியாயத்துள் விபத்தியில்லாமற் பதத் தொடு பதம் புணருஞ்சூத்திர கூறுவர். “உருபுதொக வருதல்” என் றுற்போல இரண்டாமத்தியாயத்துள் சமாசனில் விபத்தியும் வித் தது லோபமும் விதித்தார். காத்தியாயனர் சமாசனில் விபத்தி யில்லையென்று சித்தார்த்தம் பண்ணினார். அவருரைத்தாங்குரைப் பர் சேனாவரையரும். அத காட்டுதும்: “வேற்றுமையுருபும் உவ மையுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச்சொல்லீறும் “தொகுதலிற் றெகையாயினவென்பாரும். அம் வப்பொருண்மேல் “இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றமைப்படத் “தம்முளியைதலிற் றெகையாயினவென்பாராமென இருத்தித்தர் “ஆசிரியர். ‘செய்தான் பொருள்’ ‘இருத்தான் மாட்டது’ என உருபு “தொக்கு ஒருசொன்னீர்மைப்பாடாண்டும் தொகையாயானசேர “லின் அவற்றை நீக்குதற்கும், ‘வேடுக்கரும்பு’ ‘கேழற்பன்’ என்பு “ழித் தொக்கனில்லையெனினும் தொகையென வேண்டப்படும: “கலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் “றெகையென்பார்க்கும் புட்டியொருசொன்னீர்மைப்படுத்தலுக் “தொகையிலக்கணமெனல் வேண்டும்; அதனால் உருபு முதலாயின “தொகுதல் எல்லாதொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத் “தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறொட்டி ஒருசொல்லாதல் தொ “கையிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணி “வெனப்படுமென்பது. அந்நாயின், ‘உருபுதொக வருதல்’ என “வும் ‘வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ‘உம்மைய “தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ‘உவமை தொக்க பெயர்வயி “னானும்’ எனவும் ஒதலால், அவை ஆண்டுத் தொக்கனவென்ப “படுமன்றோவெனின்;—அற்றன்று, ‘அதுவென் வேற்றுமையுயர் “கிணைத் தொகையின்’ என்புழி அதுவென்னுருபு நின்று கெட் “டதாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவமுவாம், அத்திணைவமு அமை “வுடைத்தெனின், விரிக்கின்றழி நான்காழுருபு தொடராது அது “தன்னையே விரிப்பினும் அமைவுடைத்து, அதனால் முறைப்பொ “ருடோன்ற ‘நம்பிமகன்’ என விரண்டிசொற்றொக்கனவென்பதே “ஆசிரியர்கருத்தெனல்வேண்டும். அல்லது உம், வினைத்தொகை, “பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவற்றின்கண் “வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்கு நில்லாமையானும்,

“அஃதே கருத்தாதலறிக. அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மை
 “பு” தொகுதலாவது தம்பொருளொட்டிய சொல்லாற்றோன்றத்
 “தாமாண்டுப் புலப்படாதே நின்றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகை
 “யென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய தொகையென்றானும்,
 “வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றானும், விரியும். உவம
 “த்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பன
 “வும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்லல்
 “லாதமொழி. வினைத்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினை
 “யினதுதொகை, பண்பினதுதொகையென விரியும். வினை பண்
 “பென்றது அவற்றையுணர்த்துஞ்சொல்லை. ஒருசொல்லாற்றொ
 “கையின்மையின், பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல் பெறப்படும்.
 இச்சூத்திரத்தாற்றொகைச்சொல்லினைத்தெனவரையறுத்தவாறு.”
 இவ்வுரை “வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே” என்
 னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையொழுதியவுடையென்றவாறு. இனி
 “ச்சினுர்க்கினியார் கேற்றுமையருபு முதலிய சொற்களினீறு தொ
 குதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பார் மதம்பற்றி அவருரை
 த்தாங்குரைப்பர். ‘ஆறுருபும் வெளிப்பட வில்லது’ ‘உவமவுருபி
 லது’ ‘உம்.பிலது’ என்றவற்றை சுற்றிலே சின்று கெட்ட அழிவுபா
 ட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதனபாவமாகக் கொள்க.
 வடனாலார் அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பர்.
 முன்னுள்ளதனபாவத்தைப் பிராகபாவமென்பர். (உ)

உ௦. தற்புரு டன்றுனி ருப்பல நெற்கர்ம தாரப?ன
 ரெப்பல வானெடுங் டப்பசுந் தேதொழி மொண்டொடியாய்
 சொற்பாசி வவ்வி யயிபாவ மேனைத் துவத்தனைன்
 கற் றவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளைதொகைக் கட்டளைமே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன்,
 துவிசு, வெகுவிர்கி, கருமதாரயன், அவ்வியப்பாவம், துவத்து
 வன் எனச் சீமாசன் ஆறும். எ - று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிசு எண்ணெடுப்போ
 ருன்புணர்ந்த எண்டொகை. வெகுவிர்கி அன்மொழித்தொகை.
 கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியப்பாவம் முன்னும் பின்
 னும் மொழியிடுத்துவரும் இடைச்சொற்றொகை. துவத்துவன் உம்
 மைத்தொகை.

கேமிசாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமனபெடைகள் என்
 னாது வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே ‘வர்க்கத்தொற்று’ ‘வர்க்க

மனபெடைகள்' என்றும்போல, யாமும் நருமதாரயனென்னுது 'கர்மதாரயன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், நரும தையென்னுது நன்மதையென்றும்போலக் கன்மதாரயனென்னும் அமையும். அஃதன்றித் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வட மொழியிற் பிறத்தவண்ணமே 'புத்தமபுத்தமும்' 'ராசமாபுரி' 'ரலி குலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க. (உ)

உக. தற்புருடத்தொகை வேற்றுமை பெட்டனுட் சார்ந்த நஞ் ளுஞ்சு, செற்றொரு என்மை மனையின்மை காட்டித் தொகைத்தயிசு, முற்பத மென்பிற் பதத்தத்தி தார்த்த முடித்துபெழுஉம், பற்பல வேகவற் பாவியேருகவற் பாவியென்றே.

இது தற்புருடனுத் துலிகுவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாதற்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதுர்த்திதற்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டதற்புருடன், சத்தமீதற்புருடன், எஞ்ஞதற்புருடன் எனத் தற்புருடசமாசன் எட்டி. அவற்றுள், எஞ்ஞதற்புருடனாவது அன்மை முதலாக மூன்றாம். இனித் துலிகுசமாசன் ஏகவற்பாலி, ஆகேகவற்பாலி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் என்னுமிப் பிற்பதத் தத்திதார்த்தமாகியும் வரும். எ-று.

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய் வருதலுமன்றிப் பொருள், அளவு, சிறை யென்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையென்றது எதிர்மறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம்: 'புனிதா' 'புனித்கொம்பர்'; 'கடைக்கண்'; 'அரைக்காசு'; 'அரைக்கால்'; 'அரைமா'; 'அரைக்காணி'; 'முற்பகல்'; 'பிற்பகல்'; எனவரும். வடமொழியில் 'அர்த்தபிப்பலி'; 'பூர்வகாயம்'; 'பிராத்தலிகன்'; 'ஆபந்தலிகன்' எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலென்பனவுற்றை முன்பின்னாகத் தொக்க ஆரம்பேற்றுமைத் தொகையென்பர். வடநூலார் முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகவிற பிரதமாதற்புருடனென்பர்.

'சிலங்கடந்தான்.' எ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.' எ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

'காயக்கோடப்பட்டான்'; 'திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு'; 'வேந்துசெறப்பட்டவர்'; 'அடியனந்தான்'; 'சுத லிசைபட வாழ்

தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்குலாகண்டம்.' எ-ம். தம்மினாகிய தொழிற்சொல்லினும் பிறிதினும் திருதியாதற்புருடன் வரும்.

'மனைப்பலி;' 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பூத பலி;' 'நாகபலி;' 'நூபதாரு;' எ-ம். சதுர்த்தீதற்புருடன் வரும்.

'கருஜர்க்கீழ்த்திசை;' 'மருகூர்மேற்றிசை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

'நா வணி;' 'நாவிளிம்பு;' 'கட்கடை;' 'சாத்தக்கை;' 'கொற்ற கை.' எ-ம். வடமொழியில் 'ருதாக்கிரம்.' எ-ம். சட்டிதற்புருடன் வரும்.

'எண்ணெய்;' 'கைவிரல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பர்வதசிகாரம்;' 'சரோசலம்.' எ-ம். சத்தமீதற்புருடன் வரும்.

“கோர்த்த மொழிப்பொருளை கீர்க வருகார்து—சார்த்த துட லாகிற் தன்னுடல்போஞ்—சார்த்ததுதா—ஒலியேற் தன்னுலி முன் னாகும்.” என்பதனான் ‘அகலங்கன்’; ‘அகங்கன்.’ எ-ம். ‘அப்பிரா மணன்’; ‘அகச்சவம்,’ எ-ம். ‘அதன்மம்.’ எ-ம். முறையே இன்மை, அன்மை, எதிர்மறை முன்றினும் நஞ்ஞயரும். ‘ததபாவத் ததன் னியத் ததவிருத்த -மெனமுன் ருகு நஞ்ஞயத் துருடன்’ இஃது கைச்சுதுக்கிரம். இனிப் பாணியிபகவான் இய்துதாரணங்கட்கு முன்னின்ற ககாரங்கெட்டு வேறொருக்காரம் வந்ததென்பர். தமிழினும் ‘இல்பொருளுவமை’ இது இயற்கையான ததபாவத்தில்வந்த நஞ்ஞ. ‘வேற்றுமையல்லவழி’; ‘அஃறிணை’ என்பன ததன்னியமான இனத்தில் வந்த நஞ்ஞ. ‘பயனில் சொற் பாராட்டல்’; ‘கோளில் பொறி, இவை உண்மைக்கெதிர்மறையான ததவிருத்தத்தில் வந்த நஞ்ஞ. ‘கருமம்ல்லாச்சார்பென் கிளவி’ இஃது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. ‘மன்னப் பொருளு மன்ன வியற்றே’; ‘பிறவாழி கீத்தலரிது’; ‘புறத்த புசமுயில்’ என்புழி முறையே ததபாவமும் ததன்னியமும் ததவிருத்தமுமான நஞ்ஞ. ததபாவமென்னும் இன் மைப்பொருள் ‘கிர்க்குணம்’ என வடமொழிக்கண்ணும் வரும். இனி ‘இல்பொருள்’; ‘இல்லாப்பொருள்’; ‘இரப்பாரை யில்லாத வீர்க்கண்மா ஞாலம்’; ‘எமாப்பிரேணி’ என அடையடுத்தத் தொ கைமொழியாய் சிற்சுமென்க. ‘இல்லைபொருள்’; ‘இல்பொருள்’ என்பன பொருளில்லை பொருளில் என்பனபோல எழுவாய்க்குப் பயனிலையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய் சில்லா இவ்விர ண்டுமென்க. நன்னூலார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்

நிலக்கணமும் “புன்னிலிட்டவொடு” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஒருங்கு கூறினாற்போலத் தொல்காப்பியனாரும் “இல்லென் கிளவியின்மை செப்பின்” என்னும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகைநிலையாய் மின்ற அடைமொழிக்கும் தொகைநிலையாய் மின்ற எழுவாய்த்தொடர்க்கும் ஒருங்கு கூறினார்க.

இனித் துவிசுசமாசனுக்கு உதாரணம்: ‘பன்னிருபடலம்;’ ‘பஞ்சகபாலம்,’ ‘ஏகாதசகபாலம்’ என; இருமொழியினும் தத்திதார்த்தமாக ஏகவற்பாலி வரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த தூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடாசம் எனப் பொருள்படுதலினென்க. ‘பஞ்சகடி’ ‘ஏகவற்பாலி,’ ‘பஞ்சபாண்டவர்’ அநேகவற்பாலி. ‘இருதேவர்பார்ப்பார்;’ ‘சூவேந்தர்;’ ‘மூப்பத்து மும்மைத்தேவர்’ எனத் தத்திதார்த்தமல்லாத அநேகவற்பாலி வரும். ‘இருகண்;’ ‘மூச்சுடர்;’ எ-ம். ‘இருகலம்;’ ‘மூக்காழி;’ எ-ம். ‘இருபலம்;’ ‘மூத்தொடி;’ எ-ம். முறையே பொருள் அளவு நிறையோடும் ஏகவற்பாலி வரும். ‘பொருணிநையனவொடு புணர்பின் மொழியுடன்-மருளறு துவிசு வழங்கவும் பெறுமே,’ இஃதுகாக்குத்திரம். ‘அறுகால்;’ ‘சட்பதம்;’ ‘துவிரேபம்;’ ‘சதுர்ப்புசம்;’ ‘சண்முகம்’ இவை துவிசுசமாசனமேல் வந்த வெகுவிரீகி. ‘மூக்கால்;’ ‘நாற்கால்;’ ‘அட்டபதி;’ ‘உபயபதி’ இவை துவிசுசமாசனமேல் வந்த தத்திதன். இனிப் ‘பதினென்று;’ பன்னிரண்டு;’ எ-ம். ‘தூணிப்பதக்கு;’ நூடுரி;’ எ-ம். ‘தொடியேகல்க;’ எ-ம். எண் அள. நிறைகள் தம்மொடு தாம் புணர்ந்த தொகையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உம்மைத்தொகைத்துவத்துவனென்பர். பதினென்றென்பதனை ஒன்றையதிகமாகவுடைய பத்தென விரித்து, உருபும் பொருளும் உடன்றொக்க மத்தியபதலோபனென்பர் காத்தியாயனர். பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து மூன்றென்பதனை முப்பதும் மூன்றுமென விரியாது, மூன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத்தியாயனர் மதமுக்கொள்வர். இனி ‘இருபது;’ ‘மூப்பது;’ ‘இருதூறு;’ ‘மூத்தூறு’ என்பனவெல்லாம் மத்தியபதலோபனும். என்னை? இரண்டாற்பெருக்கியபத்து, இரண்டாற்பெருக்கிய தூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. ‘அறுகாண்கிரட்டி’ என்பது ஆறற்பெருக்கிய காண்கிரட்டி எனவும், வெகுவிரீகிப் பொருளால் இருபத்துகாண்கிரட்டி எனவும், ‘பதிற்றுப்பத்து’ என்னும் ஒருதொகைச்செய்யுள் பத்தாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் தூறெனவும், விரியும். ‘தூற்றுப்பத்தடுக்கிய’ என்பது தூற்றுற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், தூறுப்பத்துமெனவும், விரியும். இனிப்

பண்புத்தொகையென்பாருமுளர். வடமொழியினும் 'ஏகாதசம்'; 'துவாதசம்'; 'ஏகவிஞ்சதி'; 'பஞ்சவிஞ்சதி'; 'சதுச்சதம்'; 'அட்டசதம்'; 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம், 'நவத்துவயஜீபம்.' எ-ம். வரும். 'அறுகால்'; 'சட்பதம்' முதலாக ஈண்டுக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்கெனின், அவை துவிகுசமாசனல்லவென்பதற்கும், அப்பிரதிபத்தி, விப்பிரதிபத்தி, அன்னியதாப்பிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (ச)

உஉ. முன்மொழிப் பன்மொழி பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன், முன்மொழித் துல்லியம் பன்மொழித் துல்லிய மொய்து பூலம், முன்மொழிச் சமபா வணைய தாரண முற்று மிளவி, நன்மொழிப் பண்புத் தொகைக் கன்ம தாரணம் நற்றிழ்க்கை.

இது கருமதாரயனொறு கூறுகின்றது. முன்மொழிப்பண்பு, இருமொழிப்பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம், முன்மொழியொப்பு, பின்மொழியொப்பு, முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றர் என எழுபவையாம் கருமதாரயன். எ - று.

'முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூர்வம்.' 'இருமொழிப் பண்பு விசேடணோபயம்.' 'முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூர்வம்.' 'முன்மொழித் துல்லிய முபமா பூர்வம்.' 'பின்மொழித் துல்லிய முபமோத் தரபதம்.' 'சம்பா வணையவ தாரண முறையே—யெண்ணம் தேற்ற மெனப்பெயர் பெறுமே.' இவை உரைசூத்திரம்.

'கருங்குவளை'; 'செக்குவளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'கீலோற்பலம்'; 'இரத்தோற்பலம்.' எ-ம். முன்மொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'பெருவெள்ளை'; 'சிறுவெள்ளை'; 'இன்புத்துன்பம்.' எ-ம். வடமொழியில் 'கீதோட்டணம்'; 'சுகதுக்கம்.' எ-ம். இருமொழிப்பண்பென்னும் விசேடணோபயபத கருமதாரயன் வரும். •

'தெய்வப்புலவன்றிருவள்ளுவன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'வையாகரணகருகி'; 'ஜீசாரியதண்டி.' எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமென்னும் விசேடியபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'சங்குவெள்ளை'; 'முத்துவெள்ளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்கபாண்டி.' எ-ம். முன்மொழியொப்பென்னும் உவமபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘அடிமலர்?’ ‘பெண்ணணங்கு.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘புருட வியாக்கிரம்.’ எ-ம். பின்மொழியொப்பென்னும் உவமோத்தரபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்கபாண்டி?’ ‘புருடவியாக்கிரம்?’ ‘மயூரவியஞ்சகம்.’ என் னும் உதாரணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுகுத்திரஞ்செய்வர் பாணினி யென்க.

‘அறச்சுற்றம்?’ ‘அருட்செல்வம்?’ ‘கல்விப்பொருள்.’ எ-ம். வட மொழியில் ‘வியதகம்?’ ‘குணபுத்தி?’ ‘சகிர்தபெத்து.’ எ-ம். முன் மொழியெண்ணமென்னும் சம்பாவனுழர்வபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங் காலத்துத் தேற்றமென்னலும் அவ தாரணுழர்வபத கருமதாரயனும். திருவள்ளுவரும் தொக்காப்பிய ரும் ‘அண்ணித் துணிக கருமம்.’ எ-ம். ‘ஏற்ற விறைவுச் துணிவு மாகும்.’ எ-ம். கூறினாராகலின், பெருபொருளை எண்ணும்பொழுது அன்றாகவுத் துணியும்பொழுது வேறென்றாகவுத் கொள்க.

விசேஷயுழர்வபதமாவது “சிறப்பி னுகிய பெயர்சிலைக் கிளவி க்கு—‘மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.” என்ற சூத்திரவி சிபெற்றுத் தொகையாய் சிற்பது. இசைவை மாறித் ‘திருவிரவாசரி யன்.’ ‘சங்கராசாரியன்.’ ‘அகத்தியாசாரியன்’ என விசேஷயோத் தரபதமுமாக்குவர்.

‘வெண்டிங்கள்?’ ‘செஞ்ஞாயிறு’ என்பன இனமின்றிச் செவ் யுளில் வந்த கருமதாரயன். தண்டியாசாரியரும் தவணசத்திரவெ ன்பர். இனிச் சேனாவரையர் ‘வெள்ளாடு?’ ‘வெண்களமர்’ என் பன முன்மொழிக்குணம்பற்றி வாராது சாதிப்பற்றி வந்தவென்பர். அவ்வாறு ‘கிர். தணசர்ப்பம்’ என்பதனைக் காசிகாவிருத்திகாரருங் கூறுவர்.

‘சிறுவெள்ளை?’ ‘பெருவெள்ளை’ என்பனவற்றை தென்மேலே ற்றிக் குணநாமங்களே குணிகட்டுமாகலின் இவை அன்மொழியல் லவென்னச் சிறுமை பெருமைகளே வெள்ளைக்கடையாக்காது செல்லு க்கடையாக்குவர். இனிச் ‘செந்திரம்?’ ‘வெண்ணிறம்?’ ‘மார்கழித் திங்கள்?’ ‘மாசித்திங்கள்?’ ‘பலாமரம்?’ ‘மாமரம்?’ ‘பரணிகழத்தி ரம்?’ ‘மகாபுத்திரம்?’ ‘வாலாமீன்?’ ‘கயன்மீன்?’ ‘சாரைப்பாம்பு?’ ‘விரியன்பாம்பு, இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயர். ‘கந்தியாகு மரி’ ‘கும்பகடம்’ ‘மருதர்வா’ என முறையே வேதத்தினும் வான்மீ கத்தினும் வியாசபாரதத்தினும், ‘புட்டடக்கப்படைவை?’ ‘பெருமலைச் சிலம்பு?’ ‘அராஅப்பாம்பு?’ ‘வடுக்குற்ற மாகி விடும்?’ உவகை மகிழ்ச்

செயிற் சோர்வு; 'ஆடகச்செம்பொற் கண்ணம்; 'அலறு முகீர்த் தடங்கடல்' என இவை ஒருபொருட்டு இருபெயர் பிரியாது கின்றன. இவைபோல்கன வருஞ்சொற்பற்றி "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். 'ஆண்டகை; 'பெண்டகை; 'மக்கட்சுட்டு' இவை பின்மொழியாகுபெயராய் கின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர், 'மக்கட்சுட்டு' என்பதனைக் கல்லாடரும் பின்மொழியாகுபெயராய் கின்ற இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையென்பர். அதனைச் சேனாவரையர் அன் மொழித்தொகையென்பர். நசுவினாந்தகினியார் ஆகுபெயரென்பர். அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழிமேனில் லாமையின், அங்குரை பொருத்தாமையறிக 'கருத்தபாபாணம்; 'கருவேகாபலம்' இவை உரைகல்வென்னும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநாலார் இடமுணர்த்தும் வினைப்பெயரென்பர். (இ)

உங். முன்மொழிப் பேர்ச்சொ ளிடைச்சொ ளிரண்டு முரணி சிற்குந், தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத் திலே, பின்மொழித் தொந்தன் சபாகாரத் தோடித ரோத ரமா, மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுரசயத் தோடுமன் வா சயமே.

இது அவ்வியயீபாவமும், துவத்துவனும், சகாரவிரியுக்கூறுகின்றது. பெயர்ச்சொல்லும் இடைச்சொல் லமாக முன்மொழி மாறி கின்று, நாமபூர்வபதம், அவ்வியயூர்வபதம் என, அவ்வியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் துவத்துவனும் சமாகாரம், இதரேதர யோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அன்வாசய முமென இருவகையாம். எ - று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையானுற்போலத் 'தன்மொழி' ஒருமொழியாம். 'உம்மைச்சகாரம்' இருபெயரொட்டிய பரியாயம். 'மன்மொழித்தோற்றம்' மன்னுமொழித்தோற்றம். அஃதாவது உம்மை விரித்து சிற்குந் தொகாநிலைத்தொடர்மொழி.

உ-ம். 'வாண்மண்; 'அதுமன்' என நாமபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். 'மற்றையாடை; 'கொன்னார்' என அவ்வியயூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழியிடைச்சொல் வரும். அவ்வியயம் ஈண்டு இடைச்சொல். இக்கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் "முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதல்" எனச் சூத்திரஞ்செய்

தார். ஆண்டுச் சூத்திரத்தார் பெற்றனமாயினும், தொகையென்பது ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி ஒருமையீராய் வந்த ஆற்றினையும்மைத்தொகையைச் சமாதாரத்தவத்துவனென்றும், உயர்நினைபன்மையீராய் வந்த உம்மைத்தொகையை இதரேதரயோகத்துவத்துவனென்றும், ஒருமையீறு காடென்னும் ஒருபெயர்ப்பொதுச்சொற்போலென்றும், ஏகவற்பாலிபோலென்றும், பன்மையீறு மரங்கனென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அகேகவற்பாலிபோலென்றும், திருட்டார்த்தமுங் கூறுவர். உ-ம். 'அறம்பொருள்?' 'புலிவீற் கெண்டை.' எ-ம். 'சங்கபடகம்.' எ-ம். 'கலிபரணர்?' 'சேரசோழபாண்டியர்?' 'இராமலட்சுமணர்.' எ-ம். இருநிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமாதாரமும் இதரேதரமும் முறையே வரும்.

இனித் தொகாதிவையும்மை உருமாறு: 'கம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'சங்கையும் வந்தான்' எனப் பொருள்பட்டு இருபெயர் ஒருவினையொன்றும் எச்சுடிம்மையைச் சமூச்சயமென்பர். 'கம்பியுமுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும் வருவன்.' எ-ம். 'பசு மேய்த்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவன்.' எ-ம். பொருள்பட்டு ஒருபெயர் இருவினையொன்றும் எதிர்மறையும்மையை அச்வாசயமென்பர்.

'அறம்பொருள்?' 'புலிவீற் கெண்டை?' 'சேரசோழபாண்டியர்' என வரும் உம்மைத்தொகைகள் ஒன்றினுக்கொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினுக்கொன்று விசேடணமாகியே தொகுமென்க. அதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "இருமொழி பன்மொழி" எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'சந்தனைக்குவலாயிதழ்' என்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமென்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், சிறையை உன்மானமென்றும், எண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலார் பெயர் கூறுவர்.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபதத்துவத்துவனுங்கொள்க. 'அந்த னுளனை நுகும் யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மை தொக்கு நீயானென நின்றலுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப் பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, நுகும் என்னும் உள்பாட்டுத்தன்மைவியையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்

துவனென்பர். 'நிறுகண்யானையோடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணி
ன்றும் வருதும்' என்புழி 'யீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை
தொக்கு யீயவன் யானென சிற்றனுமன்றி, 'யீயவனென்னும் முன்
மொழிகளிரண்டுத் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப்
பன்மைவீதி, ஏகசேடமாய் நின்று, வருதும் என்னும் உள்பா
ட்டுத்தன்மைவீதியோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவத்துவனெ
ன்பர். 'யீயர் வம்மின் பாடுதும்வாழி தோழிபாடுகம் வம்மின்
போதுவம்' என வருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் 'துவம்
அகம்' என்புழிச் சகாரமும் முன்மொழியும் தொக்கு, அகமென்
னும் பின்மொழி உவாம் எனவும் வயம் எனவும் முதேசமாகி, ஏக
சேடபதத்துவத்துவனென்பர். 'யானென்னும் முன்மைத் தொகை
யீயும்—யோபன் யானெனு முன்மைத் தொகையீயு—மகனீ யெ
ன்னு முன்மைத் தொகையீயு—உறுதி பன்னெ யெய்தி யோனைவ-
யிற்று சிற்பதேச சேடனும்' இவ்வுரைக்குத் திரித்தானுமடிக. இனி
யானென்பதனை யாமென உயர்த்தும் கூறுதலும் பெயர்ப்பதனை யீ
ரென உயர்த்தும் கூறுதலும் ஏகசேடனாமோகெனின், அவை ஏக
சேடனாகாது உபசாரமாகென்க. (அ)

உச. இருமொழி பன்மொழி சன்மொழி பெயர்த்து ஒருமொ
ழிசையம், டருமொழி பெயர்றொழி நிகத்தராளஞ் சகமு
ளிற்கு, பொருமொழி பெயர்வது காரண கணததேயம்
வாய்ப, பொருமொழி யாகவெகு விரியன மொழிப்பரடை
ந்தே.

இது வெகுவிக்கியாமாறு கூறுகின்றது. தனிபதவெகுவிக்கி,
வெகுபதவெகுவிக்கி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிக்கி, சங்கியோபய
பதவெகுவிக்கி, சிகத்தராளம், ணவெகுவிக்கி, சகபூர்வபதவெகு
விக்கி, வியதிக்காரம். ணவெகுவிக்கி என வெகுவிக்கி எழுவகை
யாம். (அ) - து.

'ஒற்றொழிநிகத்தராளம்' சிகத்தராளம். 'வரும்' என்பது
வினைமுற்றாய் நின்றது. 'பெயர்' பொருள். அன்மொழிப்பொருள்
டைத்தெனவே, அன்மொழியையமுடயாமல் அதன்பொருளையடை
ந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியுத் தொகுமென்க.

வெகுவிக்கிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சக்
வியசம்பந்தமான இலக்கணை வேண்டாவென்றும், 'இரதநுபுரசக்
கிரவாளம்' என்புழி அவ்வச்சொற்களின் பொருண்மேலன்றி அவ
ற்றோடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருக்கரத்தை உணர்த்தினுற்போல

வெருவிரி தொருமென்றும் உணர்க, வடநாலாருரைத்தாங்குரை
க்குஞ் சேனுவரைவருரை பின்னர்க் காட்டுதும்.

‘ஆதி புதாத்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.’ அத்தோ தாத்த
மல்லவை பெறுமே.’ இவை உரைக்குத்திரம்.

உ-ம். ‘உண்ணுமுலை’; ‘முற்றுமுலை’; ‘பாயினமேகலை’; ‘பரசு
பாணி’; ‘ஆருடவாகரம்’; ‘சிட்டுராத்தசனம்’ என உபயபதவெரு
விரி வரும் திருக்கோவையாரில், ‘பாயினமேகலை’ யைப் பெய
ரச்சம் ஒருசொல்லாகலின், ஆகுபெயரென்பர் பேராசிரியர்.
பெயரெச்சம் சிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகினவியுமாகப் புணர்
த்தது கோக்காமையின், மறந்து அங்காறுரைத்தார்.

‘மட்டுவார்குழல்’; ‘பொன்னேறுபூண்முலை’; ‘திருமயிலாடுது
றை’; ‘குடங்கையி னகன்றலிழி’; ‘கைபாத்து வண்டிசைக்குங்
கூத்தல்’; ‘தென்னுத்திரையமுது.’ எ-ம். ‘பராக்கிரமோபாரச்சித
சம்பத்து’ எ-ம். வெருபதவெருவிரி வரும் இவை, அடையதி
த்து இருபதமேயாகலின், வெருபதத்துவத்துவனுக்கேயன்றி ஒழி
த்த தொகைக்கு வாராவென்க, வருமென்பர் வடநாலார்.

‘கார்சாற்பது’; ‘இனியகாற்பது’; ‘புறநாணாறு’; ‘கதிராயிரம்’
எனச் சங்கியோத்தரபதவெருவிரி வரும். இதற்கு இன்னதொ
கைகிலக்கனத்துப் பிறத்தெனக் குறிப்பி கூறிலர்.

‘பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்’; ‘அஞ்சாறு’;
‘எழுெட்டி’ எனச் சங்கியோபயபதவெருவிரி வரும்.

‘வடகிழக்கு’; ‘உடமேற்கு’; ‘தென்கிழக்கு’; ‘தென்மேற்கு’
எனத் திகந்தராளலின், வெருவிரி வரும். இதற்கும் இன்ன
தொகையெனக் குறியீடு கூறிலர் “நிரிபுவேறு கிளப்பி நொற்று
முகாமுங் - கெடுதல் வேண்டும்” எனச் சத்தியிலக்கணஞ்சொன்
னவர் குறியீடு கூறிலர் ‘கிழக்குமேற்கு’ என்பது தவத்துவன்.

‘கெழுதகைமை’; ‘கூடியகாமம்’; ‘சகலிதி’; ‘சமூலம்’ எனச்
சகபூர்வபதவெருவிரி வரும். கெழுதகையையாவது கூடியதகை
மைவினையுடையான் எனப் பொருள்பட்டவிடத்துச் சகபூர்வபத
வெருவிரியாம். கெழு, சக என்பன உபசர்க்கம்.

‘கேசாகேசி’; ‘தண்டாதண்டி’; ‘முட்டிமுட்டி’ என வியதி
காலக்கணவெருவிரி வரும். இது வடமொழிக்கல்லது வாரா
தென்க. வியதிகாலக்கணம், அன்னியோன்னியம், இதரோதரம்,
தமோற்றம் இவை சமாரார்த்தகம்.

‘மலர்க்குழல்?’ ‘தகராளுழல்?’ ‘பவளவாய்?’ ‘கருங்கண்?’ தாழ் குழல்’ இவை தத்தம்பொருளாய் சில்லாது அன்மொழிப்பொருளாய் நிற்கிற் படுத்துச்சொல்லாக. எடுத்தல் படுத்தல் உயிர்க்கல்லாது மெய்க்கின்மையின், சுண்டு சுற்றயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லாக. “சுட்டிமுத லாகிய வாய்தவிறுதி” எனத் தொல்காப்பியரும் சுற்றயலை இறுதியென்பர்.

இனி வடமூலார் உம்மைத்தொகையில் வெருவிச்சிவாராதென்றும், ‘ஆக்கதுத்துபி’ என்பதனை மத்தியபதலோபன்மேல் வந்த வெருவிச்சியென்றும், அவருட்சிலர் ‘ஆக்கதுத்துபி’ என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெருவிச்சியென்றாகூறுவர். தமிழ் நூலினும் ‘தகராளுழல்’ என்பதொன்றினையே தொல்காப்பியர் கண்ணுலார் முதலாயினர் உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகைக்குதாரணங் காட்டியதல்லது வேறுதாரணமின்மையானும், செய்யுட்சுளி யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமையானும், ‘தகராளுழல்’ என்பது தகராளுழலாகிய சாக்கென்பதன்றிச் சாத்துடனினுனைப் பொருள் விரிதலின் ‘துலிரோபம்’ என்பதுபோல அன்மொழிக்கன்மொழியாய் வருதலானும் அதுபயின்று வாராமையாக. “தத்தம் பொருள்வயிற்றம்மொடு சிவனனு மொப்பில் வழியாற் பிரிதுபொருள் சுட்டலும்.” எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பாணினிபகவான் தற்குணசர்விஞ்ஞாகவெருவிச்சி; அதற்குணசம் விஞ்ஞாகவெருவிச்சி என அன்மொழிக்கிலக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனி ‘பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்—மீற்றுடன் நியனு மன்மொழித் தொகையே.” என்னுஞ் குத்திரத் திற்குப் பண்புச்சொற்றொகுஞ்சொல்லினும் உம்மை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் சின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு. பண்புத்தொகைபட டும். உம்மைத்தொகைபடவும், வேற்றுமைத்தொகைபடவும், அச்சொற்றொக்கபின் அத்தொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகைவயினானும் என்னுதை ‘பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ என்றார். இறுதிச்சொற்படுத்தலோக்கியாற் பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் கண்டுகொள்க. ‘வெள்ளாடை’ ‘அகா

வீறு' என்பன பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. 'தகராளுழல்' என்பது உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'பொற்றொடி' என்பது வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை 'வெள்ளாடைபுடித்தான்.' எ-ம். 'அகரமாகியயிறைபுடையசொல்.' எ-ம். 'தகராளுழலுமாகிய சாந்துபூசினன்.' எ-ம். 'பொற்றொடி தொட்டான்.' எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகலின் முறையிற் கூறுதல் அதனை முற்கூறினார். வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோபயனெனின், சிறுபான்மையுமவமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழி பிறக்குமென்ப துணர்த்துவதென்க. அவை 'பவனவாய்' 'திரிதாடி' என வந்து, பவனம்போலும் வாய்புடையான் திரித்த தாடியினைபுடையான் என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனாவரையர்கருத்தி. (எ)

உதி. தற்புரு டன்றுன் குக்கர்ம் தாரபன் று முதன்மை
பிற்பத மாமெழு வாயா மொழுஉத்தொகை பெண்ணணங்
முற்பத டவன் டியீபாவ மொப்பு முறை பிரமூஞ் [கே
சொற்பதத் தொக்கவை பெல்லா முகன்மை துவர்த்தனுக்கே.

இஃது அத்தொகைகளுட் பிரதானபதங்கூறுகின்றது. தற்புருடன் முதன்மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்லியபீபாவமும் உபநிதசமாளும் மாறி வரும். துவர்த்தவன் உபயபதப்பிரதானமாம். எ - று.

உ-ம். 'யானைக்கோடி' 'பலாக்காய்வத்தது.' எ-ம். 'இருதேவர்பார்ப்பார்.' எ-ம். 'லீலக்குவனை' 'சாரைப்பாம்பு.' எ-ம். முறையேமூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய் வரும். 'துணிகா' 'இடைகா' 'முதனா' எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். 'யதாக்கிரமம்' 'உபகும்பம்' 'சாகப்பிரதி' என்னுமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகால் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும். 'மதிமுகம்' 'பெண்ணணங்கு' என்னும் உபநிதசமாளும். 'உவாப்பதினாங்கு' 'இராப்பகல்' 'கபிலபரணர்' எனத் துவர்த்தவன் உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். 'எழுத்தகைசீர்' பந்த மடிதொடை, என்பது வெகுபதமாகலின், 'சொற்பதத்

தொக்கவையெல்லாம் முதன்மை' யென்றும். வெருவிரீதி அந்நிய பதார்த்தப்பிரதானமென்பது ஆண்டே அவ்விவக்கணத்தோடு கூறிலும். (அ)

உக. சொன்ன தொகைக்கு ன்ருபும் பொருளுந் தொருவ தெ ல்லா, மின்னகை யாய்மத் தியபத லோப னியைந்த சொ ற்கள், பின்னரு யாகம வாதேச லோபம் பெறும் பெறு மால், வன்ன விகாரம் விபரிய நாகர்வன்னுதமமே.

இது மத்தியபதலோபனும் புணர்ச்சிவிசாரமும் கூறுகின்றது. தற்புருடனுள் உருபும் பொருளும் உடன்றொருதல் மத்தியபத லோபனும். ஆகமமுதலாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் காரணமின்றி வன்னவிசாரமுதல் காண்கும் பெறும். எ - று.

உ-ம். 'வளைக்கை'; 'பொற்றொடி'; 'மாருதீர்வையம்'; 'விரிதீர் வியனுலகம்'; 'நாமதீர்வைப்பு'; 'கடன்றூலம்'; 'வாயுணவின்மரக் கள்.' எ-ம். 'பரசாரமன்'; 'கோதண்டாரமன்'; 'தசாதாரமன்.' எ-ம். இருவகைமொழியினும் மத்தியபதலோபன் வரும். சாகப்பி ரியபார்த்திவன் 'சாகபார்த்திவன்' என்பதினைக் காத்தியாயனர் மத் தியபதலோபனென்பர், பாடியகாரர் இலக்கணையென்பர். இவை விரியுங்கால் கனலொடு புணையும் குடையொடு சிறுநும்போல் உரு பும் பொருளும் ஒருங்கு விரியும். "மக்கண் முறைதொகஉ மரு க்கி னுன்." என்னுஞ் சூத்திரத்தாற்காட்டிய 'சாத்தக்கொற்றன்'; 'பெருவாயின்முள்ளி' 'காரிமாறன்'; 'வடுகக்கண்ணன்' என்பனவு மது. செம்பூத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும் வண்ணச்சினைச் சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபதலோ பன், செங்கரும்பு செங்கீரைபோல முதலின்னு பண்பாகாமையி னென்க. செங்கமலத்தலர்போலுங்கண், கை, கால், செங்காத்தட் போது எனவும் வருமாவெனின். அவயவவிசேடணம் அவயவி யோடொட்டி வந்தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவான்குறிப்பெப் படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தின—முரை ப்போர் குறிப்பென் னுரைத்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னூலாரும் "உரைப்போர்குறிப்பு" என்றார். 'மலர்முகம்'; தாம ராமுகம்' என்பன பூர்ப்பதலோபனும் உத்தரபதலோபனுமாகா வோவெனின், தாமரையைச் சினையின் பிரத்தியயமொன்று வந்து கெடுமென்பர் காத்தியாயனர், பாடியகாரர் தாமரையென்பது முத லுக்கும் சினைக்கும் பெயரென்பர். ஐந்திரசிறைந்த தொல்காப்பி

யர் “முதலிற் கூறஞ் சினையறி கிளவியுஞ்—சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்” என்பார். ஆதலின் இத்திரனும் இலக்கணநோக்க்தானாயிற்று.

‘யாணைக்கோடு?’ ‘பலாக்காய்.’ எ-ம். ‘மாப்பாடை?’ ‘காமரி.’ எ-ம். ‘மரவோர்?’ ‘மரபீட்சி.’ எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். ‘கிகலே யாகமங் கெடவிக லாதேசங்—கெடுதலே லோபங் கிளக்குங் காலே.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

‘உரிசொன்மேன?’ ‘அஃறிணமேன,’ ‘கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பு?’ மாகி ‘மாகி’ என வன்னவிகாரம் வரும். வைசாகி ‘வைகாசி?’ தசை ‘சதை’ என வன்னவிபரியயம் வரும். ‘காமலிதி கண்முக மென்மருங்குல் செய்யவாய்—தோயி றுகடினி சொல்லமுதம்’ என்னுஞ் செய்யுளில் காலி, மதி, துடி, கனி என வருவனவுமது. யாவர் யார் என வன்னகாசம் வரும். யாது யாவது என வன்னாகமம் வரும், “பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்—பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மேனை—யொன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை—யொன்றிய வகரம் வருதலும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றதமது. முன்னில் என்பது ‘முன்றில்.’ எ-ம். ‘அட்டிலோலை தொட்டனை சில்’ என்பது ‘சின்மே’ எனவும் வருதலுமது. ‘மயூரம்,’ ‘கூடோத்துமா’ விகாரம், ‘காரிகேளி?’ ‘சிங்கம்’ விபரியயம், ‘பிருஷோத்தரன்’ வன்னகாசம், ‘அஞ்சம்’ வன்னாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியாகத் தொடர்மொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமென்னும் விதியின்றி வருதலின், வேறேவைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையன்றோவெனின்; அடிப்பாடுத் தொடையும் இன்னேனையுக் காரணமாகச் சந்தோபங்கம் வாராமல் வருதலின், அவையன்றென்க. வடமொழியினும் ‘அபிமாஷம் மஷங் குர்யாத் சந்தோபங்கம் நகாசயேத்’ எனவரும். ‘பொற்குடம்’ திரிதல், ‘சண்முகம்?’ வாய்மூலம்? ‘வாசேன்? என்பண்போல ஆதேசமென்பர். வன்னவிகாரமும் ஆதிவிரத்தியும் விகரணியும் விகாரமெனக் கொள்வர். ‘அராஅப்பாம்பு’ சிலமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். ‘பொற்றூலி’ இருமொழியுந் திரிந்த விகாரம். ‘தொண்ணாறு’ இருமொழி முற்றுத்திரிந்தன. ‘ஆந்தை?’ ‘பூந்தை’ உபயபதமுங் கெட்டலோபம். ‘மராஅடி’ பூர்வபதலோபவிகாரம். ‘பனாஅட்டு?’ ‘அதாஅன்று’

பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டு, அன்று என்பன உடம்படுமெய் பெறுமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

‘பின்னரும்’ என்ற லேசத்தாலே ‘இளிகடிந்தார்;’ ‘இளிக்கடிந்தார்;’ ‘குளங்கரை;’ ‘குளங்கரை’ ‘இல்பொருள்;’ ‘இல்லைபொருள்;’ ‘இல்லைப்பொருள்;’ ‘இல்லாப்பொருள்’ இவையெல்லாம் விகற்பம். வைசேடிகம் உறழ்ச்சி என்பதுவுமது. ‘கலீந்த’ விகாரவிகாரம். ‘மேற்றினை;’ ‘பொன்னி’ வருமொழிவிகாரம். இப்புணர்ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்முன்றினுடைக்கிக்கொள்க. ‘காடுகிழுவோன்;’ ‘காடகபிறந்தோரே;’ ‘பிரமரி.ரி;’ ‘நரீ ஏதென’ என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். ‘பெறுவழிப் பெறுமை பிரகிருதிபாவம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

இனி இயைந்தசொற்களாவதென்னெனின், சிலமொழியிற்றெழுத்து முன்னர்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்பிறந்துகெடும் இவ்விரண்டும் முறையிற்றிந்துகெடுவன ஒருங்கு சின்று பணருமானின்மையிற் புணர்ச்சியென்பதொன்றில்லையாமென்பார்க்கு அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருங்கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வாராகலின் அவ்வோசை கேட்கின்றி உள்ளத்தின்கண் சிலபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சிபோலப் புணருஞ் சொற்களென்க. கண்கூடி காட்சியளவை. பூர்வபதத்தினிற்றெழுத்தும் உத்தரபதத்தின் முதலெழுத்தும் தாப்பிசையென்னும் பாசபந்தம்போலப் புணர்வதன்றிப் பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் யோகாங்குலீசியாயம்போலப் புணராவாகலின், “ஊத்த சொல்லி வீறு கெழுத்தொடு - குறித்துவருகினலி முதலெழுத்தினைய” என்றார் தொல்பாப்பியர். தருக்கனலார் எழுத்துக்களைப் பிறந்து கெடுமென்பர். சத்தனலார் கெடாது நித்தியமாமென்பர். ‘பணி பணம்;’ ‘கரிகரலீலை;’ ‘வஞ்சகரீரம்;’ ‘கரிகணம்’ என்பன பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமானுத்தகமென்பார்க்கு ‘வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்;’ ‘அடியளந்தான்ருயதெல்லாம்;’ ‘கோடாதசெங்கோல்’ என்பனபோலக் சேவலபதமாத்திரையாய் சிந்தனவென்க. இனிப் ‘பாலாறு;’ ‘பாலா;’ ‘பால்;’ ‘பா.’ எ-ம். ‘கா;’ ‘காலி;’ ‘காலிரி.’ எ-ம். அக்கரசூதகமும் அக்கரவர்த்தனமுமாய் வந்து பொருள்வேறுபட்டாத் போல ‘அராஅப்பாம்பு;’ ‘யூனைக்கோடு;’ ‘மாவேர்;’ ‘ஒருமாலை;’ ‘சூத்தை;’ பூத்தை;’ என எழுத்துக்கள் யிக்குக்குறைந்துத் தொகைச்சொற்களாக சின்றுலும் வேறு பொருள்படாவென்க.

எழுத்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருமிடத்தும் நிலைமொழி யோடு வருமொழி புணருமிடத்தும் முன்னர் ஒருவன் சொல்லச் செலி கருவியாகவுணர்ந்து மனத்தினைக் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத் துக்களைப் பின்னருமுணருமாற்றால் அகரமுதலெழுத்துக்கெல் லாம்வேறுவேறுடையானமாக எழுதிய வடிவெழுத்திற்குப் “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு—முருவுரு வாகி யகரமொ டியிர்த்தலு— மேனை புயிரோ ரெழுதிநிக் துயிர்த்தலும்.” எ-ம். “மெய்யீ நெல் லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.” எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செலி கரு வியானுணரும் ஒலியெழுத்துப் பெருமையின், இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி வடிவெழுத்தும் பதினேழ்மொழிவ டிவெழுத்தும் இவ்விலக்கணம் பெருதறியக்கிடத்தமையானுமெ ன்க. “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்.” “மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.” என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமாக வின், வேண்டாமென்க. கன்னூலார் “புள்ளிவிட்டு” என்னுஞ் சூத் திரத்துள் ஒற்று முன்னாய் உயிர் பின்னாய் என ஒலியெழுத்திலக்க ணத்தை வடிவெழுத்திலக்கணத்தோடு ஒருக்கோதினானென்க. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வேண்டாவோவெனின், தம்மெழுத் திற்கு எகர ஓகர மெய் புள்ளி பெறுதலின் வேண்டிமெனக் கொள்க.

(க)

உஎ. சித்த மதித்த மலுக்குலுக் காந்தொகை சிற்றநிலை, மெய் த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பார்த்தம் விபரியமாம், பொய்த்தொகை யாறுமல் வாரினுந் தோன்றுப, பொருட் பெயர்ப்பின், வைத்த கினைப்பெயர் தானே யுபபதம் வாணுதலே.

இஃது அத்தொகைகட்டுப் புணர்ச்சிலிகற்பத்தால் மறுவலங் குறி கூறுகின்றது. சித்தமுதலாக விபரியமயிராக ஆறும் அவ்வறு வகைத்தொகையினும் ஏற்புழித் தோன்றி அப்பெயர்ப்பெறும். எ-று.

வடதுலுட்பாத்தமும் விபரியமும் இல்லையாயினும், அவற் றின் விகற்பங்கண்டு யாமேகுறிகுறியும்.

உ-ம். ‘ஒருகலம்;’ ‘ஒருபொருள்’ இவை துவிருவில் வந்த சித் தியம். ‘ஒன்று தேரினான்’ என்னுஞ் சித்தாமணி விகாரம்: தேரொ ன்றினான் எனினமையும். ‘ஒன்றுடன் தள்ளக் கெடும்;’ ‘தன்றோ ணுங்கி னொன்றுகைம் மிகுஉம்’ என்பன அசித்தியமாமென்பார்க்கு ‘ான்றென் தள்ளக்கெடும்’ எனவுரைத்த பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. ‘தன்றோணுங்கி னொன்றுகைம் மிகுஉம்’ என்றே கொள்க.

‘கைம்மிகல்’ ஒருசொல். ‘கிழக்கேமேற்கு’ என்பது உம்மைத்துவத் துவனில் வந்த நித்தியம். ‘கீழ்மேற்கு’ என அசித்தியமாகாமை “இருதிசை புணரின்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியாலறிக.

“இரண்டிழுத லொன்பா னிறுதி” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்ற ‘இருமா’ ‘இரண்மொ’; ‘மூவுறுப்பு’ ‘மூன்றுறுப்பு’; ‘நாற்கடல்’ ‘நான்குகடல்’; ‘ஐயறிவு’ ‘ஐந்தறிவு’; ‘அறுமுகம்’ ‘ஆறுமுகம்’; ‘எழுகடல்’ ‘எழுகடல்’; ‘எண்டிசை’ ‘எட்டுத்திசை’ எ-ம். ‘ஐவாய வேட்கையவாவென்பர்’ எ-ம். அசித்தியம் வரும்.

‘புதல்வரைப்பெறுதல்’; ‘மன்னரைச்சேர்ந்தொழுகல்’; தூற் றுவரைக் கொல்லி’; ‘சேர்ந்தாரைக்கொல்லி’; ‘நம்பியைக்கொணர்ந்தவன்’; ‘நங்கையைக்கொணர்ந்தவன்’; ‘கொற்றனைக்கொணர்ந்தவன்’; ‘வண்டினைக் கொணர்ந்தவன்’ என உருபு தொகாமலே அலுக்கு வரும். அது “உயர்திணை மருங்கி னெழியாது வருதலு—மஃகிறினை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலைபலுஞ்—சாரியை புன்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

‘இகழ்வார்ப் பொறுத்தல்’; ‘கேளிர்ப்பிரிப்பர்’ என விகாரத் தால் உயர்திணைமருங்கினொழிந்து லுக்கு வரும்.

‘குத்திரகாரன்’; ‘கும்பகாரன்’; ‘உடைகாரன்’; ‘கட்டியங்காரன்’; ‘இசைகாரன்’ என உபபதசமாசன் வரும்.

‘பலாக்காய்’; ‘மாங்காய்’; ‘நாங்கனி’; ‘நாவிட்டம்பு’ எனப் பாத்தம் வரும்.

‘அணிக்கொம்பர்’; ‘கடைக்கண்’; ‘அரைக்காசு’; ‘முன்றில்’; ‘மீகண்’; ‘செய்த வேவ்வியர்’; ‘எய்தியசெல்வத்தர்’; ‘வீழ்த்தபாசத்தர்’; ‘அறஞ்சொல்லுகொஞ்சத்தான்’; ‘கழித்தவுண்டியர்’; ‘வேண்டாவுயிரார்’; ‘அருங்கேடன்’; ‘கொண்டகழ்த்தாக்கி’; ‘உச்சிக் கூப்பிய கையினர்’; ‘வீதநாகி’; ‘பெண்ணணங்கு’; ‘வாய்ப்பவனம்’; ‘முகமகி’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் உபயிதசமானும் தத்திதனுமாக வரும். (80)

உஅ. சுட்டெழுத் தாதிபந் தப்பத மாகத் தொகவவற்றி, னெட்டெழுத் தொன்றில் சவன்னத்தி னீட்சிபின் னீட்சிதலைப், பட்டுமற் றொரச் சிபைந்தாற் குணமுற் பதந்திரியக், கட்டழித் தந்தம் புணர்ந்தால் விருத்தி கைக்குழையே.

இஃது அத்தொகைக்கும் மேல்வருத்தத்தினுக்கும் வருஞ் சத்திவிதியும் அவற்றின்குறியுங் கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீறும் சுட்டெழுத்துக்களாய் சின்று தொகச் சுட்டெழுத்துக்கிணமாகிய கெட்டெழுத்தொன்று வருதல் சுவன்னதீர்க்க மெனப் பெயர்பெறும். தத்த:பினமல்லாத கெட்டெழுத்துக்கள் வரின் அது குணமெனப் பெயர்பெறும். நிலைமொழிதிரியத் தத்தி தப்பிரத்தியயம் வந்து புணர்தல் ஆகிவிருத்தியெனப் பெயர்பெறும். எ - று. எனவே, மேல்வருத் தத்திதனுக்குத்தோற்றுவாய் செய்தது உமாயிற்று.

‘தானப் பிரயத் தினத்தா லொக்கு—பின்வெழுத் தெல்லாள் சுவன்னமென்ப.’ ‘முயற்சி பிரயத் தினமென மொழிப.’ இவை உரைக்குத்திரம்.

உ-ம். பத+அம்புயம்=பதாம்புயம், சசி+இத்திரன்=சசித்திரன், வெகு+உவமை=வெகுவமை, வத்து+உவமை=வத்துவமை எனச் சுட்டெழுத்து முற்றும் தத்தகெட்டெழுத்து வரக் கெட்டு வந்த சுவன்னதீர்க்கமாம். அர்த்தபாசிரன், திருக்காமீசரன் என கெட்டெழுத்து முதலாய்ச் சுவன்னதீர்க்கம் வருதலுங் கொள்க. கங்கா+உதகம், குல+உத்துங்கன், ஈர+இத்திரன் என சின்று, கங்கோதகம், குலோத்துங்கன், நரேத்திரன் எனப் பிறிதோர்ச்ச வந்த குணசந்தியாம். பிரய+எவசத்தியம், ஏக+ஏகம் என்பன பிரமைவசத்தியம், ஏகாகம். எ-ம். பிரய+ஒதனம்=பிரமோதனம். எ-ம். வரும். குள+ஒதனம், விற்ப+ஒட்டம், குளோதனம், விற்போட்டம் என ஓரார் திரியாமலும் வரும். தசாதன்மகன் தாசாதி, சனகன்மகன் சானகி, இருடிகணால் ஆரிடம், இத்திரணல் ஐத்திரம், வேதசம்பந்தம் வைதிகம், கோசலத்துப் பிறத்தான் கௌசல என்பன விருத்தி. (கச)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

முன்னுரை

த த் தி த ப ட ல ம்.

உக. தன்னுந் தொடர்மொழி பெல்லா மொழித்துமுற் சொற்
றனைப்போய், மன்னும் பிரத்தியமேதத்தி தாந்தம் மொழி
ததனைப், பன்னும் பொழு வல்லையான் முயன்றண்டவன்
வலைய, நென்னும் பகுபதப் பேராக் குறிப்புமுற் நென்
றறியே.

இது தத்திதனிலக்கணக்கூறுகின்றது. முற்சொற்றன்னைத்
தன்னுந் தொடர்மொழியெல்லாமொழித்துப் போய்ச் சேரும் பிர
த்தியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதாத்தத்தையுடைய சொல்
லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்காட்டும்பொழுது
வலையான் முயன்றன்பவன் வலையன் என்னும் பகுபதக்குறிப்புப்
பெயராம். எ - று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொன்னாமை விவட்சாநீனம். 'பிரித்
தனர் காட்டல்' என்னுந் குத்திரத்திற் சேனாவரையரும் அருவா
ளகிலத்தான் அருவானன், சோழிலத்தான் சோழியன் என வரு
மென்பர். பொதுப்பட 'முற்சொற்றனை' என்றதனாலே, தனிச்
சொல்லுந் தொகைச்சொல்லுக்கொள்க. ஆதலிற் ரெகையுள்ளும்
முன்னின்ற மொழியை விட்டுப் பின்னின்ற மொழியைக் கெடுத்திப்
பிரத்தியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னின்ற மொழி
யைக் கெட்டாது முற்றும் முன்னின்ற மொழியாக சிறுத்திப் பிரத்
தியயக்கூட்டி முடித்தலுமாக. (க)

க.உ. சாமா லரியபவ் வியப்பாவ மூன்றெனத் தத்திதன்வே
முமா லவற்றின் விசுதியு மூன்றென லாகிசிற்குஞ்
சோமா னனத்திரு வேனா ரட்டிற் தும்கூட்டை
சாமா னியத்தன திக்கிருத் தோடுந் தலைப்படுமே.

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றுள் ஒன்றன்விசுதியுங்
கின்றது. சாமானியத்திதன், அவ்லியயத்திதன், பாவத்திதன்
எனத் தத்திதன் மூன்றாகலின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் மூன்
றும். அவற்றுள், சாமானியத்திதனுக்கு னவ்வொற்றும், னவ்வொ
ற்றும், ரவ்வொற்றும், கி று து என்னும் மூன்றுயிர்மெய்யும், மகர

வொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிரத்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திவ்வென்னும் வினைமுற்றுச் சொற்கும் கிருத்தென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர்க்கும் மிச்சிரப்பிரத்தியயமாய் நிற்கும். எ - று.

ஆமென்னுது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருற்பாவமென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கு ஈடுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட் சில இடைசிலையெழுத்துக்களோடும் பதபூர்த்தியென்னுஞ் சாரியையோடும் தலைப்பிதெலுங்கொள்க. சாரியை பற்றுசுபோல விகுதிபதவுருபுகளினிட நின்று புணர்த்துவது. இக்காலத்துக் கம்மியர் பற்றுசின இடாகியென்பர்.

உ-ம். குழையன், குழையன், குழையர், குண்டுகட்டு, காத்த, முதற்று, குழையது, காபிலம், தொல்காப்பியம், அவியம், பாணினியம், கௌடம், திரமிடம், குழையின, வில்லி, வாளி, ஈம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, கங்கை, கௌசலை. எ-ம். சூலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம். இருவகைமொழியினும் வரும். தொல்காப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயரன்றோவெனின், "முதலிற்குறும்" என்னும் ஆகுபெயர்ச்சுத்திரத்துள் சேனாவரையர் வெற்பன் சேர்ப்பன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புப் பெயரென்பார்களானும், ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயர்க்காகாமையறிக. பெயரியலிற் றொல்காப்பியர் கூறியபெயர்களுட் சிலவொழிந்து பெரும்பான்மையும் வரும் பெயர்களுல்லாம் தத்திதனென்க. பரத்திரிமகன் பாரத்திரானேயன் இது தொகைசிலத்தொடர்மொழி முற் சொல்லாய் நின்று வரும். கனங்குழையன், பொற்றொழையன் என்பனவுமது. தெலுங்கன்சொல் தெலுங்கு, வடுகன்சொல் வடுகு இவை தொகைசிலத்தொடர்மொழியுள் முற்சொற்றன்னைசிறத்தி அதனொடு தொக்க சொல்லென்னும் பிற்பதத்தையழித்துமுற்சொல்லின தீற்றினையுழித்து உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டாட்டி, வலைச்சி என ஒரு மொழியினும், பொருப்பரசன்மகள் பொருப்பரசி எனத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தான், வந்தார், வந்தது, போயிற்று, சொல்லும், வந்தன எனத் திவ்வோடு வரும். பிறவுமன்ன. வந்தவன், வந்தவன், வந்தவர் எனக் கிருத்தோடும் வரும். தின், பாய்த்தன், புணர், சாக்காடு, பேறு, அறிவது, ஆக்கம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருற்பாவபதத்தோடும் வரும். (உ.)

உக. உண்ணு மதனா லுரைக்கு மிதனை யுதனொடொக்கு
மெண்ணு மதனை ரிதனுக்கு நாயக நீங்கிருக்கும்
பண்ணு மதனைப் பயிலு மிதற்பல வற்றினையு
நண்ணுமென் றுத லுடையவன் மேனிற்கு நண்ணுதலை.

இது சாமானிய தத்திதபேதங் கூறுகின்றது. அதனானுண்
ணன் முதலாகப் பலவற்றினையு நண்ணுமென்றாதுதலீருக வரும்
பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிற்கும் சாமானியதத்தித
னும். ஏ - று.

‘உடையான் நிரலிய விடுத்தன் விசேஷம்.’ இஃதுரைச்
சுத்திரம்.

அதனானுண்ணலாவது விலயன். இதனையுரைத்தலாவது வை
திகன், பொளராணிகன், கவினன். உதனொடொத்தலாவது பொன்
னன்னன், மயிலன்னன், களகசுதிர்சன், இருமுதுல்லியன். அதனை
யெண்ணலாவது சோதிடன். இதனுக்கு நாயகனாவது வைதர்ப்
பன், னைடதன், கௌசலன், வைகைத்துறைவன், குமரிசேர்ப்
பன், மலையான், புனனாடன், தயித்தாடன், புலியூன். சுங்கிருத்
தலாவது சோழாடன், பாண்டாடன், பட்டினவன், நாகரிகன்.
அதனைப் பண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிற்லாவது கூத்
தன், சிருத்தன்.

பலவற்றினையு நண்ணலாவது சுண்ணரைத்துரையாத பொரு
ள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாதியையும் காலத்தையும்
அவயவத்தையும் அவற்றேழையுய்த்த வினைகளையும் கொள்க. சுண்
ணரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி,
வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன்,
செய்யன், தீர்க்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமளா, பீதா என வரும்.
எண்ணாவது பஞ்சவர், அட்டசுக்கிரர், பஞ்சகம், அட்டமம், தச
மம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒருவர், இருவர்,
எழுவர் என வரும். சாதியாவது பார்ப்பார், அரசர், வணிகர்,
வேளாளர், பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் என வரும்.
காலமாவது விசாகனி, பரணியான் என வரும். அவயவமாவது
கண்ணன், செவியன், தத்தி, ரும்பி, கரி, பணி என வரும். அவற்
றேழையுய்த்த வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் என வரும்.
சுச்சினையுய்த்தவன், கழலினக்கட்டினவன் என்னுத் தொடர்மொ
ழிகள் சுச்சுக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மற்றையுருபும்
வினைச்சொல்லும் போய், அன்னென்னுமீது வந்து, சாரியை

பெற்று, முற்சொல்லோடு புணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் எனத் திரவியவிசிட்டனாகப் பொருள்பட்டு உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலைக்கினலியொடு வேறுபாடில்லாவுடைய வன்மேனின்றன. ஒழித்தனவும் இவ்வாதே கொள்க. (௩)

கூஉ. வல்லா ிளக்கொக்கை மாதே ியவற்கு மகன் மகன்மற், நல்லா முறைவருக் கங்கி ா பத்தனைன் றுதல் புறஞ், செல்லா துடைப்பொருண் மேனிற் கு மித்தத்திதப்பொரு ண்மை, யெல்லாம் விசிட்டங்கொள் சாமா ிரியமென் றியப்புறரே.

இதுவுமது. இவற்கு மகன் முதலாகப் பத்தனீருக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்கும் சாமானிய தத்திதனும். ஏ - று.

‘உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.’ ‘உடைமை விசிட்டமொருபொருட் கிளவி.’ இவை உரைசகுத்திரம்.

உ-ம். மகனாவது கார்த்திகேயன், காங்கேயன், வைகடேயன், வைச்சிரவணன். மகனாவது பார்ப்பதி, பாசிரதி, பொருப்பரசி; சாத்தி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன், காருத்தன், கௌரவன். கிளையாவது தமன், தமன், தமர், நமன், நமன், நமர், நமன், நமன், நமர், மதியர், அஸ்மதியர், துவதியர், புத்தமதியர், ததியர். இவையல் லாத முறையாவது தந்தை, எந்தை, நந்தை, தங்கை, எங்கை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, பிதாமகன், பெளத்திரன், பிதிர்வியன், மாத வன் என வரும். நம்பி, நங்கை, என்பன முறையன்றி வத்திருவி வட்சையாகலின், இதனுக்கு ஈயகனுள் அடங்கும். பத்தனாவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையான்மேற்பட உடைப் பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளென்னும் விசிட்டத்திரவியத் தின்மேனிற்சுற் தத்திதப்பிரத்தியயம். ஒருசார்வடநிலார் அவ ன்றை விசேடியத்தின்மேனின்றவெனவும், இவற்றை விசேடணத் தின்மேனின்றவெனவுங் கூறுவர்.

இனி அஃறிணையினும் இவ்வாறு ‘பரியது;’ ‘கூர்ங்கோட் டது;’ ‘நல்லாளுடையதான்;’ தொல்காப்பியம், பாணினீயம், ஐத் திரம், ‘யானெனதென்னுஞ் செருக்கு;’ ‘போகாதம்;’ ‘தமது பாத் துண்டற்றல்;’ ‘தனதாயிற்றனுமதனைவழங்கான்;’ ‘சினதேபெ ரும்;’ ‘அஃதில்லாருடையதுடையரோ;’ ‘தன்னைத்து;’ ‘பிடித்தெ ருவும்;’ ‘வகைதெரிவான் கட்டே’ என வரும். இனித் தனது, தம

என்று அஃறிணைக்கண் இருமையினும் வேறு வந்தாற்போல உயர் திணைக்கண் தனன், தனன், தனர் என வாராமையானும், சிவன் தமர், மணிவண்ணன் தமர், நமன் தமர், கல்லாமா வன்னுத்தமர் என இருமையினும் வருதலானும், “தநது என்னுமை” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் இவற்றை இருமைக்கும் பொதுவென்றும் முதலுமீறும் பிரிக்கப்படாவென்றுங் கூறுவர். இக்கருத்தநியாத நச்சினுர்க்கினியார் தாம், நாம் என்பன குறுகி சின்று ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவர். ‘மகன் றத்தைக் காற்று முதலியிவன்றத்தை.’ எ-ம். ‘சல்லிளங்கோசுரத்தை.’ எ-ம். வருதலின், தத்தை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். “காலக்கினலி” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட அன்னீறு குழையென்னும் மேலைக்கினலி யொடு வேறுபாடிடலாய் சின்றதென்பர் சேனாவரையர். அஃதொக்கும், விற்காமன், குறைச்சாத்தன் என்ற தொகை பிரித்து தனித்தனி சின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். காமன். எ-ம். பொருள்படும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரித்து தனித்தனி சின்றவழி வில், குழை எனப் பொருள்பட்டு, இ, அன் என்பன உடையவனென்றாகப் பூண்டவனென்றாக யாதானுமொருபொருள் படாமையற்றியென்க. இனி நச்சினுர்க்கினியார் குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற்பெயரைத் தோற்றுவித்து சிற்கும் அன்னென்னும் பால்காட்டுமீறு சின்று உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து சிற்குமென்றார். விசிட்டங்கொளலாவது இப்பொருளை யுடையவன் இவனெனவும், இவனுடையது இப்பொருளைனவும் இருவகையாய் சிற்றல். குறவி, மழவன், மற்றையான் என்பன அவ்வியயத்தோடு வந்த தத்திதன். (ச)

கூட. பேர்கொண்ட சுட்டுப் பெயரிற் பிளந்து சில் லாவிடனுந் தெரண்ட வெண்சுட் டெகாரங்க ளேழொடு சிற்றனவு, மோர்கொண்ட வேழனிடப் பொருள் காட்டு மிடைச்சொற்களாக், தார்கொண்ட பூங்குழ லாயவை யவ்விய தத்தி தனே.

இஃது அவ்வியயதத்திதனொறு கூறுகின்றது. சுட்டுப்பெயருட்பிளந்து சில்லாத இடப்பெயர்களும், எண் முதலியவை ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருளோடு சிற்றனவும், ஏழாம்வேற்றுமையிடப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தமிழ்மொழிக்கு அவ்வியயதத்திதனும். எ - று.

உ-ம். ஆங்குக்கொண்டான், ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான் என வரும். இவையெல்லாம் “சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் “மன்னுஞ் சின்னு மானுமீனும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் காட்டிய எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். ‘பேர்கொண்ட’ என்ற விதப்பால் யாண்டி, யாங்கு எங்கு என வினாப்பெயருட் பிளந்து சில்லாத இடப்பெயர் வருதலுங்கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை எண்ணெடு சிற்ற எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். அவ்வயின், இவ்வயின், எவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவ்வாப், ஆயிடை இவை “சுட்டுமுதல் வயினு மெகாமுதல் வயினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தார்காட்டிய எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். என்னாலில் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம் எனக் காட்டியனபுமன்ன. ‘அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமினெமக்கே’ ‘வடாது வேங்கடம்’ ‘தெனாதுகுமரி’ ‘குணாது கடல்’ ‘குடாதுகுடகம்’ என்பன குடக்குள்ளது குடாது, தெற்குள்ளது தெனாது, வடக்குள்ளது வடாது, குணக்குள்ளது குணாது, சேய்மைக்கண்ணது சேய்த்து, அணிமைக்கண்ணது அணித்து எனப்படும். இவற்றைச் சேனாவரையரும் “இன்றில்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் எழாம்வேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரென்பர். வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்தினைன்பது ‘பகுபதப்போங் குறிப்பு முற்று’ என்றதனாலாக. யத்திர, தத்திர, அத்திர, யத; தத; அத: என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின், இவ்வயின், எவ்வு. அங்கு, இங்கு எனவருஞ் சுட்டெழுத்துக்களையும் சுட்டுப்பெயரையும் வடமொழியார் விவட்சிதார்த்தமென்பர். அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி நிலைமொழியாக சிறுத்தி உயிர்மயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவை தொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியயதத்திதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாவம், தற்புருடன், தற்காலம் என வரும். “சுட்டு முதல்வயின்” என்பதும் அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ‘ஒருமொழியாக்கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியயதத்திதனென்க. சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவெழுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக சிறுத்திக் கண், வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும்,

அவ்வயின் இவ்வயின் முதலாயின சொற்கள் அவ்வியயதத்திதன தல் தெரிசு. ஆனென்பது “அதுச்சொல் வேற்றுமை புடைமையா னுங்—கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னுளும்.” எனப் பெயரின் பின்னின்று ஏ. னுருபுமாய், “வினைமுத லாணு மான்வந் தியை பும்” என ஏ. னாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொல்லுமாய், ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி சின்று, அவ்வியய தத்திதனாயிற்று. (௫)

கூச. முட்டாறு கூறிய பல்வகைப் பண்பின் முதனிலைபுங் கட்டாள் வாண்பெண் முதலிய நாமமும் கைகலந்து பட்டார் மலர்க்குழ லாய்தன்மை காட்டிய மைபுகரத் தட்டாம னிற்பது வேராவ தத்திதன்றண்டமிழ்க்கே.

இது பாவதத்திதனாறு கூறுகின்றது. பண்பின் முதனிலை யோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருத்திப் பாவதத்திதனும். எ - று.

‘பாவத் தன்மை பகரும் காலே.’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

உ-ம். வெள், செ, கரு, தெரி, பெரு என சின்று, மகரவை காரம் பெற்று, வெண்மை, செம்மை, கருமை, தெரிமை, பெருமை. எ-ம். உகரம்பெற்று, வெளுப்பு, கறுப்பு. எ-ம். வருவன பண் பின்முதனிலைக்கண் வந்த பாவதத்திதன். தவன்பாவம், தாவனி யம், தவனிமா, தேவிமா, என வடமொழியினும் வரும்.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளான்மை, குடிமை, செங்கோன்மை, வள்ளன்மை, காதன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கேண்மை, புகழ்மை, சமத்மை, இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத்தின்கண் வந்த பாவதத்திதன்.

‘வேந்தனும் வேந்து கெடும்’ முரசுசெழு தானை மூவருள்ளு— மரசெனப் பட்டது சினதே பெரும.’ இவற்றுள் வேந்து, அரசு என்பன வேந்தனது தன்மை, அரசனது தன்மை எனப் பாவத் தன்மையையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப்பாவதத்திதனும் புக்கதுவம், ஸ்திரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும் ‘பிறனிபலான் பெண் ணை நயவா தவன்’ ‘காணெடு நல்லான்மை பண்டுகடையேன்’ ‘பொருண்மைசுட்டல்’ என்பனவுமது.

இனிச் ‘சொண்மைதெரிதல்’ ‘பொருண்மைதெரிதல்’ சொற் றெரிதல், பொருடெரிதல், ‘இளமைத் தன்மைக் குளமெலித் திரங் கல்’ இளர்த்தன்மை, ‘மூப்பத்து மும்மைத்தேவர்’ மூப்பத்து முத் தேவர் ‘இருமைவகை தெரித்து’ இருவகை, ‘இம்மைப் பிறப்பிற்

பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குறுமையெழுத்தினியல்பைகா
ரம்' குற்றெழுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபேரான்மைசெய்தபூசல்'
இருபேரான்மையர் செய்த பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடி
மையாண்கண், 'ஆண்மை யடுத்த மகனென் கினலி' ஆண்டித்த மக
னென்கினலி, [அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்] 'வல்லதரசு'
'வல்லதமைச்சு' 'செங்கோல னல்லன் கொடுக்கோலன் நெய்வடு
போர்—வெங்கோப மால்யாண வேந்து.' என வருவனவெல்லாம்
தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைப்பொருளையேயுணர்த்தலின்,
பகுதிப்பொருள்விகுதியென்னும் சுவார்த்தத்தில் வந்த பாவதத்தி
தப்பிரத்தியயம். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரை
லோக்கியம் என்பர் கர்ணநிர்தாசாரியர். சதுர்வர்ணம் என்பத
னைச் சாதுர்வர்ணியம் என்பர். இனித் 'குடிமையான்மை' என்
னுஞ் சூத்திரத்தினும் திருவள்ளுவரினும் இளம்பூரணர் சேனாவ
ரையர் பரிமேலழகர் இவற்றை ஆகுபெயராகிய இலக்கணையென்
பர். ஈச்சினூர்க்கினியார் குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றைப் பண்
பின்மேலும் பண்புடைப்பொருளின்மேலும் சிந்துமென்பர். இனி
'காணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்து' 'பெண்ணிற் பெரு
ந்தக்கதில்' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரென்பர்.
அருளுடைமை பொறைபுடைமை என்றால் உடையானுயிருத்தலெ
னப் பொருள்பட்டுப் பாவதத்திதன்மேனின்ற தத்திதன். சாத்த
னுடைமை என்றால் சாத்தன துடைப்பொருண்மேனின்ற பாவத
த்திதன். வடமொழியினும் கிருபாலிசிட்டத்துவம், தேவதத்தவிசி
ட்டத்துவம் என வரும். பின்னது சுவத்தின்மேனின்றது, முன்
னது சுவாமியியாபாரகுணத்தின்மேனின்றது. இனித் தச்சனது
தொழில் தச்செனவும், கொல்லனது தொழில் கொல்லெனவும்,
கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான் தச்
சன், கொல்லுத்தொழிலையுடையான் கொல்லன் எனப் பொருள்
கொண்டால், சாமானியதத்திதனும். 'தச்சு வந்தது' 'கொல்லு வந்
தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னும் சுவார்த்தப்
பிரத்தியயம். இவ்வுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவிய்னுட் காட்
டியதானுமறிக. இவையெல்லாம் விலட்சாதினமென்னுஞ் சொல்
லுவான் குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெண்மையான்மைகட்குப் பொருள் கட்டிலாகுகிய அமை
தித்தன்மை ஆளுந்தன்மையென்பர் ஈச்சினூர்க்கினியார். அது.
பொருந்தும். (௧)

மூன்றாவது தத்திதபடல்ம் முடிந்தது.

திங்நுப்படல்ம்.

௧௩. முன்னிலை யெவலொருமைச் சொற்போலு முதனிலைக
ளின்னிலைத் தாது பகுதியென்றஞ் சொப்பே முலையா
யநிலைத் தாது சகன்மகத் தொடு மகன்மகமாய்ப்
பின்னிலை கிப்பி விற்கா ரிதமெனப் பேர்பெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச்
சொற்போலும் நடவா மடி என்று தன்னாலிற்குறிய முதனிலைத்
தொழிற்பெயர்கள் தாதுவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெ
றும். அவை சகன்மகதாது, அகன்மகதாது எனவும், நடப்பி
வருவி என விப்பியோடு சின்று காரிதமெனவும், பெயர்பெ
றும். எ - று.

காரிதமெனினும் ணிசத்தமெனினும் ஒக்கும். 'விப்பி ணிசத்
தங் காரித மாறும்.' இஃதுரைச்சுத்திரம்.

“வினையின்றொருகு,” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண், தின்,
செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார்தாதுவென்பவென்று சேனா
வரையருமுரைப்பர் முன்னிலையேவலொருமைச் சொல்லாகுமெ
ன்னுது போலுமென்றது முதனிலையென்னுந் தாதுக்களும் வேறே
முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்களும் வேறேயென்ப தறிவித்த
ற்கென்க. என்னையோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நட
த்தல், வருதலெனப் பொருள்பட்டு, ஐம்பான்முன்றிடத்திற்கும்
பொதுவான தொழிற்பெயராய் சின்று, பின் காலங்காட்டுமிடைசி
லையெழுத்துக்களோடு வரும் விசுவகளை அடைந்து, நடந்தேன்,
நடந்தாய், நடந்தான் என வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமி
டைசிலேதோயிறுதியோடுமொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவது நடவாய், வா
ராய் என்பன ஆயென்னுமீறு குன்றி, நட, வா என முன்னிலையே
வலொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா என்பன தாமே முன்னி
லையேவலொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அம்முதனிலைகளைவல்லாம்
ஏவல்வினையாயின், முன்னிலைவிசுவகியொழியத் தன்மைவிசுவகியோ
டும் படர்க்கைவிசுவகியோடும் கூடி, நடந்தேன் நடந்தான் எனவரு
தல் இடவழுவாதலின், பொருந்தாவென்க. ஏவற்சொல்லுதாரண

மும் வடநான்முடிபும் தொல்காப்பியச்சூத்திரமும் 'மற்-தேயும் பிரேனை செய்யா யெனல்செய் யெனக்குன்றமே' என்பதனுள் விளக்கக் காட்டுதும்.

இனி அகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, டே, விடு என வரும். இவ்விரண்டுங் தேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' என்றும். 'செயப்படு பொருள்குள் றுவினை குன்றிய—வினைத்திற மிரண்டுஞ் சகன்மக மகன்மகம்.' இஃதுரைக்குத்திரம். "வழங்கியன் மருக்கிற் குன்றவ குன்றும்." என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இவ்வாறு சேனாவரையருமுரைப்பர்.

ணிசக்தமாவது எவ்வாண்வினையும் இயற்றவாண்வினையும் உடனே தோன்றுமேவற்குத்தாவின்வினை. 'அற்றிவெழுக்கி' 'கேளிர்ப்பிரிப்பர்' 'தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி' ண்டி, திற்று, ஆட்டி, கூட்டி, தேற்ற என லிப்பியின்றித் திரித்தும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருள் சகசு ணிசக்தம். 'தேற்ற வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்' 'உட்பாட தேற்ற தவர்' என்புழித் தேறுவொழுக்கம், தேறுதவர் எனப் பொருள்படுமாலெனின், இதனைப்பகுதிப்பொருள் விசுதியென்னுஞ் சுவார்த்தத்தில் வந்த காரி தமென்பர்.

'தெளித்தசொற்றேறியார்' தெளிவித்தசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்தவாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இந்தவயலுமுதவ னத்தணன்' இந்தவயலுமுடித்தவனத்தணன், 'காடுகொன்று காடாகிக் குளந்தொட்டு' காடுகொல்வித்து காடாக்குவித்துக் குளந்தொடுவித்து எனவும், 'உழுவாருலகத்தார்க்காணி' உழுவிப்பார் எனவும், அநுபபத்தி தோன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவ தனை அந்தர்ப்பாலிதணிச்சு என்பர். "உப்ப கார மிருமொழிக் குரித்தே." என்பதற்குக் காட்டிய தபுவென்பதுமது

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையேவல் வினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற்பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையேவல் வினைமாத்திரையாய் சில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெய ரெச்சப்பொருட்டாயும், புடைபரந்து வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்லாய் சின்றவிடத்து அம் முதனிலை பிரிந்து சின்று வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப்

பொருட்டாயும் சிற்கும். உ-ம். 'வரிப்புனைபத்து' வரிந்து புனைபத்து; 'அறுவேறுவகையின்' அற்று வேறு வகையின்; 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த; சாக்குத்தினுன் சாவக்குத்தினுன். எ-ம். பொருதகர் பொருத தகர்; அடுபுலி அட்டபுலி; 'சொற்பாலமுதிவன்' சொல்லம்பகுதி. எ-ம். 'அறிகொன்றறியான்' அறிதலைக்கொன்று; 'கெடுவாகவையாதுலகம்' கெடுதலாகவையாது. எ-ம். பொருன்படுதல் காண்க. 'தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை—தீரா விடும்பைதரும்' என்புழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணின்ற முதனிலை தெளிதலாய் எழுவாயானது காண்க.

இன்னும் முதனிலைத்தாது முற்றாய் படிவனவுமுன. உ-ம். 'உறுவது சீர்துக்கு கட்டும் பெறுவது—கொள்வாருங் கள்வருகே' என்புழித் திருவள்ளுவருள் கேர் கேர்வர் எனவும்; 'ஏயேசிகர வற்றள்ளே' என்புழித் குத்திரத்தன் சிகர் சிகர்க்கும் எனவும் பொருள்பட்ட சிற்றும்.

இன்னும் 'இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி—மாசறு காட்சி யவர்க்கு' என்புழிக் காட்சியவரென்னுஞ் சாமானிய தத்திதனிற் காட்சியென்னும் பதம் பிரித்து எழுவாயாய் சிற்பதுங்கொள்க. இவ்வாறு வருதல் வைதிகப்பிரக்கிரியை.

இன்னும் வடமொழியார் சுப்புத்தாதுவென்னும் பெயரடியாகப் பிறக்கும் வினைகளுமுன. உ-ம். 'நாஹலொடு பெயரியபொலம்'; 'முபெனப் பெயரிய வேற்றுமை'; 'அழகிய சொக்கர்'; 'பேதைக் கமர்த்தன கண்'; 'பைத்தபாம்பணையான்'; 'மைத்த கூத்தல்'; 'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான்'; 'கூட்கூர்க்கான்'; 'முதலாவேன தம் பெயர் முதலும்'; 'அவ்வித்தழுக்கா றுடையானே'; 'கடுத்தது காட்டுமுகம்'; 'சுகாணை யொற்றிய'; 'சூழம்பையொத்தான்' எனப் பல வகைப் பெயரடியாயும் பிறத்த வினை வருதல் காண்க. கடங்க ரோதி, கடியதி, துலயதி என வடமொழியிலும் வரும்.

'பெயரடியாகப் பிறத்த வினையினைச்—சுப்புத் தாதுவெனச் செப்புவர் புலவர்—நாம தாதுவென கவில்வது மதுவே.' இஃதுரைக்குத்திரம். (க)

கூசு. பன்னிய போதழி லாதேச மென்னும் பரப்பாயத மின்னிய கர்த்தரி கீங்காதிங் னந்த வினைமுற்றிலே முன்னிய கர்த்தரி கர்மணி பாவயிம் முன்றிடத்து மன்னிய தங்மெனச் சொல்லாற்பெனபதம் வந்தெய்துமே.

இது பரப்பைபதமும் ஆற்பனேபதமும் கூறுகின்றது. கால முணர்ச்சிய லாதேசமென்னும் பரப்பைபத வினைமுற்றுச்சொற் கள் கருத்தாவில்லது வாரா. லாதேசமென்றுத் தக்கென்றுங் கூறப்படும் ஆற்பனேபதம் தனியே கருத்தாவினும் யக்கென்னுஞ் செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்திலும் பாவத்திலும் வரும். ஏ - று. என்னை! 'முனைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ கர்மணி மொ ப்த்தயக்கே' என வருதலினென்க.

திருத்தவினைமுற்று இருபெயரொட்டாய்த் தாப்பிசையென் னும் பாசபத்தம் போல கின்றது.

போது காலம். லாதேசமென்பதனை ஆற்பனேபதத்தோடுங் கூட்டுக.

திங்கெனவும் தங்கெனவும் கவ்வொற்றீராய் உடமொழிவி னைமுற்றுச் சொற்கு வரும் பெயரைத் தர்ச்சம தற்பகமா + த் தவிழ் மொழிவினைமுற்றிற்கும் மாங்கூறியது ஈண்டு யிருதியும் பயனாயிற் றென்க. பயனென்னையெனின், கவ்வொற்றும் மகா அகரமும் பயன்படுதலன்றி மற்றைப்படுகோரொழுத்துத் தவிழ்மொழியின் சின்று பயனின்மையென்னுங் குற்றத்தக்க வருமென்று விளக்கக் கூறுது மொழிக்கு முதலொழுத்துக் கூறுவார்போல "சட்டியா யெகா வினாவழி யட்டவை—யொட்டி யட்டி முதலா கும்மே." என ச்ருத்திரஞ்செய்து கன்னுடார் சட்டிய வுதாரணத்தால் கவ்வரி யிற் படுகோரொழுத்தம் பயன்படாமையொக்கும். மொழிமுதலி டையினின்று பயன்படாபெழுட் துக்கென்னாம் சுற்றிலே ஓற்றிய சின்று உயிர்முதலிய சொல்லோடு புணர்ந்து பயன்படும். அவ்வாறு கவ்வொற்றுத் திங்கெனவும் தங்கெனவும் ஈராய் கின்று, உயிர்முத ன்மொழியோடு புணர்ந்து பயன்பட வருதலினென்க.

சடகோபர் "பற்பகாப னுயர்வற வுயரும் பெருத்திறலோ— னெற்பரன்" என்றாராதலின், பரஸ்மைபதம் ஆத்மகேபதம் என் னாது மகரத்தைப் பகரமாக்கி, பரப்பைபதம் ஆற்பனேபதம் என் றும். அவை பிறனுக்குப் பதம் தனக்குப் பதம் என அனுகூய் கின்றன.

'அஞ்சிய கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்பை பத மென மொழிப.' 'கர்த்திரு கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்ப தாற்பனே பதமென மொழிப.' 'தனக்குப் பிறர்க்கெனத் தான் வரு சியம—மேகபதிக் கின்மையி னிருகுறி யென்ப.' 'ஆறித்துச் சுவரிதேத் தென்னு பிரண்டினு—முபய பதிக்கு மொரோவழி'

நியமம்—மயங்கலிற் காரணக் குறியெனல் வழுவே.’ ‘குற்றெழுத் திறுதி குற்றெழுத் தீற்றயல்—பரப்பை பதமெனப் பகர்த்தனர் புலவர்.’ ‘கெட்டெழுத் திறுதி கெட்டெழுத் தீற்றயல்—வாற்பனை பதமென் றறைத்தனர் புலவர்.’ ‘செய்ப்பாட்டு வினையொடு சேரி லீரிறுதியு— மாற்பனை பதமென் றறைத்தனர் புலவர்.’ ‘தனித்தனி வருவ தேக பதியே—ஒருமுத லிலையி லீர்த் தயலும்—வரினஃ துபய பதியென மொழிப.’ இவைபுராணசூத்திரம். என்னையோ வெனின், புலவிநுணுக்கத்துள் ‘யாரினுங் காதல மென்றேன’ ‘இம்மைப் பிரப்பிற் பிரியல மென்றேன’ ‘அஞ்சுதும் வேபாக் கறித்து’ என்புழி அம்மீறும் எம்மீறும் தும்மீறும் ஈண்டறு வேறுபடுதலே யன்றி உளப்பாட்டுத்தன்மையாகாமையோலவும், ‘குடினி கொன் மறத்தீர் தும்மினிர்’ என்பனவும் ஈண்டறு வேறுபடுதலேயன்றி வகைபெண்ணும் படர்க்கை கூடிய முன்னிலையாகாமையோல வும், ‘அற்பனை பதம் பரப்பை பதமென்பன தனக்குப் பிரர்க்கெ னப் பொருள்படாது ஈறு வேறுபடுதலே கொள்க.

இனித் தொல்காப்பியரும் “என்கா னெற்றே யாடுஉ வறி சொல்” “என்கா னெற்றே மகடுஉ வறிசொல்” “ரன்கா னெற் றும் பகர விறுதியு—மாணாக் கிளவி புளப்பட மூன்று—கோத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே” எனக் கூறிப் பின்னுங் கூறவே ண்டியலிடத்து அவ்வாறு கூறுது அன் ஆன் அன் ஆன் ஆர் என வேறுபடுத்து, வடதுலார் அற்பனைபதம் பரப்பைபதயிர ண்டினுக்கும் ஈறு வேறு கூறினாற்போலத் தமிழ்மொழிக்குங் கூறி னனரென்க.

உ-ம். சமைக்கின்றனன், சமைக்கின் னன், சமைப்பன், சமை ப்பான், சமைக்கின்றிலன், சமையான் இவை உபயபதி இவ்வாறு பாலிடங்கடோறும் ஏற்றவழிக் கண்டுகொள்க. உண்டின்றன், உண்மார், உண்டனை, உண்டாய் இவை ஆற்பனைபதத்திலேகபதி. சொல்லும், வரும், உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு, உண்கும், உண் டும், வருதும், சேறும், உண்பல், உண்ப, வருதி, வம்பின், வந்தது, போயிற்று இவை பரப்பைபதத்திலேகபதி. இவற்றோடு ஏற்ற கரு த்தாணவக் கூட்டிக் கர்த்தரிப்பிரயோகமென்க. சாத்தனாடையத் தரும் இது சகன்ம கர்த்தரிப்பிரயோகம். சாத்தன் வரும் இது அகன்மகர்த்தரிப்பிரயோகம். இனிச் சாத்தனாடையத் தரப்படும் சாத்தனாட் வரப்படும் எனவவ்விருவகைக்கருத்தாவும் மூன்றனுரு போடு கூடிச் செய்ப்பாட்டுவினையொடு முடிந்தால், முறையே கர் மணிப்பிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமென்க. இவ்வாறு தலை

தமோநி நின்ற பெயர் வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டுங் கர்த்தரிப் பிரயோகத்தின்பொருளே பரிமென்க.

‘அகத்துய்மை—வாய்மையாற் காணப்படும்’ மனத்தான் மறு வில ரேனுத்தாஞ் சேர்த்த—வினத்தா லிகழப் படுவர்’ எனச் செய் புட்கட் கர்மணிப்பிரயோகம் வந்தது. ‘ஓயைய ரினமுறைய ரென் றிகழார் சிற்ற—கொளியோ டொழுதப் படும்’ இது செய்யுட்கண் வந்த பாவப்பிரயோகம். என்னை? ஓளியோடொழுதப்படும் என் பது ஓளியாலொழுதல் செய்யப்படுமென விரித்து ‘கூசி யொடு குயின்ற னை’ என்றநீபோல ஒடென் னு முன்றனுருபு உடனிக ழ்ச்சியாகாது அன்பொருட்டும் தழுதப்படுமென்பதன் கண்ணே திங் பாவமான ஒழுது என்னும் முதலிலே பிரித்து கிருத்பாவமாய் ஒழுதுதலெனத் தல்வீழ் பெற்று எழுவாயாய் பரிமென்பதன் முன் செய்யென்னு முதலிலேயோடகரம் பெற்றுச் செய்யவென சிற்ற அகன்மகச் செயப்பாட் டொருமைவினைமுற்றுப் சிற்பதெ னக்கொள்க. ஓளியோ டொழுதப்படுமென்றும் ஓளியாலொழு தப்படுமென்றே பொருள்படும் இவ்வாறு பரிமேலழகருரையா னுங் காண்க. ‘வஞ்சகையஞ்சப்படும்’ என்னுங் குறளினும் ‘கொள் னப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே’ என்னுங் திருக் கோவையாறினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதலிலேயைப் பிரித்தெழுவாயாக்கி முடித்தலுங் காண்க.

சமைக்கின்றான் என அன்னீரூயுரைத்தாற் பிறர்க்கென வும், சமைக்கின்றான் என அன்னீரூயுரைத்தாற் தனக்கெனவும் பொருள்படுமென்பர். அவ்வாறு வாராது மயக்கியே பெரும்பான் மையும் வருமென்பது பின்னர் வடமொழியாற் காட்டுதும்.

தேவதத்தனுண்டவன் எனக் கிருத்தோடும், தேவதத்தன் கச் சினன் எனத் தத்திடதனோடும், தேவதத்தன் யாவன் எனப் பிரச்சி னபதத்தோடும், தேவதத்தனவன் எனத் தற்சுத்தத்தோடும், தேவ தத்தனுண்டு எனச் சற்பாவபதத்தோடும் வந்து, விச்சிராந்தியெ ன்னு முடிவு பெற்றுக் கர்த்தரிப்பிரயோகமாமென்க. (உ)

உஎ. திருதுத லாய்கருத் தாவாதி யாதலிற் சேர்ந்திதுத லொருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பெறி நீங்க லுருபுபெறல் பொருவரு மீற்றயற் சேர்பு பேதம் பொருந்தலொடு வருவினை முற்றுப் பெயர்தாய்கிருதந்தம் வண்டமிழ்க்கே.

இது கிருதத்தக்கறுகின்றது. வினைமுற்றுப்பெயராகிய கிருதத்தம் கருத்தாவாதி யாதன்முதலாக ரூபபேதம் பொருத்தலீராக ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும். எ - று.

‘ஆதி’ என்றமையாற் கருமமும், பாவமும், காணமும், அதிகாணமுங் கொள்க.

காலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சித்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறத்த உண்ணம் முறையே “யோசனையோர்கேட்பர்” “யுத்தமுமபுத்தமும்” “உலிகுலிலகன்” எனத் தற்சமமாகக் கூறினாற் போல, யாரும் உருவபேத மென்னாமலே ரூபபேதமென்றும். யூகியோகம் எகபனவற்றை கொழிக்கு முதலாக்கி கேயிகாதத்தார் கண்ணுலார் ஆற்றிச் செய்ததுமது.

உ - ம். ‘தார்தாங்கிச் செல்வது தானே’ ‘வினையே செய்வது’ என்னுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருத்தாவான கிருதத்தமென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர். ‘உலிப்பது உருண்பது உயிற்றிற் கெடும்’ இவ்விரண்டும் கருமமான கிருதத்தம். ‘உறக்குவது போலுஞ் சாக்கா தெங்கி டுழிப்பது போலும்’ ‘றப்பு’ இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதத்தம். ‘வேலன்று வென்றி தருவது’ இது காணமான கிருதத்தம். ‘பற்றியார் வெல்வ தான்’ ‘பற்ற வினைவது காடு’ யா டிருப்பதுதையர்’ இம்மூன்றும் அகிகாணமான கிருதத்தம். ‘உலகத்தா ருண்டெட்பத் தில்வென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருத்தாவான கிருதத்தம். ‘இவ்வாழ்வா னென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருமமான கிருதத்தம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொழிலிலை மொட்டிமொன் றென்பர். ஒழித்தன வத்தவழிக் காண்க.

மண்ணுணி, ஊருணி இவை முறையே கருத்தாலினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சேர்த்திறங் கிருதத்தம். மாணெத்தி, பிறைகுடி, அம்புலத்தாடி, குடக்கூத்தாடி, நாலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயர்திணைக்கண் இகரஞ்சேர்த்திறதலாகிய கிருதத்தம். சேர்த்தாரைக்கொல்லி, தூற்றுவரைக்கொல்லி, ஞாயிறு காணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சேர்த்திறதலாகிய கிருதத்தம். இவை உபபதசமாசனுமாம். பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பனவும் உபபதத்தின்மேல் வந்த கிருதத்தம்.

தார்தாங்கிச் செல்வது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினைமுற்றுச் சொல்லாயினும், பிராகிபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமையேறி நீங்கிய வினைமுற்றுப்பெயராமென்க. மேலுரூபு பெறலெனவும் வருதலின், சுப்பென்

பது ஏழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமாலிபத் திக்கே கொள்க. “ஒற்றை பெடுப்பினு மற்றென மொழிப” என்னுள் செய்யுடையஞ்சுத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றைபெடுத்தற்கும் விதியாய் கின்ற வியபதேசம்போல ஈண்டுக் கிருதத்தத்து ‘ஒருபெ யர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்’ என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழ வினன் என்னுள் தத்திதனுக்கும் விதியாயிற்றென்க. ‘அகிதேசம் விபதேச மாமாட் டெறிதல்.’ இஃதுரைச் சூத்திரம். வடமொழி புள் அக்கினிசித்து என்னும் கிருத்தம் தநி என்னும் பிராதிபதிக மும் சுப்பேறி நீங்கினுற்போலவென்க.

உ-ம். ‘செறிசின்னார் கிவாழ் வார்’ என உருபேறி நீங்கல் வரும். ‘ஒறுத்தாரை யொன்றாக வைவாரே’ ‘இரப்பார்க்கொன்- றீவார்மே னிற்கும் புகழ்’ என உருபு பெறல் வரும். ‘நயவாதான்’ ‘செறப்பட்டார்’ ‘தின்பார்’ என கேரே சில்லாமல் ‘பெண்மை நய வாதவன்’ வேந்து செறப்பட்டவர்’ ‘சென்றின்பவர்’ என சுற்றய ந்கே ருபபேதம் பொருத்தல் வரும். ‘உபகை பீற்றய லொருபொ ருட் கிளவி.’ இஃதுரைச் சூத்திரம்.

‘தாம்மீழ்வார்மென்றோன்’ ‘இல்வாழ்வானென்பான்’ ‘உடுப்ப துட முண்பது உம்’ என்னுள் கருமமாய் கின்ற வினைமுற்றுப்பெ யறென்னுள் கிருதத்தமும், முதனிலையும் வினையெச்சமும் பெயரெ ச்சமும் கருமத்தோடு முடியுள் கிருதத்தமும், செய்ப்பாட்டுவினையோடு தோன்றாதும், பொருளுரைக்குங்கால் தம்மால் மீழ்ப்படு வார் இல்வாழ்வானெனப்படுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படு வது எனச் செய்ப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செய்ப்பட்டகுன்று; அடுகறு அடப்பட்டகறு. எ-ம். ‘அரம்பொ ருத பொன்போலத் தேயுமரம்பொரு—துட்பகை புற்ற குடி.’ என்புழி அரத்தார் பொரப்பட்ட பொன் உரம்பொரப்பட்டிடு. எ-ம். கிருக்கோவையாருள் ‘யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி’ என்புழி யாழுமெழுதப்பட்டி எழின்முத்து மெழுதப்பட்டிடு. எ-ம். ‘யாம் வீழுத்—கிருதுதற் கில்லை யிடம்’ என்புழி எம்மால் வீழப் பட்ட கிருதுதல். எ-ம் நயக்காய்த்தோன்றி, யக்காய்ப் பொருள் விரியுமாறு காண்க.

‘செய்ப்பாட் டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு— நயக்கா மெ ன்பர் நற்கிரு தத்தம்.’ ‘வினைமுதல் கருவி யனைமுதலிரண்டொடு- முன்றும் வேற்றுமை தோன்று ததற்கே,’ ‘ஒரோவழி யக்குமல் அருபும் வரப்பெறும்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். ஆதலின், அரம்

பொருத பொன் தாம்யீழ்வார் என்பனபோலத் தேன்விதோனாத செவி முகடிமுடினார் என வாராது சிறுபான்மை 'தேன்வியாற் றோட்கப்படாதசெவி' 'முகடியான் ழுடப்பட்டார்' எனவும் வரும்.

உ.அ. ஸிரிக்கும். பெயர்த்த தாதுக மாண வினீர் குறையிற், றெரிக்குந் துவாதுமுன் செய்தென்ப தொடுசெய்வென்ப தார், தரிக்குந் திலக றதாட்சித் தானச்சச் சானச் சென்று, ஸிரிக்கும் பிரத்தியய மேடுகழ்காலப் பெய ரொச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது. ஆர்த்தநா துகமெனப் பெயர்பெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்ய என்னும் இரண்டும் முறையே துவாதுமுன் எனப் பெயர் பெறும். சிகழ்கா லப்பெயரெச்சம் சிறிப்பிரத்தியயமென்றும் கானச்ச என்றும் பெயர் பெறும். எ - று.

'ஆர்த்த தாதுக மானீ ரொச்சமும்.' 'சார்வ தாதுகத் தாம்வினை முற்றே.' 'லிச்சி ராத்திபெறு தார்த்த காதுகம்.' 'சார்வ தாதுகத் தாமது பெறமே.' 'செய்யாச் செய்யுச் செய்புவெ னெச்சம்— கழுளேணமுலே யப்பென லாகும்.' 'எனவெ னெச்ச டிதியென லாகும்.' 'செயின் செய்தாலெனச் செய்பு பிரண்டின - மதிசேத் தென்ப ரறித்தி னேரே.' 'நவிலே செய்ரிய வென்னு மதுவே.' 'தப்பிரத் தியமமுள் சப்பிரத் தியமமு— நிறப்பெதிர் புணர்த்தும் பெயரெஞ்சு கிளவி.' இவ்வுரைக்குத்திரங்களானும் ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிக.

சுதிர், கருத்தாலினும், கானச்சுந் சானச்சங் கருத்தாலினும் கருமத்தினும், சிகழ்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியய மென்றும்.

வடநூலார் செய்தென்பதற்குக் கிருத்துவா செய்யவென்பதற் குக் கர்த்துமுள்ளெனாது துவா துமுள்ளெ ஈறுபற்றிப் பெயரிடுவர். அவர் மதம்பற்றித் தொல்காப்பியரும் சிறுபான்மை "பின் முன் கால்கடை வழியிடத்து" எனவும் ஈற்றுவினையெச்சமாக்குவர்.

உ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மின்விழுங்கியற்று, கற்றுவல்லவன், உண்ணுவந்தான், உண்ணுவந்தான், உண்குபுவத் தான், பாடவந்தான், பாடவல்லவன், பாடவருதல், உண்ணவு ண்டு, உடுக்கவுண்டு, உண்ணுக்கால், உண்ணவில்லை, உடுக்கவி ல்லை, 'அவியினும் வாழினுமென்,' அறஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புரு

வன், அறஞ்செய்தாற் சுவர்க்கம்புகுவான், 'நாளென வொன்று போற் காட்டி,' 'பெய்யெனப் பெய்யு மழை,' பெய்யென்று பெய்யு மழை என வரும்.

கற்றிர மாணுக்கன், கற்றின்ற மாணுக்கன், கல்லாநின்ற மாணுக்கன் எனக் கருத்தாவைக் கொண்ட சித்திகாலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிரப்பிரத்தியயமென்பர். கற்கப்படுதல், கற்கப்படுமாசிரியன் என சித்திகாலங்காட்டிய செய்யுமென்னுந் செயப்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தோடும் கருத்தாலோடும் வந்த சாணச்சென்பர். சரபேதத்தாந் காணச்சுமது. பிரமதத்தவரன், முத்தகேசன், தத்தகாஞ்சனம், தத்தபடம், சித்திரார்த்தபுரி, சுத்தசலம் என்பன பூதகாலப் பெற்றதப்பிரத்தியயம். 'தேரான்பிரதரிப்புதல்' என்பது தேராதபிரதரிப்புதல் எனப் பொருள்பட்டதற் போலக் குர்வன் தேவதத்தன் என்பது குர்வத்தேவதத்தன் எனப் பொருள்படும். இஃதட்டியுடையாறுங் காண்க.

இனி மறுத்தற்கண் 'தருக னோக்கி னுரை யாரொடும் போகொடாத—' (திரு. ௧. ௧) எனச் சித்தாடனிலியும், 'கனலிற்று காண்கொடா கண்ணுக் கலத்த—' (கனலிற்று முன் சித்தாடனும்) எனச் சான்றோர் செட்டியும், 'போகொடான் காண்கொடான் என எச்சமாயும் முற்றுபட வரும் திருமாய்மொழியின் வந்த ஒட்டவெனப்பொருள் விசியம்.

பொருள்செயல்வகை வினை செயல்வகை தோன்றலாதே உயர்ந்தல்லாதே என்பனவற்றுள், செயல் தோன்றல் உயிர்த்தல் என்பன பெயரெச்சமாய்; அவை பொருள்செய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றுகொறி உயிர்த்துக்கொறி எனப் பொருள் விரிதலின்னாக. சென்மழுதி சென்மட, த்திரம் என்னும் வடமொழியுமது.

யட்டும் யாதி - வேட்கப்போகிறான்; அது யாகாயயாதி எனப் பொருள்பட்டு வேள்விக்குப்போகிறான் என நிற்றும். குர்வன் தேவதத்தன் - பண்ணுகிற தேவதத்தன்; அது சாணச்சு, கருத்தாவில் வந்தது. பசர்யமொடுதனம் கருமத்தில் வந்தது. சற்பிராமணன் நல்ல பிராமணன் எனப் பொருள்பட்டுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய்நின்றது. செய்திரு, செய்து கிருந்துவா, செய்ய கர்த்துமூர், செயல் கருமம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்கிறேன் கரோமி, செய்வேன் கரிந்தேயே, செய்யாய் செய்குரு, கும்பஞ்செய்பவன் கும்பகாரன், செய்வித்தல் காரிதம், கரோதி செய்கிறான் என்னும் வினைமுற்றுச்சொல். இதில் முந்தினவுதாரணச்சொல்லிற் கடுத்தவுதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றறிக

என்னையெனின், செய்யென்னுந் தமிழ்மொழிலினைமுற்றுச்சொற்
போல வடமொழியில் இரு வன்னும் வினைமுற்றுச்சொல்லாம்.
இதுபோல இவ்வனஞ் சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களுக்கெல்
லாம் உய்த்துணர்க. (ச)

௩௬. நெற்குந் துணைவினை போர்காலத் தெற்றிநி நேர்த நலை,
மயக்குந் பலவநிக் குங்கால மூன்றுந் மனைய முன்
பின், நெற்குந் துவாதி சமானகர்த் தாவைய் பெறுமுற்று
மாய்ச், நெற்குந் நெருண்ன கர்த்தா வொடுஞ்சென்று
செருபன்றே.

இஃது அய்விருவகையெச்சங்க. 'பின் விகர்பலச்சணங் கூறுகி
ன்றது. துவாவென்னுந் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோர்கால
த்தெய்தன் முதலாக முற்றுமாய்ச் சிறத்தல் நிகர வரும் எழிலக்கண
மும் பெறும். நெருண்ன துமுறிகளின் வேறுகருத்தாவையும்
பெறும். எ - நு.

துவாதி செய்து, செய்யா, செய்யு, செய்யு என்னு காண்
தமென்க.

'சமான கருத்தா வொருவினை முதலே—பின்னகருத்தா வே
றுவினை முதலே' இஃதுரைச்சுத்திரம்.

உ-ம். கண்முடிச் சிரித்தான், வரிது கீர்த்திச் செல்லுநீரிடை,
கொடியாடித்தோன்றும், விரைந்து போயினான், எகுடி உர்தான்,
குதிரையேறிக் கொண்டேசென்றான், ஓடி வர்தான் என வினை
துணைவினையோர்காலத்தெய்தியது.

உண்ணுதுவர்தான், உண்ணவாரான் என எச்சமும் முடிக்
குஞ்சொல்லும் எதிர்மறுத்தது. 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யா
னெனின்' 'கற்றில் கண்டன்னம்' என்னுங் குறையுந் திருக்கோ
வையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் செய்தலோடும் கற்ற
லோடும் முடியுமென்பர். இதுவுமது. பிரதியோகி தியோகியோடே
ஒக்குமென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனை ஆகாரியாரோபம் என்
பாருமுனர். 'அறவினையாடுதெனின் கொல்லாமை' என்னுங்குறவுள்
பரிமேலழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொக்குமாதலிற்
கொல்லாமை அறவினையாயிற்றென்பர். 'காலினீர் கீங்காமை யுண்
டிடுக' 'பள்ளியுமீரம் புலராமையேறற்க' என்பது எச்சமும் முடி
க்குஞ் சொல்லும் எதிர்மறுத்தலின், அது சொல்லான் முடியாது
சுரம்புலார்த பின்னேறுக எனப் பொருள்படுதலின் அஃதெதிர்ம
றையாகாதென்க. இதனை அலங்காரநாலார் அபாவாபாவமென்பர்.

‘சிறக்கும்’ என்றசேடத்தால் சதிர்ப்பிரத்தியயத்துக்கு மறைபும் அடுக்குக்கொள்க. ‘இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்’ ‘புறாநீரா மன்னா விளமை’ ‘மூவா முதலா வுலகம்’ என வரும். ‘மாழைமென் னோக்கி யிடையாய்க் கழித்தது வந்துவந்தே’ ‘அறித்தறித்தம் பாசினையே கொல்லும்’ என்பன ஒன்றுபல வடுக்கல். ‘கண்டுகேட் டென்றியிற் துற்றியு மைம்புலனும்’ என்புழி வேறு பலவடுக்கல்.

இன்னும் அச்சேடத்தால் ‘சென்றது சென்றது வாழ்கான்’ ‘உத்தது உத்தது கூற்று’ என முற்றுச்சொல்லும், ‘அவரவ ரெச்சத்தாற் காணப்படும்’ ‘எப்பொருள் யார்பார்வாய்க் கேட்பினும்’ படைபடை, தீத்தீ எனப் பெயர்களும், அடுக்கி, மக்களிரட்டையும் விலங்கிரட்டையும்போல வரும்.

இன்னும் அச்சுலே ‘தடிதுடித்துத் துன்பி வரும்’ ‘கல கல கூத்துணை’ ‘வற்றிய லோலை கல கலக்கும்’ ‘சலசலமதம்’ ‘பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்’ ‘புண்ணம்புலரி’ ‘குறுகுறுகை’ ‘வயிறு மொடுமொடித்தது, ‘சிறந்தஞ் சிறுகாலே’ ‘செக்கச் சிவந்தது’ ‘கன்னங்கரிய’ என்பனவற்றை இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல் வந்தன “இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிங்கிசையா” என்னுஞ் சூத்திரவிலி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடதூலார் தேதி வ்யமானம் என உதாரணங்காட்டி, யங் லுக்கு என்பர். புரப்பு, ரு, ரு, ரு, சிவ சிவ, ராம ராம, திகே திகே என வடமொழிக்கண்ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்.

நேற்றண்டு வந்தான், இஃதோ உண்டு வருகிறான், நாளை புண்டு வருவான். ன-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருகிறான், உண்டு வருவான். ன-ம். காலத்திரயமுக்கொண்டது. “செய்தெனெச்சத் திறந்தகால—மெய்திட னுடைத்தே வாராக்காலம்” என விதித்ததுமது.

‘கேர்த்து நிகரல்லார் கீரல்ல சொல்லியக்கால்—வேர்த்து வெருளார் விழுமியோர்’ ‘கொழுநற் றொழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார் வினைவளம்’ என்புழி வெருண்டு வேரார், எழுத்து தொழுவார் என முன்பின்னாகப் பிறத்தது. வடதூலாரும் வாய்பினத்தற்கு, கிணன் குறட்டைவிட்டுறங்கிணன் எனவும், கொடுத்திரந்தான் எனவும் காட்டுவர். ‘வழுக்கிணன் வைக்குத்தன் னாளை யெடுத்த’ ‘பரு குவன்பைதனே யெல்லாங் கெட’ இவையும் முன்பின் பிறத்ததாக வமைக்க. இனிக் ‘கொழுநற் றொழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார்

வார் வினைவள நீறெழு' என்னும் திருவள்ளுவரினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் தொழாசின்றெழு வான் தொழாசின்றெழுமார் எனத் துணைவினையாயுரைப்பர். எழுதல் துயிலொழிதலாகலின், எழுத்து தொழுவானென முன்பின்னாகப் பொருள்படுதலன்றி, கருபுவந்தான் ஓடிவந்தான் என்பன போலத் தொழாசின்று துயிலொழிதல் கூடா தென்க. “வைகறை யாமல் துயிலெழுத்து தான்செய்யு—கல்லறழு பொண்பொருளுஞ் சித்தித்து வாய்வதிற்—றக்கைபுத் தாயுத் தொழுதெழுச” என்பது துயிலொழித்து பின் தக்கைபுத்தாயுத்தொழுது பின் காரியத்திற் செல்கவெனப் பொருள்பட்டு வருதலானும், அவருரை அசம்பாவிதமென்க.

‘மோயின எயிர்த்த கால’ என முற்றுமாய்ச் செய்தது. ‘நற ப்பா டலம்புனை வார்வினைவார்’ ‘கலைத்தொழில் படவெழுதிப் பாடி னுண்கனிச் - திலைப்பொழில் குரங்கின பின்ற துண்டளிர்’ ‘கானவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த லோடு மாளிரை பெயர்ந்த வாய ரார்த்தன ரணித்த திண்டோ—டாடுஒன்று முட ல்கிற்றென்று சிவிர்த்தது சரம்பெய் மாரி—போளின்ற வென்ப மற்றப் பொருவருஞ் சிலவினுக்கே.’ ‘செய்யோன் செயுற்பொற் சரங்கென்றது சென்றதாவி’ ‘அவிழ்த்தன தோன்றி யலர்த்தன காயா—கெகிழ்த்தன கோரிதழ் முல்லை மகிழ்த்திதழ் - விண்டன கொன்றை விரித்த கருவினை கொண்டன காத்தர் தலை’ ‘சோலை பாலுங் குயின்முலை சோர்த்த சைத்த வாலு மயிலினங்க ளார்த் தெழுந்த -- ஞாலங் - குளிர்த்த முகில்கறுத்த கோபுற் சிவந்த - விளர்த்த துணைப் பரித்தார் மெய்’ இவையெல்லாம் செயவெனெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தது. இவ்வாறுவரு முற்றுக்களை முற்றாகவே பொருளுரைக்கில் எகவாக்கியாகாது பின்னவாக்கியாகிப் பொருள் சித்தியாதென்க.

‘கோழிகுவிப் போது புலர்த்தது’ ‘உறங்கா லியாளை யொடித் துண் டெஞ்சிய யாமரம்’ என்புழிக் கூவப் போது புலர்த்தது உண்ண வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழ்தூலார் பொருளுரைத்துச் செயவெனெச்சம் செய்தெனத் திரித்ததென்றும், “வினையெஞ்சுக னவியும் வேறுபல் குறிய” “அம்முக் கினவி” என்னும் இரண்டு குத்திரத்தால் சேனாவரையர் கச்சினுர்க்கினியார் செய்தெனெச்சம் சமானகர்த்திருகமன்றிப் பின்னகர்த்திருகமாகவும் வருமென்றும் கூறுவர். இவற்றை வடதூலார் கூடிவித்து எஞ்சுவித்து என அத்தர்ப்பாவிதணிக்காக்கிக் கூறுவர். கோழியைக் கூடிவித்ததற்கும்

யாமாதத்தை எஞ்சுவீத்தற்கும் காலமும் யானையும் ஏதுவாதவித்
சம்பாவிதமாம். 'குடிபொன்றிக் குற்றமு மாக்கே தரும்' என்பு
ழிக் குடிபொன்றலித்தென்னும் பொருள்வினக்கக் குடிபொன்
றச் செய்தென வுரைப்பர் பரிமேலழகரும். இனி ஞாயிறு பட்டுவந்
தான் சாத்தன் என்றால், ஞாயிற்றைப் பரிவித்தற்குச் சாத்தன்
ஏதுவாகாமையின், அஃதசம்பாவிதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுபட
எனத்துமுனர்த்த மாக்குவர். நன்னூலார் எச்சத்திரிவுகளை "சொற்
திரி யினும் பொரு டிரியா யினைக்குறை" என்று சத்தவிகார
மாக்குவர்.

உண்டுவந்தான் சாத்தன் இது சமானகர்த்திருகம். துவாதி
முன்றும் இவ்வாறே வரும். சாத்தனுண்ணவந்தான், சாத்தனுண்
ணக் கொற்றன் சோறுகொடுத்தான் எனத் துமுன் சமானகர்த்தா
வோடும் பின்னகர்த்தாவோடும் வரும். செயின் செய்தால் எனக்
கூறும் அவ்வியய கிருத்துக்களும் இருவர் வினைபுக்கொள்ளும்.

'கருநாய் கவர்த்த காலினர் சிதைகிய பாணியர்—பெருநாடு
காண வினையிலே பிச்சை தானுங் கொள்வர்' என்பதனை 'இரு
ம்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளாய்' 'சேனைத் தலைவராய்'
என்னும் பாட்டுக்கள் போல ஆயென்னுஞ் சன்கொடுத்து, விரவா
வினையெச்சமாக்குவர். இவ்வினையெச்சங்களைக் கிரியாவிசேடண
மென்பர். 'ஆரியனை யத்தணர்த்துந் சிந்தை யானை' என்னும் பாட்
டினைக் கருமவிசேடணமென்பர். 'இடிக்குத் துணையாரை யான்
வாரை யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவனை மன்மதனை யரக்கர் கோவை'
எ-ம். தொடர்த்தும் தொடராதும் வருவதுமது. 'கட்கினியான்
காதலன் காதல் வகைபுனைவான்.' 'அகல்விசும்பு ஞார்கோமா—
னிக்திரன்,' 'காலார் கழலார் கடுஞ்சிலையார்' என ஒருபொருண்
மேற் பலபெயர் வந்து ஒருவினை கொள்வதனையும் இடைப்பிற
வரலாய் சிற்ற பெயரெச்சத்தையும் கர்த்திநூ விசேடணமென்பர்.
இவ்வாறு பெயர்பலவகைக்கி ஒருபயனிலை கொள்வதனையும் வினை
பலவகைக்கி ஒருபெயர் கொள்வதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலா
ரும் "வினைத்துமுற் றடுக்கினும்" "உருபுபல வடுக்கினும் வினையே
றடுக்கினு—மொருதம் மெச்ச மீதற முடிபும்" என்னுஞ் சூத்திரங்
களாலடக்குவர். 'பெண்ணேவல் செய்தொழுகு மாண்மை' 'மட
லேருப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒழுகுவானு
ண்மை மடலேருதவன் பெண்மை எனப் பெயரெச்சங்கள் முற்
றுப் பெயராயும், 'தோரண்பிறனில்புகல்' தோரண பிறன் என
முற்றுப் பெயரெச்சமாயும், அருத்தவிகாரமாய்ப் பொருடிரிந்தன

கலுபீத்துவா என்னுந் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டி ருடித்த
ணைகின்ற, வேண்டாருடிக்க எனப் பொருள்பட்டுத் துமுனர்த்
தமா மென்பர். துமுன் துவாவாய்த் திரிந்த ஆதேசமென்னுது
துமுன் பொருளில்லாத துவாவென்பர். (10)

சு0. எடுத்தல் படுத்த னைதெல்லன் றுரு யிசையனைத்துந்
தொடுத்த வுதாத்த மறுதாத்த மேனைச் சுவரிதமா
படுத்த இருததன் முறறெல்லா மெடுத்தலருந் திவந்தம்
படுத்த லிரண்டு முடைத்தாஞ் சரூபம் படுதொடரே.

இது சுரமென்னு மோசையும் அது வருமிடனுங் கூறுகின்
றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றோசையும் உதாத்தம், அதுதாத்த
தம், சுவரிதம் என்னு மூன்று சுரமாம். அவற்றுள், எடுத்தல் இருத்
துட் சரூபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல் திவந்தத்தோடும்,
அவ்விரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சரூபச்சி
லிட்டத்தோடும் வரும். எ - று.

‘அடுத்த’ என்றமிகையால் விலங்கலுங்கொன்க. ‘பிரசயம்
விலங்கல் பேசுங் காலே.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென சின்றுற்போ
லச் சமானரூபம் சரூபமென சின்றது.

கிருத்துப் படுத்தல் திவந்தம் எடுத்தலெனமறிக் கூறுவாக
ருமுளர்.

உ-ம். ‘கெறிகின்றார் கீடுவாழ் வார்’ ‘மலர்மிகை யேகெண்
மாணடி சேர்த்தார்—கிலங்கை கீடுவாழ் வார்’ என்புழி கெறிகின்
றார் சேர்த்தார் என்னுங் கிருத்தை உதாத்தமாக எடுத்துச்சரிக்க.
வாழ்வார் என்னுந் திவந்தமாகிய ஆற்பண்பதத்தை அதுதாத்தமாக
கப் படுத்துச்சரிக்க.

சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்ட
மும், பொருள் வேறுபடாது சொல் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்ட
மும், சொல்லும் பெருகும் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமுமெனச்
சரூபச்சிலிட்டம் மூவகைப்படும்.

உ-ம். ‘குழல்வனர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு—மழலைத்
தும்பி வாய்வைத்துத்’ ‘சிந்தைகலி கின்றதிகு கீர்க்குமரி யாட்’
எனச் சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபம் வந்த
வாறு காண்க. அஃது இஃது உஃது என்னுஞ் சுட்டுமுதலாகிய

கூய்தக்குற்றகாரமும், அது இது உது என்னும் முற்றகாரமும், பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உபிரோஹி புணருங்கால், அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிற்கும். அஃது இஃது உஃது என்னும் முற்றகாரமும், அது இது உது என்னு முற்றகாரமும், உருபு புணருங்கால் அன்சாரியை பெற்றும் ஆய்தல் செட்டிம் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிற்கும். இவை பொருள் வேறுபடாது சொல்வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

செம்பொன்பதில்பலம், குன்றேறாமா, குறும்பரம்பு. காடியாது, எட்டியாது, எட்டி, கொட்டி, தாமரை இவை சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

இவ்வாறு வரும் நாகார்த்தபதத் தொடரையெல்லாம் தொல் காப்பியர் இரட்டிதமொழிதலென்பர். அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாணைப் பிழையாமை என்பதனை இரட்டிதமொழிதலென்பர். இக்கருத்தறியாத நச்சினூர்க்கினியார் “ஒருபொரு லிருசொற் பிரிவில வசையார்” என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொருளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு இச்சிலைடையுதாரணத்தைக்காட்டி யிடர்ப்பிடுவரென்க.

இனி நாகார்த்தபதத்தையெல்லாம் வர்ணவற்பாவமென்னும் எழுத்தொப்புமைபடைய பலபொரு ளொருசொல், பலசொல் லல்லது ஒருசொல் லன்றெனவும், ஒன்றல்லவை பலவென்பதனானும் பலவென்பதல்லது ஒருசொல்லன்றெனவும், இருசொல்லாதலின் இருகாலுரைக்கவெனவும், வடநூலார் கூறுவர். என்னை? பயமுதீரம் பயோம்புசு [பயம்-பால், பயம்-நீர்] என அமரசிக்கத்துள் வருதலினென்க. அதுபற்றிச் சேனாவரையரும் “காலமுலகம்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பார். தொல் காப்பியரும் “தெவ்வுக்கொளற்பொருட்டே” “தெவ்வுப்பகை யாகும்” எனவும், கண்ணென்பது ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் “கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கினலி” எனவும், “கண்கால் புறமகம்” எனவும், இரட்டித்துக் கூறுவர். அப்பதிகழிதர் ‘ஏகாளாயலம்பிபலத்துவந்துவம்’ போல வென்று திருட்டார்த்தவநி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரிவிருத்திரிமித்தம் ஒருக்குதோன்றமென்றும் கூறுவர்.

“உப்ப கார மொன்றென மொழிப—விருவதி லிரியும் பொருட்டா கும்மே” என்புழி தபு என்னுஞ்சொற் செடுவென

வும் செவிவெணவும் அத்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர் தொல்காப்பிய ராவின், ஈண்டும் எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஆடிக்குச் கொண்டான், சித்திரைக்குச் கொண்டான். என் புழி இக்குச்சாரியை முதலெழுத்தாயி இகரங்கெட்டுப்புணர்ந்த இடப்பொருட்டுத் தொகைமொழியென்பர். அவை நான்கனுருபு தொடர்ந்த பொருளாகக் கொள்ளுங்காலும், எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலக்கலாம்.

* கலிதலை ஈறமீற்றயலுமாகவுடைய செய்புளுறுப்பைச் சுரிதக மென்பர். உருவகம் தீவகமென்பதுபோலச் சுவரிதகமென்பது சுரிதகமென நின்றது. தமிழ்துலுரைகாரர் சுரித்திறதலிற் சுரிதக மென்பது அறியாமை. (க).

சக. பகுதித் குரிய விகரணி யீகார்த்தம் பாணிசெப்புந் தொகுதித் குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறதி [டூந் விசுதித் குரியலிற் லோட்டு வியங்கோள் விதிப்போருட் தகுதித் குரிய கிருத்தியம் வேண்டும் தரும்படுமே.

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சம்மையெ ண்னுக்குறியீடு கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத் துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம். வினைசெயன்மருங்கிற் கால மொடுவருவனவாயி காலுணர்த்தும் இடைநிலை தோயிறதி தச லகாரமாம். அவற்றுள் வியங்கோள் லிங் எனவும் லோட்டு எனவும் இருவகையாம். வேண்டும் தரும் படும் என்னுமூன்றும் கிருத்தியப் பிரத்தியயமாம். எ - று. பாணி காலம்.

‘முதலிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு —மேவிய வெழு த்தே விகரணி யென்ப.’ ‘தவ்விய மிக்குத் தவ்விய மசியமென் — ரிவ்வகை மூன்றும் கிருத்தியப் பிரத்தியயம்.’ இவை உரைச் சூத்திரம்.

உ-ம். உண்ணப்படும், உண்ணுகின்றான், ‘சொல்லுக சொ ல்கை,’ ‘வினைகலத்து வென்றீக,’ ‘தேமல ரங்கட் டிருவே புருதக,’ ‘இன்பத்தின் பக்க மிரித் தைக்க,’ ‘அறைருவன் சொல்லே,’ கூடிப் பெறுவாய் என விகரணி பெழுத்துக்களேழுவத்தன. ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காண்க. அநாதி சூதி என அலங்காரமும் லுக் காரமும் வந்தாற்போல, அறைருவன் அறைவன் பெறுவாய் பெறு வாய் என வரும். உண்ணுகின்றான் உண்ணுவோம் என்புழி அலுக்

எஅ பிரயோகவிவேகவுகா.

காயே வந்தது. உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல லுக் காயே வந்தது.

‘அ து உ ஈ என்னு ளான் குயிருத்—ததைருவ் வென்னு முயிர் மெய்ம் மூன் தம்—விசாணி புயிர்சில மெய்யூர்த்த வருமே—யேனை மூன் து மீண்டில வென்ப.’ இஃதுகாச்சுத்திரம்.

தடநவொற்றஇன் முதலாகிய காலக்காட்டிம் இடைசில யோடு தீக்காத அன்னீது முதலியவற்றை விரித்த வகாரமாதல் காண்க.

இனி வியங்கோனாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழ்க என ஆசீர்வாதம் என்னும் வாழ்த்தற்கண்ணும், ‘பரத்து—கெடுக வுலகி யற்றி யான்,’ ‘பொற்பாவாய்—நீருய் சிலத்து வினியயோ’ எனச் சாபத்திற்கண்ணும், ‘தேமல சங்கட் டிருவே புருதக,’ ‘எந்தை வருக,’ ‘எம்மான் வருக’ என வேண்டிக் கோடலாகிய பிரார்த்த னைக்கண்ணும் வலாகிய பிரார்த்தனைக்கண்ணும் வந்தன. ‘கங் கையா னீன்கழலான் காப்பு,’ ‘குறித்தோன் கூற்றக் தெரித்து மொழி கிளவி,’ ‘மறப்ப தறிவினென் கூற்றுக்களே,’ ‘சலத்தின்க ணுரின்கைம தோன்றி னவனைக்—குலத்தின்க ணையப்படல்,’ ‘இய த்னைப் பொருளை யிற்தெனக் கிளத்தல்’ என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிரீதும் ஒற்றீதறமாய் வரும் நுருவகையியங்கோனையும் லிக் கென்றம் லோட்டென்றுக் கூறுக.

கிருத்தியம்போல லோட்டிம் வடநாலார் விதிப்பொருட்டா மென்பர். அதுபற்றி லோட்டிற்குக் கிருத்தியத்திற்கும் கடுவேந் பகமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருத்தியவுதாரணம்:—‘நெதல் வேண்டு மொளிமாழ்ருஞ் செ ய்வினை—யாஅது மென்னு மவர்,’ ‘சிரத்தாச் சினைப்பதாக நீதினை க்க வேண்டுமே,’ ‘தீயென்ருறை சொல்லவேண்டு மார்கவல,’ ‘யான் பொருதல் வேண்டும்,’ ‘வெய்யோற் கரோக ளான் வேண்டுமே,’ ‘இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு—வினைப்படு தொரு திலி னும்மை வேண்டும்,’ ‘இன்னென வருடம் வேற்றமை புரு யித்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’ என்புழிச் செய்யு மென்னு முற்றாகாமல் வேண்டு மென்னுந் தவ்விதப் பிரத்தியயம் வந்தது. ‘சலம் வேண்டி னுணுகைமை வேண்டும்’ என்னும் பாட் டிற் பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றுக்.

வடமொழியிற் கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்ய வேண்டும்.

இவராலிக் காரியஞ் செய்யத்தரும், 'எய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்க்களைச்—செய்தொழிலாற் காணப் படும்.' 'கடைசிலத்தோ ராயினுங் கற்றணர்ச் தோரைத்—தலைசிலத்து வைக்கப் படும்' கீழ்க்களை, கற்றணர்ச்சோரை என இரண்டாம் வேற்றுமை விரித்து சின்றம உயர்நினைப் பன்மை படுமென்பதனோடு முடிதலின், செய்யுமென்னும் முந்நியை ஆற்பேபதமன்றி யாக்விய இருத்தல் விதிப்பொருட்டாகிய இருத்திய மென்பது தெற்றெனவரிக.

இனி 'உண்ணப்படுவன' எனவருந் திருக்கோவைவாருள் சொற் சோதனை காட்டிய 'வஞ்சகையஞ்சப்படும்' என்பதற்கு அஞ்சத்தருமென்பர் பேராசிரியர்; பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமென்பராதலின், இருத்தியப் பிரத்தியயமூன்றாம் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபதமாய் இருநினையைம்பான் மூவிடத்தினும் சிந்தலில், அகவ்விய இருத்தாமென்க.

முந்நுநிய விகரணியன் பெறுகவும், உண்ணுமிடத்தான், உண்ணுமிருந்தான், புகுதக, எண்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவ்வென்பது விகரணி, வம் என்பது காலங்காட்டும் வகாரமாகிய இடைசிலத்தோயிறதி. உண்பகுதி, ஆ விகரணி, மிடத்தான் இருந்தான் என்பத லகாரமென்னும் இடைசிலத்தோயிறதி. புகு என்பது பகுதி, த என்பது விகரணி, க என்பது லகாரமென்னும் இடைசிலத்தோயிறதி. சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகரணி பெற்று சின்ருத்தோல, பச சகி தச என விகரணி பெற்று சிற்கும் முன்னினை யேவல்லினைச்சொல். இவற்றன் லகாரமென்னும் இடைசிலத்தோயிறதி குன்றியது 'ஆயுமலத்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதும், 'திருவதல்' முதல் இறுவரை இருத்தமென்பர். (எ)

௪௨. அடைமொழி யாந்தொகை தத்திதன் காதக மாஞ்சபங்க, கடைமயி லேவினை பெல்லாக் திவந்தாற்றாதுவினை, புடைபரத் துந்தனைச் சொற்பெயர் பாவம பொதுவினிற்று, மிகைசிலை யாருண்டில் வேறெச்ச மவ்யய மென்றறியே.

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றஞ் சபத்தமாம். வினைபெல்லாம் திகத்தமாம். முதனிலத்தொழிற்பெயரும் உம்மைபாற் புடைபரத்த தொழிற்பெயருமாகிய திவ் பாவமும் இருப்பாவமும்

பாவபதமாம். நினைபாலிடமுன்றிற்கும் பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவ்வியய மாம். எ - று.

‘அடைமொழி’ என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சபத்தமாம். கன்னுலாரும் ‘வினையின்பெயரே’ என்புழி வினைதன்னைச்சொ ள்ளும் பெயரென்றார்.

முதனிலை புடைபரத்தலாவது ‘சாமானியம்’ என்னும் பாட் டெக்காட்டிய திக்முதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களுக்கென்க.

பரவை, உகை, தடைப்பம், கெட்கை எனமுறையே கரு த்தாவுக் கருமமுங் காணமும் அதிகாணமுமாபிப் புடைபரத்த பாவபதம் கரும். புனைத்துரை, பெய்துரை, ‘கெடுவாகவையாது,’ ‘அறிகொன்றியாக்’ என்னும் முதனிலைகளும் உரைத்தல் கெடு தல் அறிதல் எனப் பொருள்விரித்து சொல்விரியாத திக் பாவபதமாம்.

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத தான்கும் வினைக்குறிப்பா தலின், அவற்றைக் கம்.விமான்க் கி.ரிவையாய் சிற்கும் அட்.வியய மென்பர். இருதிணையம்பான் மூவிட்மையடக்கிய விக்.கத்திரய மும் புருடத்திரயமும் உசைத் திரயமுமான மூன்றிற்கும் பொது வாய் சிற்றலின், இடைச்சொன்முதலிய வாதிரையும் அட்.வியய மென்பர்.

உயர்திணை முப்பாற்குமுரிய யாரென்னும் பிரச்சினைபதம் ‘ஊதககட்டுண்ணு முதுபனி யாமத்தெய்—கோதைகட்டி மண் ணிய தான் யார்மன்—போதெல்லாட்—தாதோடு தாமுத்தார்க் கசடு வகாடன்—தாதோடு வாராத வண்டு.’ எ-ம். ‘காஞ்சென் னுன் னமார் ஞானங்கொள்’ எ-ம். யோர் எ-ம். இருதிணையம்பான் மூவிட்.ததும் வருதலானும், அவ்வியயமாயிற்று.

‘மயில்கண் டன்ன மடாடை மகளிர்’ எனவும் ‘மயிலெனப் போத்து’ எனவும் ‘மணிமயிற் றொழில்’ எனவும் திருமுருகாற்றுப் படைவினும் திருக்கோவைவயாரினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை கடைக்குவமையாக்கலின், ‘கடைமயிலே’ என்றும்.

வடமொழிபுதாரணம்:—கிம், அத்தி, நாத்தி, பிருதக்கு;இவை யார், உண்டு, இல்லை, வேறு என்பவற்றின் பிரதிபதம். பிரச்சினம், சற்பாவம், அபாவம், விபாகம் என்பன இக்காண்கிற்கும்பெயர். அமரலிங்கமென்னு கிசண்டில் மூன்றாம் காண்டத்துள் அவ்வியய.

வர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம். ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுண்டாகுமென்க. 'ஒழிதற்பட்டது' இது குசகாவ்லியம். 'செருஅஅப்பாழியசெஞ்சு' என்புழி வாயிப்பென்பது வாகாவ்லியம். (அ)

சுட. காலத் திரயம் புருடத் திரயம் கலத்தலிங்கம்
சிலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறத்தவற்றுட்
கோலப்பெண் னுணவியென் றிவையாசுவ குறிவசன
லேத் தடங்கனல் லாயெழு வாய்க்கு சித்தத்தினைய.

சுச. பூதத் தொடுவர்த்த மாணம் பரிசுயம் போதயபி
னோதத் தவகப பிரதம மத்திம முத்தமயா
மேதக்க சேட நிலைசம் பகுதிப் பொருள் விசுதி
மாதர்ச் சுவர்த்தமென் றோடா வாதம் வழு வகமப்பெ.

இவ்விரண்டும் அவை. காலத்திரய முதலாக வசனத்திரயமீரு
கப் பன்னிரண்டுள் இதப்பு சித்த வெதிர்வென்னு மூன்றும் முறையே
பூதகாலம் வர்த்தமானகாலம் பரிசுயத்தாலாம். படர்க்கை
முன்னிலை தன்மை என்றும் இம்மூன்றும் பிரதமபுருடன் மத்திம
புருடன் உத்தமபுருடன் எனவாம். ஆண்பால் பெண்பால் அலிப்
பால் என்னு மிம்மூன்றும் புல்லிங்கம் தீலிங்கம் புஞ்சகலிங்கம்
எனவாம். எழுபாய்க்குத் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு வக
வசனம் துவிவசனம் வெகுவசனம் எனவாம். சேட நிலைசம் என்
பது உம்மைத்தொகை. இவை முறையே குறையும் பிறகையும்.
தானுக்கமென்பதாமது. பகுதிப்பொருள் விசுதி சுவர்த்தமாய்
வரும் பிரத்தியயம். வழுக்காத்தல் தோஷாபகாதமாம். எ - த.

'குறியே விங்கம் உறுங் காலே' இஃதுரைக்குத்திரம்.

சத்துவகுணத்தைப் புல்லிங்கமெனவும், ரசோகுணத்தைத்
தீலிங்கமெனவும், தமோகுணத்தைப் புஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை
சாத்திரலிங்கமெனவும் கொள்வர். இக்குணங்களுகே கலவாத
பொருளொன்றாயிற்றுமாம். ஆதலின், இக்குணங்களுகே கூடிய
பொருளைபுணர்த்துஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால் அவ்வாறு உறு
வென்ற பாணினி முதலாயினாரும் கசநிலிபும் காலாமத்தியாயத்
திற் கூறினாரென்க. இவ்வாறு வரும் சாத்திரலிங்கத்தை வெளிக்
லிங்கமென்று கொள்ளுதொழிக. இம்மூன்றகுணமும் யிருதி
குறையெப்பாய் சிற்றல்பற்றி ஒருபொருட்சொல்லே மூன்றுவிங்
கமாமென்பார்.

‘யிருதி குறையொப் பெனவருட முன்றம்—உபசய மபசயஞ் சமமென வாகும்.’ இஃதுணர்ச்சுத்திரம்.

‘இலேச யிலேயே வவமென மொழிப—வெருளக் கிரகண மென்பத மதவே—குறையே சேடல் உதல் காலே இஃதுணர்ச்சுத்திரம்.

ஆகாவிதநி யகாவிதநிபற்றே என்னுத ‘ஆகா விதநி யகா விபற்றே’ என்பதும், ஆதியதென்ப வபிதிதகர்த்தா வபிதி தகர்த்தா என்னுத அபிதிதமென்பதும், செய்த செய்கின்ற செய் புமென்வாய்பாட்டில் என்னுத பாட்டிலென்பதும், எடுத்துக்காட் டென்னுத காட்டென்பதும், இவ்வாழ்க்கை வழி பெஞ்சல் என் னுத வாழ்க்கைவழி பெஞ்சலென்பதும், சீர்தாக்கிச் செயல் என் னுத தாக்கிச்செயலென்பதும், சேடமாம். இவ்வாறுணர்ந்ததனாற் பிறிதோரிலக்கணமும் கொன்னுதல் உணரகாரர் மதமென்க. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் அழுதிக்காட்டல் வேண்டா வாயிற்ற.

சந்தோபிதிமுற காரிகையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருக்கு தோன்ற மாதர்ச் சுவார்த்தமென்றும். உ-ம். ‘மாதர்மனை மாட்சியான்’ எ-ம். ‘கனங்குழை மாநர்கொல்’ எ-ம். ‘குறியெதிர் ப்பை சீதுடைத்து’ எ-ம். ‘வண்ணவண்டிக்குரல் பண்ணை போ ள்தனவே’ எ-ம். ‘சத்தம்போற் சேலே’ எ-ம். ‘சோதிவாயவுக் கண் ணவுஞ் செவ்வன’ எ-ம். நிலகம், மெளத்திகம், படகம் எ-ம். இரு வகை மொழியினும் சாமானியத்ததிதனில் வரும். கொளத்திரி பில வே என்பது போல வரப்பாலது திரிபிட மின்றே என்பதம் இரு பெயரோடு மென்பது இருவயிற் பெயரொடுமென்பதம் அவலிய யத்ததிதனில் வரும். பாவதத்ததிதனில் வருதல் ‘முட்டாத கூறிய’ என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்.

வழுதற்ச வென்றனும் வழுதமைத்தலுமென வழுக்காத்தல் இருவகைப்பெம். குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொ ள்லுவென்றல் வழுதற்சவென்றலாம். குறித்த பொருட்டிரிய சொ ள்லாருயினும் ஓராந்ருன் அப்பொருளை விளக்குதலின் அமைக வென்றல் வழுதமைத்தலாம். அதனை வடநாணர் சீரங்குசாக்க வய; என்றபோவர்.

ஆன்றோத்த காலமாவது மனைசிக்கும், யாடுருமுதும், நீக்கலும் என்றலின் கிழ்வல்வதில்லையென்பாரும், ஒருவர் எடக்குக் தொழி லுடன் ஒருகாலம் முன்சென்றொழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாந்

வின் இறப்பு மெதிர்வுமொழியும், இவையெல்லாம் ஒருபொருளின் பண்புத் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொருட்பேறில்லை பெண்பாரும் என ஆசிரியர் கால்வராதலின், அகத்தியர் “உலக வழக்க மொருமுக காலமு—கிலபெற வுணர்தரு முதுமறைவெரியால்” என வேதங்கூறிற்றென்பர். முன்பிறத்தான், பின்பிறத்தான், முத்தான், இனையான் என்பனவற்றை உதாரணங்காட்டிக் காலமுண்டென்பாருமுனர். (௩-௪)

ச. இ. வினைப்பெயரோடல் பயனாகக் காதி யிகடந்து நின்ற தனைப்பெயரிட்ட துபசர்க்கஞ் சுட்டினுட் டானகாத் துனைப்பெயரிட்டது தற்சத்தம் பற்சத்தம் யாவென முனைச்செயப்பாட்டு வினைபாவ கண்மணி மொய்த்தபக்கே.

இதுவுமத. வினைப்பெயரோடு உடி சின்ற கை முதலாகிய அவ்வியவங்கள் உபசர்க்கமாம். வினைப்பெயரெனவே வினைச் சொல்லோடு வருதலுக்கொன்சு. அகாச்சுட்டுமுதலாகிய சொற்கள் தற்சத்தமாம். யாவென்னும் வினாப்பெயரும் எகாமுதலாகிய வினாப்பெயரும் பற்சத்தமாம். செயப்பாட்டுவினை கர்மணிப்பிரயோகத்தின்கண்ணும் திங் பாவப்பிரயோகத்தின்கண்ணும் வந்த யகம். ஏ - று.

அகாததையும் எகாததையும் கிலமொழியாய் சிறுத்தித் தொக்காப்பியர் முடித்தலின், அவ்விரண்டெழுத்தையும் ஒருபெயராகவுக்கொன்சு.

உ-ம். கையினல், ‘கலத்தாணைக் கையிடுதல்,’ ‘கைதுவேன்,’ ‘ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்’ எனக் கையென்பது உபசர்க்கமாய் வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வந்தது. ‘துக்கால் யாத்த மாலை வெண் குடை’ எ-ம். ‘உயிரிற் தலைப் பிரித்த ஐன்’ எ-ம். ‘கல்லாத மேற்கொண் டொழுதல்’ மேற்கொண் எ-ம். ‘மீக் கூது மன்னனிலம்’ எ-ம். ‘ஒன்று புணர்ப்படும்,’ ‘வல்லைக்கெடும்,’ புறக்கொடுத்தல், புறத்தருதல், புறப்படல், அடிப்படல், ‘இலம்பகி புலவர்’ எனவும் உபசர்க்கம் வரும். கை, கால், தலை, மேல், மீ, ஒன்று, வல்லை, புறம், அடி, இலம் என்பவை உபசர்க்கம். பரிமாறுதல் வடமொழி புபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச்சொல்.

வடதுவார் உபசர்க்க மிருபதென்பர். அநிலோபம் அநிலயம் என்பன வடமொழிபுபசர்க்கம். சித்தாமணியாரும் ‘அநிலோபமாக்

அசு

பிரயோகவிவேகவுரை.

தர் என்றார். அதிதூட்டம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச் சொல்லோடும் வாராமையின், அவ்வியய்பாவமென்க.

‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்—மெய் ப்பொருள் காண்ப தறிவு’ ‘யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—வதனி னதனி னிலின்’ என்பன யத்சத்தம் வந்தபின் தற்சத்தம் வரும். இச்சீயம் வடநூலார் மதமாதலின், திருவள்ளுவரும் அவ் வாறு செய்யுட்செய்தாரென்க.

பாவ கர்மணியில் உருட்டு செய்ப்பாட்டு வினையை யக்கென் பர். அன்றியும் ‘பொத்துப்பெம்,’ ‘மன்றபெம்,’ ‘சோர்வுபெம்’ எனப் பெயரடுத்துவரும் படுவை யக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல் வேறுபடுக்கப்படுதல் எனத் தொழிற் பெயரடுத்துவரும் படுவை ய என்றும் கூறுவர். (கச)

சசு ஆர் மலந்த மசுந்த மலாதி பசாதிபிவை
மாயுமெய் நிறையி ரிறையி ராதி மதிநுதலாய்
தோயுமெய் யாதி சமத்தம் நியத்தசு தொகைநிரிமற்
தேயும் பிரோனை செய்வா மெனல்செய் மெனக்குன்றமே.

இது விவசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச் சொற் குன்றி சித்பதும் கூறுகின்றது. மெய்ப்புற அலந்தம் எனவும், உயிற்று அசந்தம் எனவும், மெய்ப்புறம் அலாதி எனவும், உயிர்முதல் அசாதி எனவும் பெயர்பெறும். தொகைப்பதம் சமத்த பதமெனவும், தொகைப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயர்பெறும். செய்யாயென்பது செய்வெனக் குன்றும். எ - று.

‘பிரோனை யேவல் பேசுந் தாலே’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

உ-ம். ஆல் அலந்தமும் அசாதிபுமாம். மணி அலாதிபும் அசத் தமுமாம்.

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சங்கம் படகம், வட்டம் பலகை, கமலம் தான் என்பன விரியென்னும் வியத்தபதம். அப்பதங்கள் சக்கரசெல்வம், மன்னகுமாரன், சங்கபடகம், வட்டப்பலகை, கமலத்தான் எனப் பிணவுபட்டிசையாது, ஒருசொல் னீர்மையவாய்ச் சமத்தபதமென்னுந் தொகையாய், சக்கரனது செல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சங்கமும் படகமும், வட்டமாகிய பலகை, கமலமொத்த தான் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ் வாறல்லது அது கு என்னும் விபத்தினாலும் உம்மைகளும் உவமவு குறுகளும் சிந்தியாவென்க.

‘செல்லாமை புண்டே லெனக்குரை மந்தரீன்—அவ்வாறு வாழ்வார்க் குரை’ என்புழி உரையாயென்பது உரைபென சிந்தது. வடதுலுள்ளும் பச்சி என்பது பசு எனக் குறைத்து சிந்த, பச்சி எனப் பொருள்படும். பஹு வியசுதிசு என்பனவுமது. வடதுலார் இவ்வாறுரைக்கும் கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “செய்யா பென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் கிளவியாகிட னுடைத்தே” என்றார். இக்குத்திரத்துக்கு வடதுலார் மதம்பற்றிச் சேனாவரையர் செய்யாயென்னும் முன்னிலையேயல் வினைச்சொல் செய்யெனக் குன்றமென்றுரைப்பர். இனி அச்சினுர்க்கினியார் செய்யாயென்னும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடன்பாட்டுச் சொல்லாமென்றும், அது குன்றினதன்றென்றுமுரைப்பர். செய்யிரென்பதும் அவ்வாறு பொருள்படுதலின், செய்யென்கிலி பென்பதன்றியும் செய்யமென்கிளவியாகிடனுடைத்தே என வேறொரு குத்திரங் செய்யேண்டும். ‘மகமெனன் - மகன் பதையெனல்’ என்பதும் உடன்பாட்டெதிர்மறையென்னும் இரண்டிலியும் பெறும். அதற்குங் குத்திரம் வேறு வேண்டும். தொல்காப்பியர்க்கு எதிர்மறையும் உடம்பாடுமாய் சிந்தமென்பது கருத்தாயின், ‘செய்யாயென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்வாயென்னு முடம்பா டாகும்’ எனக் குத்திரங் செய்வார். அவ்வாறு குத்திரங் செய்வாமையானும், அஃதுரையன்மையானும். இனி முதனிலைகளைத் தொல்காப்பியர் ‘ஒற்றிற் தொழிற்பெயருயிரிற் தொழிற்பெயர்’ என்றதல்லது முன்னிலையேயல் வினைச்சொல்லென விதியாமையானும், அம்முதனிலைகள் பெயராய் சிந்தேயின் முன்றிடத்திற்கும் உரிய இடைசிலைதோயிததுகளைச் சேர்த்து வினைச் சொல்லாகதன்றித் தனியேயின்று வினைச்சொல் லாகாமையானும், தனியே யின்று முன்னிலைவினைச்சொல் லாயிற்றென்றால், தனியே சிந்து பட்டீர்க்கை வினைச்சொல்லாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும் வேண்டும்; அவ்வாறுகாமையானும், அச்சினுர்க்கினியாருரை வடதுலோடு மாறுபட்டதாமென்க. சாவென்னெச்சத்திறநி குன்றும் எனத் தொல்காப்பியர் முதலாயினுர் எடுத்தோதிய உபலக்கணத்தால் ‘பாலறிவத்த’, ‘செய்தக்க’, ‘மண்மாண் புண்பாணையற்ற’ என வருவனவுமது. ‘தண்மாணுறுபுலம்’, ‘வரிப்புண்பத்து’ என வருஞ் செய்தெனெச்சத்திறம் வினைத் தொகைகளையக் குன்றிய பெயரெச்சத்திறம் இவ்வாதே கொள்க. இவை விவட்சாதினம்.

சள. கின்மயஞ் சார்ந்ததத் தம்மொரு னின்றிச் சிலபதங்க,
என்வடஞ் சம்பந்தா தாற்பரி வத்தொ டதுபபத்திச்,
சொன்மயக தோன்றப் பொருள்வே மணர்த்திற் அடி
யிடையாய், தன்மயஞ் சார்ந்த னிலக்கண வாமென்ப
தார்க்கிரோ.

இது பிறதான்ருடித்தது தானுடம்பட்டிலக்கண உதயின்
தது. சில பதங்கள் தத்தம்பொருளையன்றி அன்வயமும் சம்பந்த
மும் தாற்பரியமுமே பயனாக அம்முன்றினேயும் தனித்தனி அதுப
பத்தியுக் தோன்ற வேறு பொருளை யறிவிக்குமாகலின் இலக்கண
யாம். எ - று.

சொன்மயம் சொற்பொருள். உபபத்தியன்மை அநுபபத்தி.
அதற்குப் பொருள் பொருத்த மின்மை.

இலக்கணவாவது, பெயராக வினையாக கிற்குஞ் சொற்கள்
தத்தம்பொருளையுணர்த்தாது, பொருளின்சம்பந்தப் பொருளையும்
தாற்பரியப்பொருளையும் அறிவித்தல். சக்தியசம்பந்தத்தால் இலக்
கணவென்றார் வடநாலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல் போத்ததுகொல் செல்வி பெறுத்து
ணையு—சின்றதுகொ ணேர்மருக்கிற் கையூன்றி - முன்றின் - முழ
ங்குங் கடாயாண மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்—முழந்தயின் சென்ற
வென் னெஞ்சு,' 'கைவல் பூங்கழி வாய்கவந்து மேயுங் குருகின்
கான்—கைகள் உப்பிச் சொல்லீர்' என்புழி ணேர்மருக்கிற் கையூ
ன்றி, கைகளுடப்பிச்சொல்லீர் என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொ
ருளை யுணர்த்துதலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளையுணர்த்துஞ் சம்
பந்தமும் தாற்பரியமுயின்றி, அப்பதங்கள் செஞ்சோயும் குருகோ
யும் அன்னுவயமே பயனாக கின்றன.

சங்கையுளிடச்சேரி, புனித்தின்றுன் என்றால் அவற்றன்
கங்கை புனி என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருண்மேலன்றி அப்
பொருளின் சம்பந்தத்தால் கரை பழம் என்னும் பொருளை யறிவி
த்த கின்றன.

'கீதி புனங்கிழித் தருவச் சென்றான்,' 'கிலஞ்செதி செடுத்த
பாய்மா,' 'தீத்தம்மு வேலான்,' 'பாயிருள் பருகிப் பகல்கான் நெ
ழுதரு பரிதி,' 'கள்ளி வயிற்றி னகிஷ்மிதக்கும்,' 'கிரிமேற் கண்
படுக்கும்' என்புழி உளம், செதின், தம்மு, பருகி, கான்று, வயிற்
தீந், கண்படுக்கும் என்னும் பதங்கள் தத்தஞ் சொற்பொருளின்

நித் தாற்பரியத்தோன்ற உன்னாடுக் கிழித்த, கீதி'தனார்க்க, நித் திதற விட்ட வேல், இருணிக்கி ஏறித்த எழும்பரிதி, வயிற்றிடத் தில், னீசரிமேற்கிடக்கும் என வேருருபொருளை யறிவித்த சிங் தன. இவைவெல்லாவற்றிற்கும் அதுபபத்திதாமே தோன்றவன காண்க. இவ்வுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல்லாம் வேதேயுதா ரணம் காட்டுவாருமுளர். அவையும் இவைவாலடக்கும் தண்ண ரிவினூர்க்கென்க.

அவயவமே பயனாக சிந்தனைப் பொருள்வேறுணர்ந்த மன ற்றோ டொருக்கு சிறத்தி முடிப்பது கூடுமாலோவெனின், "எச் சப் பெயர்வனை யெய்து மீற்றினும்" என்னுஞ் குத்திரம்போலக் கடாவுரை காட்டி மறக்கக் கூடத்தது.

இவ்விலக்கணங்கள் சத்தனாவிலக்கணமன்மையின், தொல் காப்பியர் பொருளியலுள் "சோயு மின்பமும்" என்னுஞ் குத்திர த்துள் "உறப்புடை யதபோ னுணர்வுடை யதபோன்- மறத்து னைப் பதபோல்" எனச் செய்யாமாபிற் றொழிப்படுத்தடக்குவர். வடமொழியிற் காளிதாசனும் மேகசுத்தேசத்தினுள் இவ்வாறு கூறதல் காண்க. இவ்விலக்கியர்களே இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிதளும் 'முல்லைபெனு - மென்மலை தோளையை மெல்ல கடத் ததே--புன்மலை யத்திப் பொழுது' எனவும், 'வால்வளை வாய்விட் டாஃப்ப' எனவும், 'கண்களே சொல்லும் வாய்திறத்தே' எனவுங் கூறவர். (கஉ)

ச.அ. மருளுறு காரணம் காரியம் பேசொடு வந்துறழு, மிரு ளுறு மொண்குணப் பேர்குணிப் பேர்வினை யொடிசையுள், பொருள்வினை மற்றோர் பொருளினுந் தோன்றும் புலத் தொம்மார், தெருளுறு புண்பு புலனிலை மாறியுஞ் சேர்க் திரேமே.

இதவுமது. காரணப்பெயர் காரியப்பெயராகியும், காரியப்பெ யர் காரணப்பெயராகியும், மாறி வரும். குணம் குணியாகியும், குண வினை குணிவினையாகியும், வரும். ஒருபொருளின்கொழிற் அதனோ டிணையத் திரிதோர்பொருளோடும் வரும். இடத்தாகிதற்பொரு ளின்கொழிற் இடத்தோடும் வரும். பண்பும் புலனும் மாறியும் வரும். எ - று.

புலம் இடம். புலன் விடயம்.

௮௮ பிரயோகவிவேகவுரை.

உ-ம். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' பிறப்பிற் கேதவாசிய பேதைமை; இது காரியம் காரணமானது. 'நீவினை பென்னுஞ் செருக்கு' நீவினையால் வருஞ் செருக்கு; இது காரணம் காரியமானது. 'இல்லதெ னில்லவன் மாண்பானால்' மாண்புடையானால்; இது குணம் குணியானது. 'சிற்றின மஞ்சம் பெருமை' இது குணவினை குணிவினையானது. 'முன்னின்று பின்னோக்காச்சொல்' இது ஒருபொருளின் வினை மற்றோர் பொருளின் வினையானது. 'குளவனாக் கோடின்றி நீர்கிறைத் தந்து,' இத்தப்பாவின காலாழியரிசி பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்தாகித் தொருளின் தொழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுஞ் தோன்றும்' என்ற காரத்தால் 'பீலிபெய் கா காலி மச்சிறும்' என்னுஞ் சினைவினை முதல்வினையாதலும் கொள்க.

இன்சொல், வன்சொல், மதரகவி, 'செவினைப்பசு சொற் பொறுக்கும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன. (கச)

சக. சாத்திரிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும், வேற்றுமை கூறிற் நினைபா ஹுணர்த்தும் கினை யிருத்தி, மாற்றருக் தெய்வ மொழிக்கெல்லை பேர்க்கெழு வாயுருபு, தேற்றிய லிக்க மொருமுன்று மில்லை செழுந் தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும் பேதல் கோடிகூறிட்டு ஒருகூறண்டோ இன்றோவென்பது கூறுகின்றது. நினைபுணர்த்தும் வினைவிருதியும், ஹுண்பால் பெண்பாஹுணர்த்தும் வினைவிருதியும் வடமொழிக்கெல்லை. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாலிபத்தியும், இலிக்கத்திரயமுமில்லை. ஏ - து.

'சேதன ஹயந்தினை யஃநினை யசேதனம்.' இஃதனைக்குத்திராம்.

ஏற்புறிக்கோடலால் தமிழ்மொழிக்கும் அஃநினைக்கண் ஹுண்பால் பெண்பாஹுணர்த்தும் வினைவிருதியில்லையென்க.

"ஈழவா யுருபு திரிபில் பெயரே" என்றதனாலே தமிழுக்குப் பிரதமாலிபத்தியில்லை பெண்பது முன்றின கூறிலும், பின்னாக் கூறியது, இலிக்கத் தொபாண்மை கொண்டு பெரும்பாண்மை லினைத் தொண்பு அதுவாதத்தாலென்க.

‘ஒருமூன்றுமில்லை’ என்ற சகாத்தால் முற்றும்மை எச்சப்படுத்தி ஒருபொருடானே தன்னை விசேடிக்கு மிடத்தும், ஞானம் கன் றுனிலை விசேடிக்குமிடத்தும், வடதுலார் மதம்பற்றி இலிங்கலிங்கம் எவதேசமாக வரும்.

உ-ம். சயதி என்ருல் செயிப்பன், செயிப்பன், செயிக்கும், செயித்தது என ஞிதே கின்று பொருளுணர்ந்தமென்க.

‘காணென்னு கல்லான் புறங்கொடுக்குங் கன்னென்னும்—பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.’ என்னுங் திருவள்ளுவரில் பரிமேலழகர் காணென்னு கன்மை பெணற்பாலதனை கல்லானெனப் பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமைபற்றி யென்ருதாதலின், வடமொழியுன் லச்சையென்பது பெண்பாற் சொல்வென்க.

இனிச் செப்புகாதத்திலே ‘தென்றலஞ் செல்வன் யாண்டு என் கொல்லோ’ ‘திங்கனஞ் செல்வன் யாண்டினன் கொல்லோ’ எ-ம். ‘இன்னிசை வேனில் வந்தன னாக’ எ-ம். பெயராலும் வினை யாலும் அவ்வவ சொற்களை ஆண்பாலாக்குவர். ‘பால்வாய்ப் பிறை பிழினை யொக்கனைக் கொண்டு பகலிகழ்த்த—மேல்பாற் நினைப்பென் புலம்புது மானை’ எனப் பெண்பாலாக்குவர். சடகோபர் திருவிருத்தத்தன். ‘வேனிலஞ் செல்வன் கவைத்தமிழ் பாலை’ என்பது மது. ‘தோற்றையு னின்ற தொழிலநச் செய்தாட்டுங்—கத்தன் புறப்பட்டக் கால்’ என்னும் காலடியானுன் கத்தன் உயிர்க்கத்தன். ‘கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடகல்லான்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக் - கங்கையான்—பூம்புன லாகை செழிஇயினான் போரடுதோன்—வேம்பார் தெரியலம் வேந்த.’ இச்செய்யுளிற் குமரியாற்றைக் கொங்கலர் கோதைக் குமரிமட கல்லானென்றும், கங்கையாற்றை ஈது திரித்துக் கங்கையானென்றும் பெண்பாலாக்குவர். இனிச் சித்தாமணியுன் ‘ஆனபு னாசன்ற னனினென் வலமருப்பு’ என லருவதனைபும் அதன்பாற் படுத்துக.

இனிப் “பல்லோர்க் குறித்த திணைகிலை கிளவி” என்னுஞ் குத்திரத்தன் சேனாவகையர் அந்தணர் ஆசன் என்னும் பன்மையிற்றுக் சாதிப்பெயரை உய்தினைப் பெயரென்றும், அந்தணன் அரசனென்னு மொருமையிற்றுக் சாதிப்பெயரை விசுப்பெயரென்றும் கூறுவர். அதுவு மொக்கும். காணென்னு கல்லான், தென்றலஞ் செல்வன் முதலியனவெல்லாம் சாதிப்பெயரன்மைவானும், பரிமேலழகர் காணென்னு கல்லானென்பதனை உருவகமென்னுமைவானும், விசுப்பெயராகாத இலிங்கமென்னும் பாதுணர்ந்ததுஞ் கொல்லையாமென்க. தானென்னும் பட்டக்கை விசுப்பெயரை

பும், கீ கீரென்னும் புஷ்பச் சத்தமாகிய முன்னிலை விரவுப்பெயரை
பும், யான் யாமென்னும் அஸ்மச்சத்தமாகிய தன்மை விரவுப்பெய
ரையும் உடனாவர் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கச் தோன்று
தன வென்றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கச் தோன்றுதன
வென்றும் கூறுவர் தென்றலஞ்செல்வன் முதலியனவெல்லாக்
தன்னைத் தான் விசேடித்தன. பிற்காலக்கவிஞரும் 'குழமலர்முத
த்துச் சொன்மாமகன்,' 'பொலம்புரி காஞ்சிப் புகழ்மகன்,' 'கோதி
த்து மேற்றிசை மகனவத் தகப்பதம்,' 'உறுபகற் திறவன்,' 'கல்
கையாண்டற் தலைமகன்,' 'தணிப்பில் பெருங்கீர்த்தித் தையல்'
எனத் தன்னைத்தான் விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறுவர்.

உடனாவர் கர்மதாபனென்னும் பண்புத்தொகைக்குப்
பண்பு வேருருலிங்கமாக சின்றுளும் பண்புடைப்பொருள் எந்த
லிங்கமாம் அத்தலிங்கமாகிப் புணர்ந்துவராதலின், அடைபாக
சின்ற ருணலிங்கத்தை அசித்தியலிங்கமென்பர்.

உ-ம். கருஞ்சாத்தன், சாத்தி, சாத்தர், குதிரை, குதிரைகள்
என்பனவற்றைப் பொருள் விரிக்குங்காற் கருவென்ற பண்பின்
முதனிலையைக் கரியன், கரியன். கரியர், கரியது, கரியன என வீறு
திரித்து வருமொழி எத்தலிங்கம் அத்தலிங்கமாகித் தொகுப்பொ
ன்பதுபற்றித் தொக்காப்பியரும் "ஐம்பாலரிபும் பண்பு தொரு
மொழி" என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை புணர்த்த
வான் ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொரு
ளின்மேல் வருமிடத்து "இன்ன திறவென வருஉம்" என்றும்
பண்புத்தொகைச் சூத்திரஞ்செய்தது ரேரே காண்க. கரிய சாத்
தன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பர். இவையெல்லாம்
குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து சின்றன. இவ்வுரை சேனாவ
ரைபகுரை.

கருங்குதிரை பெண்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை
என விரித்தால் எழுவாயும் பயனிலையுமாவதல்லது தொகையாகா
தென்று மறுத்த என்னாவார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மை
பெண்பனவற்றோடு புணர்த்ததன்றோவெனின், அவர் வாமனன்
சினேத்திரன் செய்த சத்ததூல்பற்றி அவ்வாறு கூறுவர். 'வருத்தி
யீன்றான் மறந்தொழிந்தான் வளர்த்தான் சொற்கேட் டிக்கடிச்
தான்' எனக் குயில் காக்கைகளை ஈன்றது வளர்த்த தென்னுமலே,
ஈன்றான் வளர்த்தானென உயர்நிலைக் கிருத்தமாகிப் பெண்பா
ளக்குறதுமது. இக்கருத்தறியாத என்னாதுகாரோர் இவற்றை
எழில்லாம் உருவகமென்பர்.

தக்கிணமுர்த்தி என்புறி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின், முத்தினது டெட்டெழுந்தானது. தக்கிணதேசம் என்புறித்தேசம் ஆண்பாலாகலின், திணமொழியீறு கெடில் குறிலாய் வருமொழிக் காக ஆண்பாலாய் அகரமானது; என்னை? விசேடியம் எந்தலிங் கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேடணமுமானது. (கவி)

௫௦. ஆக்கும் பிரதி பதத்துட னெயழி யா சிருத்தி
நோக்கும் படியச் சீனைய வுதாரண நோக்கினர்ச்சீர்
தூக்கும் பொழுதறி தாவதொன்றில்லை சொல்லா தனவுங்
கூக்குர் திறங்கண்டு காப்பது வேகடன் கற்றவர்க்கே.

இஃகித்துலு ஞானாத்தரையாதன மயங்காதுணருமாதம் அகையடக்கமென்னும் விசயமும் கூறுகின்றது. தூப்புறண்டையு மாம். பிரதிபதமும் சிருவசனமும் உதாரணமுஞ் சேர்த்துக்கிப்பார்க்கு மானலில், அரிதாயறியற்பாலது சிறிதாயினுமில்லையாம். இத்தூ லுட் கூறுதனவற்றைக் கூறியதன்பாற் சார்த்தி உணர்த்தி அவற் றை வழுவாமற் பாதுகாத்தல் காவலர்க்கு முறைமை. ஏ - து.

பிரதிபதமாவது பரிபாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபதமாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். என்னையோ வெனின், அடி, கால்; காசி, மூக்கு; காது, செவி; கொழுப்பு, தீ; புடைவை, சேலை; என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், சியதி, உண்மை, பாக்கியம், பொறி, விதி என னெழுன்னுமதிகார துட் காட்டினகமாம்.

‘சிருவசன சிருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின் முடிபு மிலக்கணத் ததுவே.’ இஃதுரைக்குத்திரம்.

சிருவசனம் அல்லது சிருத்தி என்பதாவது, ஊழ்; அஃதாவது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய சியதி எனி ஒருசொற்கு வாக்கியத்தொடராகப் பொருளுணர்த்து வதென்க. குடத்தமென்பதற்கு ‘குடத்தங்கை கூப்பி மெய்கொ ட்டி சிற்றல்’ எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பது உமது. இவ்வாறு மெ ய்ப்பாட்டியலுள்ளும் தண்டியலக்கார சூத்திரத்தின்கூடும் ஒங் கொரு சொற்களைப்பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவர்.

படியச்ச: அஃதாவது ஒருபொருளிருத்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல். அவை எடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

இனரீச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெகவேறு,

ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பைபய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல சிற்கும். வடநாலாரும் கெமேகமென்பதனை எககம் என்பர்.

பிரிதினியைபுக்கீக்குதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இயைபின்மை கீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றும் கூறுவர்.

(சாதியொருமையை சாத்தியேகவெனமென்பர். அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையிற் தோன்ற சின்றும் தோன்றாது சின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினைக்குக மேல்வந்து முடிக்குஞ்சொற்களுமின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணர்த்துவது) 'சுறதோன்றிய சாதி யொருமைபு--மீற தோன்றாது சாதி யொருமைபு--மென விரு திறப்படு மிருதினை மருங்கினும்,' இஃதுரைக்குத்திரம்.உ-ம். 'சிலினை - பொறுத்தானே ிர்த்தா னினை' என புய்த்தினைக்கண் வரும். இதனைத் தொல்காப்பியத்தன் 'மெய்சிலை மயங்கி னாகுந் தும்' என்பதனுடக்குவர் கச்சி னாக்கினியாரென்க. 'கவியொடும் புதனெழிக் கலந்து தாடொறும் - புலிபுகுந் திடதர்கோன் புரலி யேழுடைத்--ருவிதலைத் தேர்கடாய்க் குணாது தின்றெழு--மலிர் கதிர் வானவ னாழகு மேயிலுன்.' வடநாலார் உயர்நினைமினுஞ் சாதியொருமை காட்டினவென்பதறியவேண்டி வடமொழி களன் காவியத்துன் இக்கவியைமாத்திரம் யாமொழிபெயர்த்தாம். இனி அஃறிணைக்கண்ணும் 'அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவள்ளுவரினும், 'தன்னென்பவது அவலங்காலை' எனத் தொல்காப்பியத்திலும், 'சுற தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென் புலத்தார் தெய்வம்,' 'குணமென்னுங் குன்றேறி சின்னார்' என்புழிக் குணம் தெய்வம் என விறுத்தோன்றாது சாதியொருமை வரும். அவற்றினுரைமாளும் காண்க. 'கடலோடா கால்வ னெடுத்தேர் கடலோடு--காலாபு மோடா சிலத்து,' 'கிலவான்முதத்த கனிற்' என்புழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும் பன்மைவினைக்குறிப்புப் பெயரோடும் முடித்தன வாரினும், அவற்றின்சுட் சாதியொருமை யென்னுமை காண்க. 'எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ் விரண்டிங்--கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு,' 'கற்க கசடற்க் கற்பவை கற்றபி--னிர்க் கதற்குத் தச' இவற்றையும் வடநாலார் சாதிப்பன்மையென்பர்.

இனி ஒருபொருளை முன்னொடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம். அதனை ஒருகிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அதுவாதம். உ-ம். 'அறத்தினுடய் - காக்க மெவனென வுயிர்க்கு,' 'அறத்தினுடய் காக்கமு மில்லை' எனவரும். 'ஒருபெயர்ச் சொல்

மெனச் சுப்பேரி நீக்கல்' என்பதும் "ஒற்றை பெயிப்பினு மற்
றென மொழிப்" என்றும் அதுவாதத்தாற் புரோகிதம் உரும
றுஞ் சித்திக்கின்ற மார்ட்டேரம்.

விண்டதாமரை, 'விலக்கலைக் கால்விண்டு மேன்மேவிட'
என்புழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகன்மமும் அகன்
மகமுமாய் வரும்.

இனி அலங்காரநூலார் இசைபெசசத்தைக் காருவென்பர்.
அதற்கு உதாரணம்:—தமருள்ள மெம்மை மறைத்தோ" என்
பதாம். அது சொல்லுங்கால் முகவிகாரமாதல் சொல்லிகாரமா
தல் தோன்ற சிற்கும்.

'தகப்பிற்கு - எல்ல படாஅ பறை' என விலக்கணையடியாய்த்
தோன்றிய குறிப்பை இலக்கணமுலத்தொனி என்பர்.

'குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறத் தற்றே—புடம்போ
டுவிரிடை எட்டி' எனப் பெயரடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை அபி
தாமுலத் தொனியென்றும், விருத்தவக்கணை பென்றும் உதவார்.
அரக்கரைப் புண்ணியசன மென்பதமது.

உடம்பொடு புணர்த்தலென்னு முத்தியை சிபாதமென்பர்.
'வகைதெரிவான் எட்டே புலகு,' 'பழமுதிர்சோலை மலைவிறு வோ
னே' என வரும்.

. சிறக்குத்துணையுணர்த்த ஆகாரியாரோபமாவது புத்தியூர்வக
மாகச் சிலையைத் தெய்வமாகக்கொண்டு உழிபடுதலும், பிறனொரு
வனைத் தக்கையாகக்கொண்டு சொத்தம்புசிப்பித்தலும்போல்வது.

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அதுவகம்மென்றும்,
அவாய்கிலையால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அத்தியாகார மெ
ன்றும் உதவார்.

'உடுமொழியுங் கையிலக்த தண்டமும் வேந்த—எடுமுரண்
டேய்க்கு மரம்.' என்புழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாக்
கிய பேதமாகத் தனித்தனி உட்டி முடிப்பதனைத் தேர்வட யிழுப்
பார் போலப் பிரத்தியேகபத்தாங். உவபமென்பர். இதுவுக் தாராங்
அவயத்து ஈடக்கிக்கொள்க. பாணியீயத்துக் 'ராதிப:' என்னுஞ்
குத்திரத்துங் பாடியகாரர் முதலாயினுக் கவலிற்குக் காரப்பிரத்தி
யபத்தோடு இப்பென்னும் பிரத்தியயமும் விசற்பமாய் வருமென்
தும் ஐரன்மீதி 'ரகாராதிசி' என்றவைத்ததனை உதாரணங்காட்டி
முடிப்பொள்க.

விசைபம் உறழ்ச்சி; எப்பிபதன்மேற் நெப்பு விசேடம்; என் பன பரிபாசம். அலிதநியாதா உற்சர்க்கத்தக்கு அபவாத மெ ன்னு சிசேஷ விதிபாச மயங்கி வான்மீச ஸாரிடமென்பர்.

இனி அலங்காரதூலா அபிதை, இலக்கண, விபஞ்சனாவிர் த்திபென மூன் தவகையாக்குவர். அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழக ரும் 'சொல்லின் - ஞெகை யறிந்த தூய்மை யவர்' என்னுந் திருவ ஞ்ஞவர்குறஞ்ச் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் மென்பர்.

எடுத்தோத்தினைச் சத்ததூலா பிரதிபதோக்த மென்பர். போலியை அன்னியதாப் பிரதிபத்தி என்பர். மல்கைமென்பதோ ருருண்டு போலும் எனவரும் இவசத்தமாவிய ஒப்பில் போலியை யும், அயங்குநாசாசாதே எனவரும் வடமொழியிலும் வேண்டா வென்னுந் தனுவென்பதனையும், வாக்மியாலக்கார மென்பர். பொ தவாபெய்திய விதியை உற்சர்க்கமென்றும், எப்பிபத விசைகிப்- பிதிதவருஞ் நெப்புவிதியை அபவாதமென்றும் உறவர். சிங்க ரோதி யாது செய்தான் எனவரும் இது சகன்மமும் அசன்மமெ ழுமாகி வினாவின் வரும்.

“பகழயன கழிதலும் புதிபன புருதலும்—வழுவுல கால ககையி னானே.” இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினார். அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடதூலா இரண்டெழுத்தி ன்ரு ஒருகாப்பிரத்தியயல் கொடுத்துத் தலகாரமென்றூற்போல “ஊனகோன் முன்னர்” “வனகோன் முன்னர்” என்பர் தொல் காப்பியர்.

இனிச் சாவதிபாற்ற மேல்கரை கீழ்க்கையாசிரியர் பறவை யை வந்திசை வந்தகா என்பர்.

இத்துறுட் சந்தேசத் தோன்றவதனை மகாபாடியம், கைய டம், சித்தாந்தகௌமுதி, சந்தகௌமுதி, வாக்மியபதியம், அரிபீ டிகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ்சரி, சந்தகௌத்துவம் சந்தவகாசக் கேட்டக. காரிகாவிருத்தி, பிரக்சிரிபா கௌமுதி என்னு மிரண்டி னும் சித்தாந்தம் பிறவாதாதலின், அவை சந்த்ரௌகக் கோனாநொ ழிக. வாக்மியபதியம், அரிபீடிகை, வளாசிரியம் முதலாயின வழ ங்குஞ்சாலத்த அங்குரை சோக்கிச் சேனாவகாயர் முதல்கிணர் தொங்காப்பியத்திற் குறையெழுதினொன்.

கூ. தோன சந்தா முசாப பத்திர தீக்கிதர்க்குப்
பொதொடுசென் றபுகல்வோமவர்க்கும்பொழுதிவ்யேன்
மேதினி பிற்றமிழ் செப்பிர் போக கிவேகத்தன்னைப்
பேதமிவாத பதஞ்சலிபாற் சென்று பேசுவோம்.

திங்ஙுப்படலம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெய்கொண்டு நின்றபிர போக கிவேகத்தைச்
சீர்கொண்ட ராமபத்திர தீக்கிதன்ரு—மேய்கொண்டு
கேட்டா னினிக்கண்ணுற் கேட்கும் பதஞ்சலிதான்
கேட்டாவென் கோனாக் கா லென்.

உய்ப்க் குரியபிர போக கிவேகத்தை
வைப்பத் தொருகலிதைவா லுகாத்தான்—செம்பெற்சீர்
யன்னு மதிற்குருகர் வாழ்சுப் பிரமணிய
னென்னு மொருவே தியன்.

சோதன பத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கூ.	உச	வழக்குபோல	வழக்குப்போல
உச	உஉ	வந்தது	வந்தன
உஉ	கச	மேயொடு	மேயொடு
உக	கஊ	மெழுத்தசொற்	மெழுத்துச்சொற்
சஉ	ச	உயர் திணைப்பன்மை	உயர் திணைப்பன்மை

